Nr. 180. Niedziela, 9 Sierpnia 1914. Rok 104.

GAZETA LWOWSKA

Wychodzi codziennie o godzinie 5 po południu z wyjątkiem dni poświątecznych.

Numer pojedynczy kosztuje w miejscu 10 hal. pocztą 16 hal. — Biura Redakcyi i Administracyi ulica Czarnieckiego l. 10. — Ekspedycya miejscowa w biurze dzienników **St. Sokołowskiego, ulica Trzeciego Maja l. 5.** — Listy należy frankować.

Reklamacye otwarte wolne od opłaty.

Telefon Redakcyi Nr. 88.

Telefon Administracyi Nr. 637.

P r e n u m e r a t a.

zamiejscowa:				miejscowa:			
rocznie	32 K	**ćwierćrocznie**	8 K — h.	**rocznie**	24 K	**ćwierćrocznie**	6 K
półrocznie	16 K	**miesięcznie**	2 K 70 h.	**półrocznie**	12 K	**miesięcznie**	2 K

W Niemczech **3** K **20** h miesięcznie. We wszystkich innych państwach **4** K **60** h. miesięcznie.

„Przewodnik naukowy i literacki“, dodatek miesięczny do *Gazety Lwowskiej*, otrzymują cało- i półroczni abonenci bezpłatnie, jednakże ci tylko, którzy prenumerują od 1 stycznia do końca czerwca lub od 1 lipca do końca grudnia, ćwierćroczni i miesięczni za dopłatą: pierwsi **1 K 50 h.**, drudzy **60 h.** **„Przewodnik“** prenumerowany osobno kosztuje **8 K.**

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zamianować Jego Ces. i Król Wysokość generała-porucznika Arcyksięcia Józefa Ferdynanda Salwatora, komendanta 3 dywizyi piechoty, komendantem XIV. korpusu, komenderującym generałem w Insbruku i komendantem obrony krajowej w Tyrolu i Przedarulanii.

Cesarskie rozporządzenie z 5 sierpnia 1914 *).

w sprawie wydania wskutek stanu wojennego koniecznych zarządzeń celem zabezpieczenia robót około żniw i uprawy pól.

Na podstawie § 14 ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867 Dz. u. p. Nr. 141 postanawiam, co następuje:

Artykuł 1.

Upoważnia się Rząd, celem zabezpieczenia robót około żniw i uprawy pól, do wydania w drodze rozporządzenia zarządzeń, na mocy których osoby prywatne mogą być powołane do robót rolniczych i innych czynności pomocniczych, mogą być stworzone do tego stosowne organa i można gminom na ten cel nałożyć zobowiązania.

Artykuł 2.

Rząd pozbawi zarządzenia, wydane na mocy tego Cesarskiego rozporządzenia, mocy obowiązującej po nastaniu normalnych stosunków w drodze rozporządzenia.

Artykuł 3.

Rozporządzenie Cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie powierza się Ministrowi rolnictwa i Ministrowi spraw wewnętrznych,

Wiedeń, dnia 5 sierpnia 1914.

Franciszek Józef w. r.

Stürgkh w. r. Georgi w. r.
Hochenburger w. r. Heinold w. r.
Forster w. r. Hussarek w. r.
Trnka w. r. Schuster w. r.
Zenker w. r. Engel w. r.
Morawski w. r.

*) Pomieszczone w Dz. u. p. z 6 sierpnia 1914 nr. 199.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 5 sierpnia 1914,*)

którem na mocy Cesarskiego rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1914 Dz. u. p. Nr. 199 zostają wydane, wskutek stanu wojennego, konieczne zarządzenia celem zabezpieczenia robót około żniw i uprawy pól.

§ 1.

W celu zabezpieczenia robót około żniw i uprawy pól ma naczelnik gminy w każdej gminie, w której uprawia się rolnictwo, ustanowić natychmiast komisyę dla żniw.

Składa się ona z trzech do siedmiu członków osiadłych w gminie. Przewodniczy jej naczelnik gminy albo wyznaczony przez niego członek zwierzchności gminnej. Jako członkowie wchodzą w rachubę przedewszystkiem duszpasterze, kierownicy szkół i nauczyciele, dalej lekarze gminni i okręgowi, organa rolniczych reprezentacyj zawodowych, oraz inni znający się na rzeczy i godni zaufania członkowie gminy.

Tam, gdzie istnieją samodzielne obszary dworskie, rozciąga się zakres działania komisyi dla żniw także i na obszar dworski, któremu należy przyznać zastępstwo w tej komisyi.

Urząd członków komisyi dla żniw jest urzędem honorowym i nie można go nie przyjąć.

§ 2.

Komisya dla żniw ma troszczyć się o to, aby roboty koło żniw i uprawy pól w gminie były przeprowadzone w stosownym czasie i w sposób odpowiadający celowi. W tym celu ma komisya dla żniw:

1. na podstawie poczynionych zgłoszeń stwierdzić, które gospodarstwa z powodu braku własnych sił roboczych i środków gospodarczych muszą być przekazane cudzej pomocy;

2. wyszukać siły robocze (§ 4), będące do rozporządzenia w obrębie gminy, oraz rolnicze środki gospodarcze (§ 6).

§ 3.

Jeśli zapotrzebowanie roboczych sił rolniczych przez gospodarstwa potrzebujące pomocy niezaspokojone będzie przez w pierwszym rzędzie zainicyować się mającą działalność ochotniczą, to komisya dla żniw ma poprzydzielać siły robocze bezwarunkowo konieczne do szybkiego ukończenia żniw, a później do przeprowadzenia najniezbędniejszych prac około uprawy pól, przyczem należy w pierwszym rzędzie uwzględniać potrzebujące pomocy gospodarstwa powołanych do pełnienia służby wojennej.

§ 4.

Z wyjątkami wymienionymi w drugim ustępie mają wszystkie obecne w gminie osoby płci męskiej i żeńskiej obowiązek pełnić w gminie roboty około żniw i uprawy pól na zarządzenie komisyi dla żniw.

Od powyższego obowiązku są uwolnione:

1. Osoby pozostające w służbie publicznej, duszpasterze, lekarze i weterynarze, aptekarze, akuszerki i osoby zajęte pielęgnowaniem chorych;

2. te osoby, które z powodu stanu zdrowia, albo z innych powodów nie są zdolne do wchodzących w rachubę robót rolniczych;

3. samodzielni gospodarze i ich służba, o ile są zajęci we własnem gospodarstwie tego rodzaju robotami;

4. właściciele zakładów rolniczych, przemysłowych i innych, oraz ich funkcyonaryusze, o ile są niezbędni dla utrzymania tych zakładów w ruchu;

5. właściciele przedsiębiorstw uznanych za stojące pod państwową ochroną na podstawie § 1 Cesarskiego rozporządzenia z d. 25 lipca 1914 Dz. u. p. Nr. 155, oraz ich służba.

§ 5.

Osoby żyjące z zarobku dziennego lub tygodniowego, lub też takie wogóle, które co do utrzymania skazane są na pewne wynagrodzenie, mają wobec posiadacza gruntu, w którego gospodarstwie będą zajęci — prawo do wynagrodzenia w wysokości oznaczonej przez komisyę dla żniw na podstawie zwyczajowego w danem miejscu zarobku.

Pozatem pracę należy wykonać bezpłatnie, chyba że wyraźnie umówiono się o wynagrodzenie (§ 7).

§ 6.

Pod warunkiem określonym w § 3 może komisya dla żniw zarządzić również, by siły pociągowe i narzędzia rolnicze, dopóki nie potrzeba ich we własnem gospodarstwie, zostały przez posiadaczy bezpłatnie pozostawione potrzebującym pomocy gospodarstwom, w miarę najbardziej piekącej potrzeby — a to celem szybszego uporania się ze żniwami i z najniezbędniejszą uprawą pól.

§ 7.

Komisyi dla żniw przysługa prawo w razie potrzeby postarać się o ściągnięcie zamiejscowych sił roboczych i porozumieć się w tym celu — zwłaszcza z zakładami pośrednictwa pracy, z komisyami opieki nad zarobkującą młodzieżą, z kierownictwami ochronek, z przełożeństwami korporacyj przemysłowych itd.

§ 8.

Dla skuteczności uchwał komisyi dla żniw potrzebna jest obecność większości członków.

Uchwały komisyi dla żniw zapadają większością głosów.

Przy równości głosów ten wniosek uważa się za przyjęty, do którego przyłączył się przewodniczący.

Przewodniczący winien zapadłe uchwały wykonać.

§ 9.

Przeciw uchwałom komisyi dla żniw niema odwołania.

Polityczna władza powiatowa wykonywa prawo nadzoru nad przeprowadzeniem tego rozporządzenia, może więc w szczególności

*) Pomieszczone w Dz. u. p. z dnia 6 sierpnia 1914, Nr. 200.

HAJOTA.

KWIAT WYŚNIONY.

(Dokończenie).

— Dziewczynka otwiera wylęknione oczy. Zaraz po wyjściu siostry zrobiło jej się dziwnie słabo, aż się sąsiadka, która do niej właśnie zajrzała, przelękła i chciała palić gromnicę, ale to minęło i teraz drzemała trochę, marząc o kwiatku.

— Co? Co?... — pyta nawpół nieprzytomnie.

— Patrz!

Szeleszczą bibułki, rozrywane dygocącą ręką Staśki; a z ich zmiętych zwojów, niby cud piękna z bajkowych fal wyłania się, alabastrowa kiść nakrapiana karminem. Silna woń wanilii napełnia izdebkę.

— Mój kwiatek! — woła z upojeniem chora. — Mój kwiatek! Czy znów mi się śni?

— Nie! Nie!

Staśka klęka przy łóżku i składa kosztowną gałązkę storczyków na grubem prześcieradle starej, watowanej kołdry, otulającej wypukłą pierś małej garbuski. Po raz pierwszy chyba te kwiaty zbytku, pieszczochy cieplarni i buduarów znalazły się na poddaszu, po raz pierwszy listki ich nawykłe muskać atłasy i koronki, dotknęły chropowatego perkalu. I po raz pierwszy też niewątpliwie przyniosły sobą tyle czystego szczęścia.

— O! Siostruś! jakaś ty dobra!

Wątłe ramionka chorej obejmują szyję klęczącej dziewczyny i obie siostry całują się po przez storczyki, dla których taki pocałunek jest taką samą osobliwością nieznaną, jak ubóstwo.

— Wiesz, Stasiuchno, mnie się nawet nie wyobrażało, że to się tak czemś ucieszyć można. — Szepce Lucia. — I takam jakaś... jakbym miała umrzeć ze szczęścia.

— Lucia!... Cicho!... Daj spokój.

— Kiedy mi tak dobrze... tak dobrze... Tylko, tak zostań przy mnie...

I trwają w ten sposób czas jakiś, przytulone do siebie, owionięte waniliową wonią, czując na paluszkach atłasową pieszczotę storczykowych listków, po których spływają ich łzy. mięszając się ze sobą.

Wtem wchodzi sąsiadka.

— Jakże tam? pyta z poczciwym uśmiechem — bo już myślałam, że z niebożątkiem krucho. Taka się zrobiła bladziuchna jak pasyjka. A dała panna Stasia lekarstwo? O jej! a co to tak pachnie?

Jak podcięta biczem, zrywa się Staśka z klęczek, chwytając się za głowę.

— Lekarstwo! Jezus Marya!

Przyskakuje do kobiety i porywa ją za ręce...

— Pani Antoniowa! Ulitujcie się. Nie odchodźcie... Ja zaraz... O! Boże miłosierny! — Com ja najlepszego zrobiła.

Trzęsącemi się rękoma wydobywa z szuflady pudełeczko z obrączkami. Nie słyszy, że sąsiadka coś mówi, pokazuje na leżącą cichutko dziewczynkę i jak oszalała zbiega ze schodów.

W aptece wypomadowany młodzieniec napada na nią z góry:

— Także!... Tu się pisze, że pilne. Tu się robi na gwałt. A tu się nie przychodzi...

— Niech pan daje prędko!

— A pieniądze?...

Staśka kładzie na kontuarze obrączki.

— Panie... proszę... To na zastaw... — bełkoce. Złoto... To więcej warte... Ja... kiedy indziej... Panie!

Prawie gwałtem wyrywa mu z ręki flaszkę.

— Panno! Panno! — krzyczy za nią młodzieniec. — Tu tak nie można. Tu nie lombard. Tu...

Lecz Staśka już jest daleko. Żadna istota ludzka prędzejby biedz nie mogła, jak ona biegnie. Śmierć przecież bywa jeszcze szybsza i śmierć wyprzedza Staśkę na czwarte piętro ubogiego mieszkanka dwu sierot.

Jej chłodne palce wślizgują się pod kiść storczyków, którą konająca cichutko dziewczynka przytuliła sobie do twarzy, utrwalając w tych wynędzniałych rysach wyraz nieopisanej błogości, ostatnie ziemskie wrażenie wydziedziczonej kaleki.

I doktor ze zdziwieniem spostrzega ten wyraz, gdy w kilka godzin potem staje u łóżka zmarłej, zdziwiony również tak szybkim końcem i podnosi z ziemi wijącą się w rozpaczy Staśkę.

— Zabiłam ją! zabiłam! — woła nieszczęśliwa dziewczyna i przerywanym głosem opowiada doktorowi historyę storczyków i spóźnionego lekarstwa.

— Ale, panie doktorze — kończy z pokorą i zapuchłe oczy topi w twarzy doktora, jak gdyby szukając w niej przebaczenia dla swej ciężkiej winy — ona tak pragnęła tego kwiatka!... I tak była szczęśliwa!... Pierwszy raz w życiu szczęśliwa... panie doktorze! A z tego umarła!... Och! ja sobie tego nigdy nie daruję... Nigdy!... Niegodziwa, głupia waryatka, która zamiast lekarstwa kwiaty przynosi!

Lecz doktor raz jeszcze spogląda na wypogodzoną niebiańsko twarzyczkę umarłej dziewczynki, odsłania jej sztywne, boleśnie pokręcone nóżki, które nigdy nie byłyby mogły chodzić, dotyka ręką ułomnej wypukłej piersi, której tak trudno było oddychać, a jego mądre, dobre oczy zachodzą mgłą.

— Uspokój się, dziecko — mówi kładąc łagodnie dłoń na głowie zanoszącej się od płaczu Staśki—uspokój się i pociesz. Zkąd wiesz, że nie stałaś się narzędziem w rękach Boskiego miłosierdzia? Nasza mądra ludzka mądrość usiłowała ratować to życie upośledzenia i niedoli; mądrość Najwyższa zesłała mu wyzwolenie.

Doktor nie kończy swojej myśli, lecz zstępując ze schodów dodaje w duchu:

I nie tylko dla tamtej; nie tylko dla tamtej!

zmieniać, albo unieważniać zarządzenia naczelnika gminy i komisyi dla żniw.

§ 10.

Niewykonanie postanowień tego rozporządzenia ścigane będzie przez polityczną władzę powiatową w myśl rozporządzenia ministeryalnego z 30 wrześnin 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

§ 11.

Rozporzadzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold w. r. Zenker w. r.

P. Minister rolnictwa zamianował komisarza inspekcyi leśnej I. klasy, Józefa Richtera, starszym komisarzem leśnictwa w etacie techników leśnictwa Administracyi politycznej.

Obwieszczenie.

C. i k. naczelny Komendant armii zarządził rozkazem z dnia 3 sierpnia 1914 Res. Nr. 44 na podstawie § 481 wojskowej procedury karnej odnośnie do wszystkich osób, podlegających sądownictwu wojskowemu w obrębie armii w polu wprowadzenie postępowania doraźnego co do następujących zbrodni:

1. Zbrodnia buntu (§§ 167, 168 wojsk. u k.),
2. zbrodnia dezercyi (§ 183 wojsk u. k.),
3. zbrodnia uwiedzenia lub dania pomocy do naruszenia zaprzysiężonego obowiązku służby wojskowej (§§ 314, 316 wojsk. u. k.),
4. zbrodnia rozruchu (§§ 349, 350 wojsk. u. k.),
5. zbrodnia nieuprawnionego werbowania (§ 306 wojsk. u. k.),
6. zbrodnia szpiegostwa i innych zbrodniczych działań przeciw sile zbrojnej Państwa (§§ 321, 327 wojsk. u. k.),
7. zbrodnia zdrady stanu (§ 334 wojsk. u. k.),
8. zbrodnia obrazy Majestatu (§ 339 wojsk. u. k.),
9. zbrodnia zaburzenia spokoju publicznego (§ 341 wojsk. u. k.),
10. zbrodnia powstania (§ 344 wojsk. u. k.),
11. zbrodnie: morderstwa (§§ 413—417 wojsk. u. k.), zabójstwa (§§ 419—421), ciężkiego uszkodzenia ciała (§§ 422, 431—436) i rabunku (§§ 483—489, 491), jeżeli te czyny karygodne popełniły osoby, nie należące do własnej siły zbrojnej na osobach: będących w czynnej służbie wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej, pospolitego ruszenia, na organach żandarmeryi polnej, lub na innych osobach należących do związku żandarmeryi, o ile te ostatnie stoją w wojskowo zorganizowanej służbie zabezpieczenia kolei żelaznych lub telegrafu (telefonu), lub w wojskowo zorganizowanej służbie zabezpieczenia granic i brzegów morskich),
12. zbrodnia gwałtu publicznego przez złośliwe uszkodzenie kolei i t. d. (§ 362 c wojsk. u. k.),
13. zbrodnia gwałtu publicznego przez złośliwe działanie lub zaniechanie wśród szczególnie niebezpiecznych okoliczności (§ 364 wojsk. u. k.),
14. zbrodnia gwałtu publicznego przez złośliwe uszkodzenie lub wstrzymanie ruchu telegrafu państwowego (telefonu) (§ 366 wojsk. u. k.),
15. zbrodnia gwałtu publicznego z § 362 i 364 wojsk. u. k. w innych przypadkach niewymienionych w punktach 12, 13 i 14, jeżeli czynu karygodnego dopuszczono się na własności skarbu, wojska, lub obrony krajowej, albo na rzeczach, których zarząd lub ruch sprawuje Skarb wojska lub obrony krajowej.

Powyższy rozkaz c. i k. naczelnego Komendanta armii podaję do powszechnej wiadomości z tą uwagą, że rozporządzeniem Cesarskiem z dnia 25 lipca 1914, Dz. p. p. Nr. 156 i rozporządzeniem całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. p. p. Nr. 164 zarządzono czasowe rozciągnięcie sądownictwa wojskowego dla pewnych czynów karygodnych na osoby cywilne.

We Lwowie, dnia 8 sierpnia 1914.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8 sierpnia 1914 l. XVII. 6890/70 z wykazem panujących w Galicyi chorób zaraźliwych zwierzęcych, zestawionym na podstawie sprawozdań c. k. starostw, przedłożonych od 1 do 8 sierpnia, — zamieszczone jest w „Dzienniku urzędowym" dzisiejszego numeru *Gazety Lwowskiej*.

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Lwów, 8 sierpnia.

WOJNA.

Wypowiedzenie wojny Austryi przez Czarnogórę.

Królewski rząd czarnogórski zawiadomił posła austryacko-węg. Ottona, że Czarnogóra uważa, iż jest w stanie wojennym z Monarchią austro-węgierską. Poseł wyjechał z Cetynii.

Wojna wypowiedziana przez Czarnogórę jest ósmą z rzędu, jakich widownią uczyniono Europę. Oto ich szereg chronologicznie zestawiony:

1. Wojna Austro-Węgier z Serbią.
2. Wojna Niemiec z Rossyą.
3. Wojna Niemiec z Belgią.
4. Wojna Anglii z Niemcami.
5. Wojna Francyi z Niemcami.
6. Wojna Austro-Węgier z Rossyą.
7. Wojna Serbii z Niemcami.
8. Wojna Czarnogóry z Austro-Węgrami.

Z widowni walk armii austro-węgierskiej.

Z Wiednia donoszą pod d. wczorajszą (g. 6 wieczorem). Wiadomości nadchodzące z obu widowni walk są, jak poprzednio, bardzo pomyślne, jak nie można było inaczej się tego spodziewać, chociaż, rzecz prosta, dotyczą tylko walk małych.

Na południowym terenie.

Na południowym terenie wojny wojsko graniczne odparło próbę Serbów wtargnięcia na terytoryum Bośnii na linii granicznej Wardiszte-Rudo.

Nie powiodła się również podjęta w nocy z 5 na 6 sierpnia próba Czarnogórców posunięcia się ku Trebinie.

To wtargnięcie Czarnogórców przedewszystkiem przedstawia się jako jaskrawe naruszenie prawa międzynarodowego, gdyż Czarnogóra wprawdzie wręczyła naszemu posłowi d. 5 b. m. o godz. 5 m. 30 po poł. wypowiedzenie wojny, ale pozbawiła go możności doniesienia tego bezpośrednio swemu Rządowi. Powtóre zaś wtargnięcie to dowiodło entuzyastycznego współdziałania naszej ludności w odparciu intruzów.

O dzielnym czynie marynarza flotyli dunajowej donoszą z południowego teatru wojny. Podpłynął on na odległość 20 m. do brzegu na łodzi, wziął 3 klg. ekrazytu i przedostał się na brzeg, gdzie podsadził minę pod pozycyę nieprzyjacielską i zapalił ją lontem. Serbowie rzucili się nań wartkim ogniem, on jednak dopadł łodzi, zkąd już rażono Serbów szybkim ogniem i czterech zabito.

Starcia z Rossyą.

Przeciwko Rossyi rozpoczęto wojnę d. 6 bm. popołudniu ofenzywą koło Krakowa. Silne oddziały konnicy z cyklistami i piechotą przeszły na teren rossyjski, zajęły miasta Olkusz i Wolbrom i weszły w styczność z wojskami niemieckiemi, które posunęły się naprzód z Częstochowy i Będzina.

Rossyjskie władze graniczne na północ od Krakowa i koło Nowego Brzeska na północnym brzegu Wisły są w naszem ręku.

Ludność polska przyłącza się do naszych wojsk z entuzyazmem.

Mobilizacya i posuwanie się naszych wojsk odbywają się według programu ze spokojem i szybkością, w porządku.

Powołani pod broń poszli we wszystkich częściach naszego rozległego Państwa z zapałem za głosem Najwyższego Wodza. Wielka część rezerwistów już przed normalnym terminem zgłosiła się do służby. Obecnie oczekują oficerowie i żołnierze w podniosłym duchu zbliżających się wielkich wydarzeń.

Dalsza depesza podaje d. 7 bm. (godz. 10·15 wieczorem). Gdy w zachodniej Galicyi wojska nasze zwycięsko wtargnęły na teren nieprzyjacielski i zajęły Olkusz i Wolbrom, obszar graniczny Galicyi środkowej był terenem licznych mniejszych utarczek. Natychmiast po wypowiedzeniu wojny mniejsze oddziały konnicy nieprzyjacielskiej usiłowały się przedostać przez granicę, jednakowoż przeciwatak naszego wojska, w szczególności konnicy, udaremnił to i Moskale zostali wyparci na teren rossyjski.

We wschodniej Galicyi na podniesienie zasługuje dzielna obrona Podwołoczysk, który to posterunek trzymał się przez cały dzień pod dowództwem porucznika Manowardy przeciw znaczniejszej sile nieprzyjacielskiej. Poległo 2 naszych i 3 zraniono, gdy po stronie przeciwnej padło 20.

Niemniej dzielna była nasza postawa w pobliżu Nowosielicy, na granicy Bukowiny. Wachmistrz żandarmeryi Gaja z oddziałem wpadł na ufortyfikowane miejsce nieprzyjacielskie Mogiłę i po udanym ataku na kozaków zdobył je. Nieprzyjaciel otrzymał posiłki w sile sotni kozaków, którym Gaja stawił dzielnie czoło i utrzymał się na pozycyi.

Zajęcie Miechowa.

Dzienniki donoszą na podstawie depesz prywatnych, że ochotniczy oddział polskich związków strzeleckich pod dowództwem kapitana Franka zajął miasteczko Miechów. Urzędowego potwierdzenia tej wiadomości dotąd niema.

Leodyum w ręku Niemców.

Leodyum (Lüttich) upadło i jest w ręku Niemców.

Biuro Wolfa telegrafuje: Twierdza Leodyum została wzięta przez wojska niemieckie. Gdy oddziały, które wykonały brawurowy napad, zostały wzmocnione, atak został przeprowadzony. O godz. 8 wieczorem twierdza znajdowała się już w rękach niemieckich.

Wiadomość o wzięciu Leodyum zakomunikował wczoraj publiczności szef sztabu Moltke na ulicy pod Lipami z automobilu. Wieść wywołała w mieście wielką radość, rozeszła się też lotem błyskawicy. Ma ona tem większe znaczenie, że Leodyum jest twierdzą zupełnie nowożytną. Na budynkach redakcyj pojawiły się chorągwie. Cesarz wysłał jednego ze swych adjutantów do Lustgarten, by zawiadomił znajdującą się tam publiczność o upadku twierdzy. Wiadość przyjęto okrzykami „Hoch" i „Hurra!"

Z Monarchii.

Prezydent ministrów węgierskich Tisza przybył do Wiednia.

Fremdenblatt donosi: Przebywający w Austro-Węgrzech poddani obcych państw, z któremi Austro-Węgry są na stopie wojennej, mogą i nadal pozostać w spokoju na terytoryum Monarchii i będą tak samo traktowani jak obywatele austro-węgierscy. Wyjątek stanowią oczywiście popisowi tych państw, które są w stanie wojny z Monarchią, dalej ci, którzy przebywają w

---

7)

MANUELA.

(Z angielskiego).

(Ciąg dalszy).

Manuela szybko ukryła oczy.

— Do Madrytu, przypuszczam — rzekła. — Mam nadzieję, że znajdę tam pracę.

— Pani sądzi?

— Jestem pewna. To wielkie miasto.

— Zna je pani?

— Tak, byłam tam, dawno już.

— I cóż tam pani robiła?

— Pracowałam. Dobrze mi było w Madrycie.

Wyprostowała się i spojrzała przez jego ramię na drogę, którą ujechali. Raz, czy dwa zrobiła już to samo. Tym razem zapytał jej na co patrzyła. Obróciła się żywo.

— Na nic — odrzekła.

Dał jej znowu napić się wina i ofiarował jej białą chustkę, aby głowę w nią ukryła. Skoro zrozumiała jego intencyę, zaczęła się śmiać. Czy myślał, że boi się słońca? Pokazała mu swoją szyję, błyszcząco brunatną i tak gładką jak atłas. Lecz, gdy chciał odebrać jej chustkę, nie dała mu, włożyła ją na głowę i zawiązała pod brodę. Potem się obróciła i spojrzała na Manvers'a.

— Czy tak dobrze, panie? — spytała z zalotnym uśmiechem.

— Jesteś zachwycająca, moja kochana — odrzekł.

Czyby go kto zganił, gdyby bez zastanowienia ją pocałował! Pewnie, że nie, ponieważ go nie zganiła.

Promieniste jej oczy szukały oczu towarzysza. Usta, które pocałował, wydawały się bardzo poważne, a także niewinne. Spojrzał na nią gorąco. Zaczerwieniła się i spuściła oczy, potem zwróciła je na drogę, którą przebyć mieli i z lekkiem westchnieniem oparła się znowu na jego ramieniu.

Manvers dał ostrogę koniowi. Przez chwilę nic nie mówili do siebie. Lecz on był rozmowny, mówiąc nawet czasami sam do siebie, gdy nie miał słuchacza. Spytał czy mu przebaczyła. Odpowiedziała lekkim uściskiem jego ramienia. Lecz to milczenie nawet potwierdzające, nie zadowoliło Manversa.

— Widzę, że jeszcze masz żal do mnie — rzekł, aby wywołać odpowiedź. — To okrutnie z twojej strony, szczególnie, że o mało nie zostałem ukamienowany w twojej obronie. Myślałem, że damy hiszpańskie są bardziej wyrozumiałe dla swoich kawalerów i że nie pożałują im skromnego pocałunku w zamian za garść kamieni, rzuconych w głowę. Bardzo dobrze, bardzo dobrze. Jestem traktowany według moich zasług. Bóg dopomaga biednym ludziom!

Byłby mówił dalej, gdyby nie nagła przerwa.

Dziewczyna zwróciła na niego zaognione oblicze.

— Caballero, caballero, nie mów nic więcej! — prosiła. — Wyratowałeś mnie z nieszczęścia gorszego niż śmierć sama. Cóżbym ci mogła odmówić! Ach! Panie! Żyłam na świecie lat piętnaście, siedmnaście, i nigdy nikt do dnia dzisiejszego, nie był dobrym dla mnie. A pan myśli, że mogłabym się gniewać na niego.

Wyglądała na prawdę zmartwiona, nieszczęśliwa. Musiał ją pocieszać. Następnie, byli już przyjaciółmi. Powiedziała mu swoje imię: Manuela i że urodziła się w Walencyi. Cyganka? Nie, wcale. Była chrześcianką.

— W każdym razie jesteś chrześcianką bardzo ponętną, Manuela — rzekł do niej.

Obrócił jej głowę ku sobie i znowu ją pocałował.

Powiadają, że co do pocałunków, pierwszy wcale się nie liczy, dopiero drugi. Jednakże, w czasie tego pocałunku, Manvers zauważył, że oczy Manueli błądziły po za jego wzrokiem, patrzyły dalej, na drogę, którą przebyli. Zapytał się znowu, co to ma znaczyć. Uchyliła się od odpowiedzi raz jeszcze, powiedziała, że na nic nie patrzyła i prosiła, aby jechać dalej.

Obecnie, naprzeciw nich, po przez przeźroczyste fale rozpalonego słońcem powietrza, ujrzał ciemną masę dębowego lasu la Huerce, do którego dążył i który ukrywał w swojej gęstwinie tak upragnioną rzekę. — Żaden podróżny na Saharze nie ujrzał przed sobą oazy z większym zachwytem. Trzeba było jednak przejechać jeszcze z półtory mili, zanim się dotrze do tej oazy. Manvers popędził konia, zdobywając się na jeszcze większą energię. Manuela uszanowała ten wysiłek. Nie przemówili do siebie ani słowa przez całą godzinę, gdy słońce rzucając na nich wprost z góry palące promienie, nie pozwalało im widzieć własnego cienia i zmuszając nawet kruki do ukrywania się, z przypieczonemi skrzydłami, pomiędzy nierówności gruntu, i szukania choć odrobiny cieniu.

W martwym, przygnębiającym upale południa, słychać było tylko szelest skrzydeł koników polnych, ciężki krok obarczonego ciężarem konia i chrzęst siodła i uprzęży. A przecież, choć były to jedyne odgłosy, które słyszeć było można, w jaki sposób Manvers mógł przeczuć, że Manuela wiedziała, iż był inny podróżny na drodze, po za nimi, chyba, że miał na swoje usługi szósty zmysł, który oznajmia, że nie jesteśmy sami.

Przeczucie Manversa było tak silne, że skoro zdecydował się spojrzeć za siebie, wiedział już, że znajduje się podróżny siedzący na ośle i że zbliżali się obaj zwolna i cicho. Obaj byli teraz tak podobni do ziemi, po której stąpali, że długo musiał patrzeć zanim się upewnił. Gdy tak patrzył, Manuela także się obróciła i ujrzała to samo co on. Było to zupełnie jakby dostała słonecznego udaru. Zesztywniała. Czuł, że przebiega ją całą dreszcz, a skoro wróciła do dawnej pozycyi, nie była to już ta sama kobieta.

V.

— Niechaj Bóg strzeże was, dostojny panie! — wyrzekł Esteban.

Gdyż był to on sam, siedzący wygodnie na grzbiecie osła; człek z bardzo błyszczącemi oczami, którego usta wykrzywił uśmiech uprzejmy.

Zrównał się z obarczonym wierzchowcem Manvers'a, który odpowiedział krótkiem pozdrowieniem i pomyślał sobie, że przemawiający był dość bezczelną osobistością, chociaż jak dotychczas, Esteban nic nie uczynił coby usprawiedliwiało to zdanie, zachowanie jego było samą dyskrecyą. Nie wyglądało, aby zauważył coś w czembądźkolwiek niestosownego w jadącej parze ludzi. Jeśli jakakolwiek dama siedzi na siodle razem z jakim gentlemanem, widocznie, musi mieć do tego jakąś ważną przyczynę. Wten sposób rezonują ludzie, którzy nie zajmują się sprawami drugich i przypuszczają u innych tę samą dyskrecyę.

(Ciąg dalszy nastąpi).

obrębie terenu operacyjnego naszych wojsk, wreszcie osoby podejrzane i takie, których zachowanie się stanowi obrazę.

Kardynał Arcybiskup w Pradze ks. Skrbensky ofiarował 5000 K na Czerwony Krzyż i oddał trzy zamki arcybiskupie w Czechach na pomieszczenie rannych.

Czeski narodowo socyalistyczny organ *Czeske Słovo* pisze: „Jeżeli ktoś miał wątpliwości, zwłaszcza w świecie słowiańskim, co do solidarności austro-niemieckiego sojuszu, to wątpliwości teraz muszą zniknąć. Słowa o „wierności Nibelungów“ mogły się w czasie przesilenia marokańskiego wydawać frazesem, dziś jednak stają się czynem. Trzeba się w dzisiejszej stanowczej chwili z tem liczyć, że na europejskiem polu wojny losy Austryi i Niemiec zostały nierozerwalnie złączone sojuszem na śmierć i życie“.

Z Pragi donoszą o manifestacyach z powodu sukcesów armij sprzymierzonych. Gdy mianowicie wczoraj o godz. 9 wieczorem publiczność z nadzwyczajnych dodatków pism dowiedziała się o zwycięzkim pochodzie wojsk sprzymierzonych, udały się tłumy przed gmach konsulatu niemieckiego, gdzie odśpiewano Hymn ludowy w języku niemieckim i czeskim oraz wygłoszono w obu językach mowy. Mowcy udali się do konsula, który, wśród burzliwych okrzyków tłumów, podziękował im za owacye podaniem ręki. Manifestanci wznieśli okrzyki na cześć obu Cesarzy. Pochód udał się pod pomnik Radetzkiego, gdzie przemówił w obu językach ks. Wacław Lobkowitz. Pod Namiestnictwem ponowiły się patryotyczne manifestacye, Namiestnik Thun, który pojawił się w oknie i był żywo aklamowany, wzniósł okrzyk na cześć Cesarza po niemiecku i czesku. Pod komendą korpuśną manifestanci wznieśli okrzyki na cześć dzielnych żołnierzy, a gdy zaintonowano Hymn ludów, warta na odwachu wstąpiła pod broń. Po odśpiewaniu Hymnu manifestanci spokojnie się rozeszli.

Ministerstwo kolei ogłasza następujący komunikat: Z okazyi wyjazdu osób powołanych do wojska było kilka wypadków wyzysku rezerwistów przez restauratorów kolejowych. Winnych ukarano, a gdyby takie wypadki powtórzyły się, będzie restauratorom odbierana koncesya.

Jak urzędowo donoszą, prywatny ruch telegraficzny między Austro-Węgrami a Anglią, Francyą i Belgią został zastanowiony aż do dalszego zarządzenia.

Sekretaryat giełdy produktów w Wiedniu podaje do wiadomości, że według oświadczenia Ministerstwa kolei od wczoraj począwszy zezwolona jest wysyłka środków żywności w tem i zboża bez wymaganego dotąd zezwolenia. Dalej prezydyum Izby giełdowej w wydanem obwieszczeniu wskazuje, że ze względu na stan wojenny, handel zbożem znajduje się w ciężkiem położeniu, prezydyum radzi więc, by każdy ograniczył swe interesy, o ile to możliwe, w taki sposób, że zasystuje interesy przy odpowiednich cenach.

Dwaj sprawozdawcy wojenni dzienników w Budapeszcie wyjechali wczoraj do Wiednia. Najd. Arcyks. Augusta przysłała każdemu z nich krótką fajeczkę angielską i na ramię opaskę „Stowarzyszenia niesienia pomocy im. Augusty“.

Ks. Maksymilian saski.

Ks. Maksymilian saski, który był czynny w Kolonii jako profesor seminaryum duchownego, zgłosił się natychmiast po zarządzeniu mobilizacyi do komendy wojskowej jako kapelan.

Köln. Ztg. donosi, że książę z innymi żołnierzami w przedziale III. klasy z Kolonii pojechał do Drezna, aby tam rozpocząć służbę w wojsku saskiem.

Mobilizacya w Niemczech.

Biuro Wolfa ogłasza: W r. 1870 rozkaz mobilizacyjny wydano dnia 10. lipca, a dopiero po trzech tygodniach wydarzyła się pierwsza wielka bitwa.

I obecnie mimo rozległej sieci kolejowej gromadzenie wojska do bitwy rozstrzygającej potrwa jeszcze czas pewien. Publiczność musi więc zdać sobie sprawę z tego. Wzgląd na operacye, które mają nastąpić, zmusza najwyższą komendę do bezwarunkowej rezerwy co do wiadomości, jakie mogą być ogłaszane. Rozpoczynający się dziś (d. 7 b. m.) szósty dzień mobilizacyi pozwala jednakże podać już zawiadomienie o dotychczasowym przebiegu mobilizacyi. Dowiadujemy się ze strony kompetentnej, że wielki sztab generalny nie otrzymał ani jednego zapytania, zatem mobilizacya i przewozy na kolejach odbywają się w największym porządku wedle planu ustalonego w czasie pokoju.

Także w sprzymierzonych Austro-Węgrzech mobilizacya odbywa się gładko. Istniejący od szeregu lat bliski stosunek osobisty między szefami sztabów generalnych Austryi i Niemiec zamienił się w stosunek ścisłego zaufania.

Mobilizacya w Turcyi.

Z Konstantynopola donoszą: Z częściowej początkowo mobilizacyi zrobiła się ogólna. Dzienniki zamieszczają obwieszczenia, według których mężczyźni do 45 roku życia są powołani pod broń. Ponieważ rumuńskie łodzie pakietowe zawiesiły służbę, Konstantynopol od dziś jest odcięty od świata. Rząd zawiadamia, że stolica i prowincya są na dłuższy czas zaopatrzone w żywność.

Konfiskata tureckiego dreadnoughta przez Anglię.

Rząd angielski skonfiskował turecki dreadnought „Sułtan Osman“, w zakładach okrętowych Vickers Ltd. Wydane o tym fakcie oświadczenie urzędowe, brzmi:

Dreadnought „Sułtan Osman“ miał być dostarczony 30 września, dzięki jednak usiłowaniom rządu tureckiego, zakłady okrętowe zgodziły się dostarczyć go już 1 sierpnia, przyczem zrezygnowano po części z próbnych podróży i z dwu dział. Na pół godziny przed wywieszeniem flagi tureckiej rząd angielski wystosował do zakładów Armstronga notę z oświadczeniem, że ani jednemu okrętowi wojennemu, który się buduje w jakimkolwiek zakładzie angielskim, nie wolno się oddalić z wybrzeży angielskich i w tym kierunku będą wydane osobne zarządzenia.

Ponieważ to postępowanie sprzeciwia się prawu międzynarodowemu, Porta założyła protest u rządu angielskiego. Rząd angielski odpowiedział, że interesy kraju zmuszają go do tego zarządzenia administracyjnego — Anglia zwróci cenę kupna okrętu. Tureckie ministerstwo marynarki wystosowało również protest do zakładów okrętowych.

Wiadomość o skonfiskowaniu okrętu wywołała w Konstantynopolu żywą niechęć.

Przyczynek do genezy wojny.

Telegram kanclerza Rzeszy do ambasadora niemieckiego w Paryżu bar. Schöna z dnia 3 sierpnia z godz. 1 m. 5 po południu, w którym bar. Schön otrzymał rozkaz oświadczyć rządowi francuskiemu z powodu wtargnięcia wojska francuskiego na terytoryum niemieckie, że Niemcy widzą się z powodu ataków Francyi postawionemi w stan wojenny, — nadszedł do Paryża może z rozmysłu przekręcony, tak, że w wielu punktach był niezrozumiały. Mimoto ambasador w należytej ocenie położenia złożył oświadczenie, które w istocie swej odpowiadało otrzymanemu rozkazowi.

Rozkaz opiewał, jak następuje:

Berlin, 3 sierpnia godzina 1·05 po południu. Wojsko niemieckie miało dotychczas rozkaz respektować ściśle granicę francuską i wszędzia sumiennie tego rozkazu przestrzegało. Natomiast mimo zapewnienia o strefie 10-kilometrowej, wojska francuskie wczoraj przekroczyły granicę niemiecką koło Altmuensterol na drodze górskiej w Wogezach i stoją jeszcze na terenie niemieckim. Jeden lotnik francuski, który widocznie przeleciał ponad teren belgijski, został wczoraj zastrzelony w chwili, gdy próbował zniszczyć kolej koło Wesel. Wczoraj nad obszarem Eifel stwierdzono w sposób wykluczający wszelką wątpliwość, obecność kilku innych aparatów lotniczych francuskich. Podobnie i te musiały przelecieć ponad teren belgijski. Wczoraj lotnik francuski rzucał bomby na linię kolejową między Karlsruhe a Norymbergą. Francya więc postawiła nas w stan wojenny. Proszę Waszą Ekscelencyę podać to dziś o godz. 6 po południu do wiadomości tamtejszego rządu, zażądać pasportów i po przekazaniu spraw ambasadzie amerykańskiej odjechać.

Między sekretarzem stanu Greyem a ambasadorami angielskimi w Berlinie, Wiedniu, Petersburgu, Rzymie i t. d. przeprowadzona była korespondencya, świadcząca o wysiłkach, które były czynione celem utrzymania pokoju.

Podkreślić należy telegram Greya do ambasadora angielskiego w Berlinie, Goschena z 29 lipca. Grey donosi, iż rozmawiał popołudniu z ambasadorem niemieckim Lichnowskym i zwrócił jego uwagę, że na wypadek, gdyby Niemcy zostały wciągnięte w wojnę, wówczas wmięsza się także Francya. W tym wypadku Grey — jak zaznaczył — nie pragnie, aby ambasador był wprowadzony w błąd i z przyjaznych konferencyj z nim odbywanych nie wnioskował, iż Anglia stoi na uboczu. Gdyby bowiem wypadki tak się rozwinęły, iż rząd angielski musiałby się zastanowić nad tem, czy interesy Anglii nie czynią interwencyi Anglii konieczną i gdyby się okazało, że tak jest istotnie, Anglia musiałaby natychmiast wkroczyć.

W liście do ambasadora angielskiego w Paryżu Bertie, z dnia 31 lipca, zawiadamia Grey ambasadora tego, że ambasador francuski otrzymał wiadomość, iż rząd angielski nie mógłby objąć ścisłego zobowiązania interwencyi wojennej, że jednakże położenie ponownie rozważy i czekać będzie rozwoju dalszych wypadków.

Bertie telegrafował do Greya d. 1 sierpnia, że francuski minister wojny przedstawił angielskiemu attaché wojskowemu, iż jedynym sposobem zabezpieczenia pokoju byłaby akcya wojenna ze strony Anglii.

Z prasy włoskiej.

Secolo pisze: „Włoski rząd musi działać mądrze i roztropnie — tak, aby interesy i uczucia kraju były uszanowane!“

Wedle *Perseveranzy* opinia publiczna Włoch okazuje się spokojna i silna. Ogół włoski ufa mądrości tych, którzy sprawują we Włoszech rządy.

Klerykalna *Italia* uznaje, że hr. Berchtold poszedł za głosem najwyższej politycznej konieczności. Spólnikom morderców serajewskich musiano udzielić nauczki. Wojna zaś wzmocni wewnętrzną siłę Państwa i jego spójnię ukrzepi. Losy Włoch ściśle związane są z trójprzymierzem i Włochy spełnią obowiązek, od którego nie mogą się usunąć.

Lombardia, organ radykałów, wyraża się, że Austro-Węgry musiały raz na zawsze wyjaśnić stosunki w podległej im południowej Słowiańszczyźnie. Włochom zaleca ten organ neutralność.

Socyalno-demokratyczny *Avanti* również oświadcza się za neutralnością Włoch.

Neutralność w pojęciu prawnopaństwowem.

Pojęcie neutralności jest ściśle zdefiniowane. Wszelkie pośrednie nawet wpływanie na bieg wypadków wojennych, nie mówiąc już o najmniejszej pomocy, okazywanej jednej ze stron walczących, pozbawia dane państwo praw, które wynikają z jego ogłoszenia się za neutralne. Nawet t. zw. neutralność życzliwa nie dopuszcza żadnego wpływania na bieg wypadków na terenie wojny, z wyjątkiem akcyi dyplomatycznej.

Istnieje jednak stan neutralności zbrojnej, polegającej na tem, że państwo niewmieszane bezpośrednio w wir wypadków wojennych uznaje się za zagrożone i celem obrony swoich interesów powołuje pod broń rezerwy, zamyka swoje porty, granice itd. Stan takiego pogotowia zbrojnego nie przeczy pojęciu neutralności póty, póki nie zajdzie najdrobniejszy chociaż wypadek wdania się w akcyę wojenną tej lub drugiej strony.

Zamiar pośredniczenia między wojującemi stronami jest w myśl konwencyi międzynarodowej nietylko dopuszczalny, ale pożądany, strony zaś wojujące obowiązane są bezwarunkowo wstrzymać się z wszelkimi objawami niechęci lub nieprzyjaźni względem państwa, które ogłosiło się za neutralne. W żadnym razie wody i lądy, należące do neutralnego państwa, nie mogą być polem przemarszu kombatantów i operacyj wojennych lub walki między nimi. Jedynym wyjątkiem, który może tu zajść, jest prawo zatrzymania lub użycia przez strony wojujące statków, należących do państwa neutralnego — oczywicie za odpowiedniem odszkodowaniem.

Państwo neutralne nie ma prawa ani pomagać ani przeszkadzać którejkolwiek ze stron wojujących. Złamaniem więc neutralności byłoby wysyłanie jednej ze stron wojujących broni, amunicyi, wojska, ochotników, dostawa koni, wozów i wogóle wszystkich zapasów wojennych.

Prawo to obowiązuje jedynie państwo, jako takie, nie obowiązuje natomiast każdego z osobna obywatela tego państwa. Ogłoszony stan neutralności nie obowiązuje również na cały czas wojny. Państwu neutralnemu wolno w chwili, kiedy uzna za stosowne, ogłosić, iż od neutralności odstępuje i wtedy wziąć udział w walce, stojąc po stronie tego, czy innego państwa.

Twierdza Antwerpii.

Armia niemiecka zająwszy Leodyum, posunie się dalej i prędzej czy później, nie poprzestając na torowaniu sobie drogi przez Belgię, dążyć będzie także do opanowania jej wybrzeża. Wobec tego wielkie znaczenie uzyska główna twierdza Belgii, Antwerpia. Bogate to miasto, liczące dziś 400.000 mieszkańców, jest wogóle jedną z najsilniejszych twierdz w Europie. W akcie rządowym z r. 1859, w którym zażądano od Izby deputowanych środków na ten cel, powiewiedziano, że „Antwerpia stać się powinna podstawą operacyjną i ostatniem schronieniem dla armii belgijskiej“. Postanowienie to wykonano głównie według planów generała Brialmonta, jednego z najwybitniejszych inżynierów fortyfikacyjnych ostatniej doby.

Antwerpia położona jest niedaleko ujścia rzeki Skaldy (Scheldy) do zatoki „De Honte“, w miejscu, gdzie Skalda ma 485 m. szerokości i jest dostępną dla wielkich nawet statków. Brialmont wyzyskał to położenie, zwłaszcza otaczający miasto teren inundacyjny, w ten sposób, że w razie oblężenia może 5 z 12-tu frontów twierdzy przez zalanie wodą zabezpieczyć przed szturmami. Nadto otoczył miasto trzema liniami fortów, redut i wież pancernych. Forty te uzbrojone są w 3.000 dział wszelkiego kalibru, począwszy od kolosów 35 cm. aż do dział rewolwerowych 3·5 centymetrowych. Do obrony Antwerpii potrzebna jest armia co najmniej stutysięczna. W Antwerpii więc zapewne, jak było przewidziane w roku 1859, skoncentruje się armia belgijska, aby zająć pozycyę wobec przemarszu armij niemieckich przez Belgię.

Zajęcie Kalisza.

W uzupełnieniu wiadomości podanych przez nas wczoraj o zajęciu Kalisza przez wojska niemieckie, podajemy dalsze informacye za *Czasem*, który otrzymał je od naocznego świadka tej historycznej chwili.

W sobotę zrana wysadzili Rossyanie mały mostek kolejowy między Kaliszem a Szczypiórnem, oraz między Opatowem a Kaliszem od strony Łodzi, spalili stacyę w Kaliszu; pozajmowały się też pociągi towarowe; podpalili także magazyny. Dozoru żadnego nie było, więc towary zabierano, aby je uchronić przed zniszczeniem. Magazynów w Szczypiórnie spalić nie zdążyli i magazyny te zostały zajęte przez wojska pruskie. Poczta zniszczona przez Rossyan; listy, które nadeszły, a nie zostały doręczone, porozrzucano po podwórzu i po ulicy. Zrobiła to straż pograniczna, w liczbie 30 ludzi, która ostatnia opuściła miasto. Wojsko wycofało się wcześniej do Łask pod Łodzią, zabierając ze sobą rezerwistów, którzy zostali wezwani. Rezerwiści zajechali podwodami do Łask; tam nie miano ich gdzie pomieścić. Nocowali pod gołem niebem, a że komendant transportu gdzieś się zapodział, przeto nie wiedząc, co mają ze sobą począć, wrócili prawie wszyscy napowrót do Kalisza. Stacya w Opatówku również spalona.

W niedzielę około godziny 12 w południe pojawił się w Kaliszu pierwszy patrol pruski. Była to kawalerya, dziewięciu ludzi z oficerem na czele. Na rynku zebrała się ludność. Patrol przejechał przez miasto na Stawiszyn, badając, czy mosty prywatne są w porządku. Jeden z żołnierzy został zawrócony przez oficera do Skalmierzyc, na pogranicze pruskie. O godzinie pół do 1 z niedzieli na poniedziałek piechota, artylerya i kawalerya przejechały przez Kalisz ul. Wrocławską, Warszawską w stronę Turku ku Łodzi. Wojska zajęły magistrat, gdzie pełniła już służbę straż obywatelska, złożona z miejscowej straży pożarnej i obywateli. Zajęły także gmachy rządowe z wyjątkiem koszar, które okazały się nie do użycia z powodu brudu, jaki w nich panował.

Na dwa tygodnie przed pierwszą wieścią o wojnie, władze rossyjskie zawiadomiły Rossyan, mieszkajacych w Kaliszu, że mają uciekać. Władze pościągały, jak się dało, pieniądze srebrne oraz miedź, pozostawiając tylko papiery. Co do policyi, zostawili na miejscu tylko Polaków. Policyanci ci są pozostawieni przez wojska pruskie na swych posterunkach, szable im oddano, zabrano tylko rewolwery. Komendant oddziału pruskiego zamieszkał w hotelu Europejskim. Ludność witała wojska niemieckie ze spokojem; nieporządków nie było żadnych. Granica natychmiast została otwarta i dozwolono przejeżdżać na drugą stronę; natomiast w stronę Opatowa ku Łodzi już nikogo nie puszczano.

Widziano, jak z mostu stawiszyńskiego na odnodze Prosny wrzucili Rossyanie do wody dwie ciężkie skrzynie. Prawdopodobnie były w nich naboje. Wojska pruskie naprawiają kolej. Ogłoszono też natychmiast drukowany plakat — składany w drukarni ratuszowej po niemiecku, po polsku i po rossyjsku — który w 10 paragrafach normuje zachowanie się mieszkańców w obecnym stanie. Między innemi nie wolno gromadzić się po ulicach tłumnie: broń, jaką kto ma, musi złożyć w magistracie; kradzieże i napady są karane sądem wojennym; zapewniono mieszkańcom bezpieczeństwo, jeżeli spokój będzie zachowany.

Żołnierze pruscy byli prawie bez wyjątku Polacy z okolic Ostrowa w Poznańskiem; tylko oficerowie i wyżsi podoficerowie Niemcy. Komendant i oficerowie rozmawiali z ludnością na ulicach, zapewniając, że nie potrzebują się niczego obawiać. Wśród żołnierzy, którzy również rozmawiali z ludnością, krążyła pogłoska, że w Łodzi władze rossyjskie nie zdołały dokonać poboru rezerwistów z powodu oporu ludności.

Gdym jechał, po otwarciu granicy, z Kreuzburga do Lublinic, pociąg zatrzymano w polu, pogaszono światła w wagonach i po chwili zaczęliśmy się cofać do Kreuzburga, gdyż w pobliżu uwijały się na granicy oddziały rossyjskie. Po niejakim czasie patrole zbadały, że niema niebezpieczeństwa i że pociąg może ruszyć dalej. Tak dojechałem aż do Lublinic, ztamtąd do Katowic i przez Mysłowice do Szczakowy.

KRONIKA.

Lwów 8 sierpnia.

Kalendarz.

Niedziela, (9 sierpnia):

Romana i Sek. — Borysa i Chleba — Pantałejmona.

Wschód słońca o godzinie 4·07 rano, zachód słońca o godzinie 6·53 po południu.

Poniedziałek, (10 sierpnia):

Wawrzyńca, — Wawrzyńca. — Szosz Pr.

Wschód słońca o godzinie 4·08 rano, zachód słońca o godzinie 6·52 po południu.

Temperatura. O godzinie 12 w południe + 22 Cel.

Rozporządzenia Cesarskie i ministeryalne, wydane dotychczas w sprawie zarządzeń wyjątkowych na wypadek wojny, zamieszczone zostały w osobnej wkładce, dołączonej do dzisiejszego numeru *Gazety Lwowskiej.*

— **Komitet pań do wsparcia działalności krajowego Stow. Czerwonego Krzyża** wydał następującą odezwę:

Chwila obecna, pełna grozy, nakłada na kobiety zamieszkujące nasz kraj ważny i wdzięczny obowiązek niesienia pomocy i ulgi mężom, synom i braciom powołanym pod broń w obronie Państwa i kraju.

Troska o los najdroższych powinna skupić wszystkie kobiety pod sztandarem Tow. Czerwonego Krzyża.

Celem wsparcia działalności krajowego stowarzyszenia Czerwonego Krzyża zawiązał się z inicyatywy i pod przewodnictwem JE. Pani Namiestnikowej Wandy Korytowskiej osobny komitet pań, którego zadaniem jest: zjednywać członków dla stowarzyszenia Czerwonego Krzyża, przyjmować wkładki, oraz zbierać datki pieniężne i dary jak: płótno, bieliznę, żywność, napoje posilające, a więc koniak, alkohol, wino i t. p., dalej tytoń, materyały opatrunkowe wszelkiego rodzaju i t. d.

Zachodzi gwałtowna potrzeba łóżek, pościeli, urządzeń szpitalnych, lekarstw, żywności dla rannych lub chorych, którzy w najbliższych dniach mogą zapełnić szpitale.

Komitet pań odwołując się do uczuć i ofiarności społeczeństwa prosi o najliczniejsze datki i ofiary i zawiadamia, że wszelkie dary przyjmuje: Biuro komitetu w pałacu Namiestnikowskim w parterze od godziny 10 do 12 w południe i od 4 do 6 po południu, prócz tego przyjmują datki biura filialne 1) ulica 3 Maja pałac hr. Badenich; 2) ul. Zofii Chrzanowskiej 6, hr. Pelagia Skarbkówna; 3) ul. Pańska l. 11 Liga pomocy przemysłowej; 4) ul. 29 Listopada nr. 92 „Willa Luba".

— **Kobiety polskie,** pracujące w „Zjednoczeniu polskich; chrześciańskich Towarzystw kobiecych" i „Komitecie pracy obywatelskiej kobiet" wzywają całe społeczeństwo polskie do przyjścia z pomocą walczącym braciom i ich rodzinom.

Do spełnienia najświętszych powinności obywatelskich musi stanąć całe społeczeństwo. Składajcie więc, co kto może: grosz, ubrania, środki opatrunkowe i wszystko, co przydatne w czasie walki.

Od wczoraj urządzono powszechną zbiórkę, tak grosza, jak i datków w naturze. Po ulicach kursować będą wozy, a upoważnione przez wspólny „Komitet Polek" kwestarki, zbierać będą po ulicach i domach. Puszki opatrzone będą napisem: „Na walczących braci" i „Polski Krzyż". Prócz tego należy nadsyłać datki do „Zjednoczenia polskich chrześciańskich Tow. kobiecych" ul. Akademicka 5 i do „Komitetu pracy obywatelskiej kobiet" ul. Bourlarda 5. — Za Komitet Polek: „Zjednoczenie polskich chrześciańskich Towarzystw kobiecych" we Lwowie — „Komitet pracy obywatelskiej kobiet" we Lwowie.

— **Z centralnego komitetu pracy rolnej** otrzymujemy następujący komunikat:

Akcya zmobilizowania sił roboczych, zainicyowana przez centralny komitet pracy rolnej, postępuje raźno i pomyślnie. Na pierwszy apel do młodzieży zgłosiło się w całym Lwowie tysiąc kilkuset studentów średnich i wyższych zakładów naukowych. O ile nam wiadomo, miasta prowincyonalne nie pozostały w tyle. Ponadto na wieść o sposobności do pracy, zaczęły napływać masowo zgłoszenia osób obojga płci, z różnych sfer i zawodów ludności miejskiej.

Fakt ten dał centralnemu komitetowi asumpt do rozszerzenia akcyi pośrednictwa pracy rolnej na cały ogół miejskiej ludności w tem przeświadczeniu, że interes rolnictwa idzie tu w parze z interesem naszych miast, już i tak przepełnionych przybyszami, chroniącymi się przed zawieruchą wojenną. Nadchodzą również liczne oferty ziemian, szukających rąk do pracy.

Dla bliższej informacyi tak pracodawców, reflektujących na pośrednictwo komitetu, jak i robotników, szukających pracy, podaje się wyciąg z „regulaminu pracy rolnej uczniów".

Uczeń starający się o pracę, przedłożyć ma pozwolenie ojca, albo opiekuna. Praca uczniów obejmuje wszelkie roboty w polu, oraz młockę zboża. Wysyłać się będzie uczniów gromadkami, od 10 najmniej. Każda gromadka otrzyma jednego poważniejszego ucznia, względnie akademika, jako opiekuna, dowódcę i pośrednika między pracodawcą a komitetem. Dzień roboczy trwa od 6 rano do zachodu słońca z dwugodzinną przerwą obiadową i półgodzinnymi wypoczynkami przed- i popołudniu. Niedziele i święta są wolne od pracy. Jako wynagrodzenie za pracę otrzymają uczniowie oprócz wspólnego, zdrowego i schludnego mieszkania i wiktu niewyszukanego, ale zdrowego (śniadanie, obiad i kolacya) pięć koron tygodniowo, oraz zwrot wszelkich kosztów podróży, tam i z powrotem. Szczególniejszą uwagę zwróci się na przestrzeganie moralności, czystości i zgody. Na tych samych zasadach mogą być przyjęte do pracy rolnej osoby (mężczyźni i kobiety), wolne od wojska, nie należące do młodzieży szkolnej, o ile wylegitymują się książeczką służbową, legitymacyą robotniczą i t. p. Profesyoniści, jak monterzy, kowale, stelmachy i t. p., o ile w gospodarstwach rolnych znajdzie się dla nich właściwe zajęcie, otrzymają osobne kondycye. Celem racyonalnego użycia żeńskich sił roboczych, porozumie się komitet z istniejącemi organizacyami kobiecemi.

Z robotników nie rekrutujących się z młodzieży szkolnej utworzone będą osobne kadry robotnicze, z kadrami uczniów nie mające styczności.

Wszystkich ziemian, reflektujących na pośrednictwo komitetu, wzywa się, aby zgłoszenia zawierające bliższe dane co do rodzaju robót wykonać się mających, oraz kategoryi (młodzież szkolna lub zwykli robotnicy) i liczby potrzebnych pracowników, względnie pracowniczek nadsyłali wprost na ręce komitetów powiatowych (adres lwowskiego komitetu powiatowego ul. Mochnackiego 4).

Zorganizowane w międzyczasie komitety powiatowe uprasza się na tej drodze, aby nadsyłały komitetowi centralnemu regularnie raporty, ilu robotników rolnych i jakiej kategoryi i płci potrzebują jeszcze po za własnym werbunkiem, względnie ilu takich robotników odstąpić mogą z własnego werbunku do dyspozycyi komitetowi centralnemu.

Zgłoszenia robotników i robotnic wszelkiej kategoryi przyjmuje we Lwowie komitet powiatowy Mochnackiego l. 4, I. p. Uczniowie mogą się również zgłaszać, jak dotąd, w dyrekcyi c. k. II. szkoły realnej, ul. Szumlańskich 7. Za wykonanie zgłoszeń, gdzieindziej uskutecznionych, nie przyjmuje komitet żadnej odpowiedzialności.

— **Z Sokoła Macierzy** otrzymujemy następujące pismo: Obecna chwila dziejowa wymaga od naszego społeczeństwa najwyższego napięcia woli i do krańca posuniętej ofiarności. Zapał służenia dobrej sprawie mnoży z dniem każdym szeregi osób, zgłaszających się do poszczególnych działów pracy, mnożą się także szeregi Drużyn sokolich, gotujących się skwapliwie do złożenia ofiar trudu i krwi na ołtarzu Ojczyzny. Im pospieszyć z pomocą jest największym obowiązkiem każdego Polaka, chociażby z uszczerbkiem własnym. Myśl, że nasi synowie i bracia, uniesieni świętym zapałem służenia Ojczyźnie, niepomni trudów i niebezpieczeństw, mogą być narażeni na chłód i głód z powodu braku środków materyalnych, powinna pobudzić patryotyczne społeczeństwo nasze do najwyższej ofiarności. Apelujemy tedy do wszystkich członków naszych i wszystkich rodaków, aby zechcieli jak najrychlej nadsyłać do kancelaryi „Sokoła Macierzy" przy ul. Zimorowicza datki pieniężne na cel wyekwipowania zaciężnych.

Prócz tego prosimy także o składanie przedmiotów w naturze jak: bielizny, dobrego nieprzemakalnego obuwia, lornetek, plecaków, kompasów, manierek, szczegółowych kart geograficznych i konserw.

Zawiadamiamy równocześnie publiczność, że panie i panowie, zaopatrzeni w legitymacyę, zbierać będą po domach datki do puszek.

— **Na rzecz krajowego Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża mężczyzn i dam dla Galicyi** złożyło w administracyi *Gazety Lwowskiej* Stowarzyszenie konceptowych urzędników dyrekcyi poczt i telegrafów we Lwowie kwotę 100 koron.

— **Z kolei.** Odnośnie do odwołania przetargu ofertowego na dostawę dębowego budulca mostowego, dębowych podkładów rozjazdowych i progów kolejowych na rok 1915 zawiadamia dyrekcya kolei państwowych we Lwowie, że przetarg ten rzeczywiście nastąpi, jednak ze zmienionym terminem wnoszenia ofert, a mianowicie: ofertę na dostawę tych materyałów wnieść należy najpóźniej do dnia 1 września godzina 12 w południe.

Otwarcie tych ofert nastąpi dnia 2 września b. r., o godzinie 10 rano. Wszystkie inne postanowienia odnośnego ogłoszenia w *Gazecie Lwowskiej* z dnia 15 lipca b. r. pozostają w mocy.

— **C. k. Administracya skarbowa** zwraca dla uniknięcia nieporozumień powszechną uwagę na to, że Cesarskie rozporządzenie z dnia 31 lipca 1914 o moratoryum, ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa nr. 193, dotyczy tylko pretensyj prawno-prywatnych, a nie odnosi się do podatków, ani innych opłat publicznych.

Administracya skarbowa odwołuje się więc z gorącym apelem zwłaszcza do tej części ludności, która nie składa podatku krwi, aby w tej ciężkiej chwili, w której Państwo ogromne wydatki ponosić musi na potrzeby armii, przyczyniła się do dobra publicznego jak najobfitszemi spłatami podatków i innych opłat państwowych.

— **Na polski Czerwony Krzyż** fabryka „Tlen" na Zamarstynowie ofiarowała swoje zapasy środków opatrunkowych, wartości około 2000 kor. Są tam gazy jodoformowe i in. opatrunkowe, waty różne i t. p.

— **Kurs samarytański Stacyi ratunkowej** rozpocznie się we środę, 12 b. m. o godzinie 6 wieczorem w sali wykładowej Instytutu anatomii (Piekarska 52). Zapisywać się można w lokalu Stacyi ratunkowej (plac Strzelecki 5) od godz. 8—11 przed południem.

— **Aprowizacya miasta Lwowa.** Galicyjska Spółka zbytu jaj i drobiu zapewniła sobie większą ilość jaj świeżych, wybieranych i prześwietlanych, które póki zapas starczy, sprzedaje w ilościach po 720 sztuk za 50 kor. W sprzedaży drobiazgowej wynosi cena jaj we wszystkich mleczarniach i sklepach aprowizacyjnych gminy m. Lwowa po 7 hal. za sztukę.

— **Taryfa maksymalna na artykuły żywności.** Z magistratu informują nas, że zażalenia na wyzysk przy sprzedaży artykułów spożywczych można wnosić ustnie lub pisemnie zapomocą kartki korespondencyjnej do miejskiego urzędu targowego (ratusz — parter) z dokładnem podaniem adresu osoby żalącej się i sprzedającego.

— **Wezwanie do uczenic.** Zarząd Zakładów naukowych Zofii Strzałkowskiej we Lwowie wobec nieodzownej potrzeby współdziałania całego społeczeństwa w pracach obecnej chwili — wzywa uczenice gimnazyum od IV. kl. począwszy i uczenice wszystkich kursów seminaryum do jawienia się w zakładzie w niedzielę 9 sierpnia b. r. o godz. 11 przed południem.

— **Dyrekcya zakładów naukowych żeńskich p. Frenklówny** w chwili, gdy żadne ręce nie powinny zostać bezczynne, wzywa wszystkie byłe i obecne uczenice od IV klasy gimnazyum i liceum począwszy, aby się stawiły w zakładzie w niedzielę, 9 b. m., o godzinie 11 rano dla podjęcia rozdziału prac.

— **Zarząd Tow. gimnazyum żeńskiego im. Słowackiego** wzywa uczenice do zgłaszania się w auli zakładu w niedzielę, 9 b. m., o godz. 11 rano w celu porozumienia się co do wspólnej pracy na rzecz rannych.

— **Z lwowskiej Szkoły handlowej Tow. Szkoły handlowej.** Obecne i były uczenice Szkoły zechcą w niedzielę, dnia 9 b. m., o godz. 11 przed poł. zjawić się w budynku szkolnym (Franciszkańska 9), celem wzięcia udziału w pracach samarytańskich.

— **Zapał wojenny.** Prasa wiedeńska przynosi coraz to nowe opisy gotowości, z jaką ludność spieszy pod broń. W pobliżu Pfaffstätten przyprowadził ojciec ostatnich dwu synów, mimo to, że już sześciu powołano pod chorągiew. Oświadczył on komisyi: „Chcę, aby wszyscy moi synowie spełnili swój obowiązek. Chata moja jest pusta; niema już w niej nikogo. Weźcie więc i mnie, chociażby do pospolitego ruszenia".

— **Koło polskich mieszczanek** wzywa wszystkich swoich członków na posiedzenie, które odbędzie się 8 b. m. w sobotę, w mieszkaniu przewodniczącej o godzinie 4 po południu. Prezydyum prosi usilnie o przybycie.

— **Obrót przekazowy z zagranicą,** wskutek zarządzenia Ministerstwa handlu, począwszy od dnia 6 sierpnia b. r. został wstrzymany. Zarządzenie to nie odnosi się do obrotu przekazowego z Węgrami, tudzież z Bośnią i Hercegowiną.

— **Ustny egzamin** dojrzałości w pryw. seminaryum nauczycielskim żeńskiem Towarzystwa Szkoły Ludowej im. Fr. Preisendanza w Krakowie odbył się w dniach od 10 do 19 czerwca pod przewodnictwem radcy szkolnego dr. Augusta Sokołowskiego. Świadectwo dojrzałości otrzymały: Banachówna Kazimiera (z odznacz.), Bibulska Helena, Bociańska Józefa (z odznacz.), Chendyńska Eugenia, Ciulikówna Irena, Cyankiewiczówna Marya (z odznacz.), Dankówna Helena, Dunikowska Stanisława, Dyczkowska Marya (z odznacz.), Eignerówna Marya, Filipówna Jadwiga (z odznacz.), Gąszczecka Marya, Gedliczkówna Alicya (z odznacz.), Gieszczykiewiczówna Janina, Gołąbówna Jadwiga (z odznacz.), Gucwówna Jadwiga (z odznacz.), Hałatkówna Czesława (z odznacz.), Hubicka Zofia (z odznacz.), Jagiełkówna Marya, Jaxówna Emilia (z odznacz.), Kłóskówna Anna (z odznacz.), Koskówna Ludwika (z odznacz.), Kotecka Marya, Kowalska Ludmiła, Kulczycka Florentyna (z odznacz.) Leśniakówna Janina (z odznacz.), Łodwińska Zofia (z odznacz.), Małeska Czesława, Marszalska Helena, Mastalska Helena (z odznacz.), Miterówna Julia Helena (z odznacz.), Müllerówna Józefa (z odznacz.), Pawłowska Marya, Serwońska Stefania, Skwarczyńska Jadwiga, Sosenkówna Marya, Sosińska Marya, Świątnicka Zofia, Traczówna Aniela, Ważanka Adela, Wilkoszewska Marya, Zającówna Stanisława (z odznacz.), Zajchowska Bronisława (z odznacz.), Zralakówna Marya, Żmudzińska Łucya (z odznacz.).

Jedna uczenica odstąpiła od egzaminu, a czterem pozwolono zgłosić się do egzaminu powtórnego z jednego przedmiotu po upływie trzech miesięcy.

△ **Znaleziono:** w wozach miejskiej kolei elektrycznej: trzy pary rękawiczek damskich, krawat i frachty kolejowe.

△ **Zgubiono:** pulares, zawierający plik weksli z rozmaitymi podpisami, oraz zapiski.

△ **Lichwa żywnościowa.** Wczoraj wpłynęło do dyrekcyi policyi w dalszym ciągu kilkanaście doniesień przeciw rozmaitym właścicielom handlów, piekarń i t. p. o nadmierne podwyższenie cen artykułów spożywczych.

△ **Dzieciobójstwo.** Na gruntach realności przy ul. św. Piotra l. 31 znaleziono wczoraj zwłoki dziecka płci żeńskiej, w wieku od 2 do 3 miesięcy, owinięte w koszulkę dziecinną ubraną haftem i koronką, w pierzynkę z białą haftowaną poszewką i szarą halkę w białe paski i czarne kółeczka. Na poszewce był monogram „I". Jak stwierdzono, dziecko zostało przed dwoma lub trzema dniami zamordowane, mianowicie uduszone zostało piaskiem, którym zatkano mu usta.

Zwłoki dziecka odstawił komisaryat IV. dzielnicy do kostnicy Zakładu medycyny sądowej, policya zaś wdrożyła dochodzenia, celem wyśledzenia matki zamordowanego dziecka.

△ **Krwawa awantura.** Widownią krwawej awantury był wczoraj szynk przy ulicy Łyczakowskiej l. 14, pod firmą Hermana Krebsa. Oto koło godziny osmej wieczorem przyszedł do tego szynku kapral Józef Grzegowski i zażądał szklanki piwa. W trakcie tego przyszło z błahej przyczyny do kłótni. Wmieszał się do niej kelner Juda Zeiger, który szklanką od piwa uderzył Grzegowskiego w głowę, raniąc go dotkliwie.

Kiedy zalany krwią Grzegowski wybiegł na ulicę i opowiedział, co się stało, w jednej chwili zebrał się ogromny tłum ludzi, który wpadł do szynku, powybijał okna i wywlókł na ulicę Zeigera, chcąc go zlynchować. Z trudem udało się policyi wyrwać poturbowanego Zeigera z rąk oburzonej publiczności i zaprowadzić go na inspekcyę. Rannego Grzegowskiego opatrzono w szpitalu garnizonowym. Przed szynkiem długo jeszcze stały tłumy, omawiając żywo awanturnicze zajście, ofiarą którego padł żołnierz.

△ **Umysłowo chorego** Gustawa Stechera, czeladnika rzeźnickiego, zbiegłego z Zakładu obłąkanych w Kulparkowie, przytrzymano wczoraj na ulicach miasta. Przy Stecherze znaleziono jego papiery, które — jak twierdził — miał zabrać z kancelaryi Zakładu.

Stechera oddano komisaryatowi II. dzielnicy, celem odstawienia go z powrotem do Zakładu obłąkanych w Kulparkowie.

— **Zmarli:** w Pradze. Edward Bohdanecky, członek redakcyi *Narodnich Listów*, przeżywszy 53 lat. S. p. Bohdanecky władał wybornie językiem polskim i przetłumaczył na język czeski cały szereg utworów z naszej literatury.

w Wiedniu, Cecylia Funderowa, żona naczelnego redaktora *Reichspost*, literatka, w 48 r. życia; Karol Steblik, wybitny działacz partyi chrześciańsko-społecznej.

— **Samobójstwo starca.** W Hietzingu, jak donoszą z Wiednia, odebrał sobie onegdaj życie emerytowany urzędnik I. austryackiej Kasy oszczędności, Teodor Biberhofer. Powodem samobójstwa była długotrwała choroba.

Kronika prowincyonalna.

§ Ustny egzamin dojrzałości w I. gimnazyum w Nowym Sączu odbył się w dniach 12, 13, 15 i 16 czerwca. Do egzaminu zgłosiło się 28 uczniów publicznych i 1 eksternista. Przed egzaminem odstąpiło 3 uczniów publicznych i eksternista. Świadectwo dojrzałości otrzymali: Barycz Józef (z odznaczeniem), Czapliński Józef, Dul Szczepan, Dzianot Adam, Jakubowski Jan (z odznaczeniem), Kiełbasa Władysław, Królik Kazimierz, Landau Benjamin, Laz Wilhelm (z odznaczeniem), Markiewicz Ferdynand, Michalik Juliusz (z odznaczeniem), Mika Karol, Ołtarzewski Felicyan, Pieracki Bronisław, Reguła Tadeusz, Śliwa Stanisław, Stapa Otton, Spiess Fryderyk, Świchalik Józef, Szałasz Szczepan, Szczepaniec Stanisław, Szewczyk Mieczysław (z odznaczeniem), Wadiak Bazyli, Wańczyk Jan, Życzkowski Józef.

Nie reprobowano żadnego ucznia.

§ Samobójstwo oficera. W Jarosławiu odebrał sobie dnia 3 b. m. życie kapitan 90 pp. Wilhelm Pedenkowski. Powodem samobójstwa był silny rozstrój nerwowy.

Kronika zagraniczna.

* Zamknięcie pawilonów na światowej wystawie księgarskiej w Lipsku. Rossyjski komisarz generalny i delegat

rządu francuskiego — jak donoszą z Lipska — zarządzili z powodu wydarzeń wojennych zamknięcie pałaców wystawowych Rossyi i Francyi. Za tym przykładem poszedł także delegat Anglii.

* Włamanie do Bazyliki św. Pawła w Rzymie. Pisma rzymskie donoszą: Przed kilku dniami włamali się złodzieje do słynnej Bazyliki św. Pawła w Rzymie, leżącej w oddaleniu dwóch kilometrów od bram miasta na via Ostia. Złodzieje dostali się do środka wspaniałego tego kościoła przez wentylacyjne okna przy pomocy sznurów i skradli ze słynnych dwóch malachitowych ołtarzy kilka płyt z lapislazuli, któremi ołtarze te były wyłożone. Bandyci wynieśli później skradzione płyty przez boczne drzwi. Obrabowane ołtarze, budzące podziw turystów całego świata, darował car rossyjski Mikołaj I. papieżowi Grzegorzowi XVI. Stanowiły one cenną ozdobę tej przepięknej bazyliki. Kradzież spostrzegli rano Benedyktyni, gdy przyszli do kościoła na modlitwy. Policya rozpoczęła natychmiast pościg za bandytami.

* Termiczne leczenie raka. Na kongresie klinicznych operatorów Północnej Ameryki, obradującym obecnie w Londynie, wygłosił dr. J. F., Percy z Chicago, wykład o leczeniu raka za pomocą wysokiej temperatury. Rozrodcza siła komórek rakowych daje się wprawdzie zniszczyć lub przynajmniej pohamować przez radyum, stosowanie jednak tej metody napotyka na wielkie trudności. Owóż Percy twierdzi, że niemniej skutecznem okazało się działanie temperatury 50—55°C. W temperaturze tej komórki raka ulegają zniszczeniu, gdy tkankę normalną zabija dopiero temperatura 55—60°C. Dotychczasowe próby leczenia raka działaniem termicznem niewygodne i drogie. Dr. Percy usunął te ujemne strony, wynalazłszy system bardzo praktyczny i niekosztowny. Aparat jego możnaby nazwać żelazkiem elektrycznem. Ciepłota żelazka da się dokładnie regulować i można ją doprowadzić do bardzo wielkiego natężenia, a zapomocą reflektora przenieść na punkt dowolny. Wystarczy 10—20 minut działania wspomnianej temperatury na nowotwór, by komórki jego zupełnie zabić bez ujmy dla zdrowej tkanki.

* Francuskie balony wojenne. Kilka gazet francuskich zaatakowało gwałtownie zarząd wojskowy z powodu nędznego stanu, w jakim się znajduje szereg wojennych balonów sterowniczych. Balon „Lieutenant Chauré“ musiano przed sześciu miesiącami wycofać jako nieużyteczny, a w tych dniach to samo stało się z krążownikiem powietrznym „Astra-Conté“. — Ze strony wojskowej musiano przyznać, że powłoki tych balonów popękały i stały się nieużyteczne. Pewien fachowy inżynier miał sposobność zwiedzić wojskową stacyę balonową w Belforte i w paryskiem *Auto* w ten sposób opisuje swoje wrażenia:

„Hangary zupełnie nie odpowiadają nawet najelementarniejszym wymaganiom. To, co pobudowano jako hangary, może służyć do wszystkich innych celów, tylko nie do celów hygieny balonów. Hangary powinne być czyste i zabezpieczać balony przed uszkodzeniem. Takie są hale balonowe w Niemczech. Dlaczego ich u nas po prostu nie naśladowano? Na balony wojskowe Belfortu wydano pięć milionów, które są poprostu zmarnowane“.

* Kiedy będzie koniec świata? Jeden z matematyków francuskich p. Veronnet obliczył ostatnio, że ziemia nasza ma jeszcze przed sobą nie więcej niż dwa miliony lat życia. Wraz z upływem tego okresu czasu zwierzęta i rośliny wymrą doszczętnie. W ciągu pozostałych nam jeszcze dwudziestu stuleci wszelka egzystencya będzie stopniowo gasła na skazanym na śmierć globie. Przyczyną skonu planety będzie zimno.

Hypoteza p. Veronnet nie jest już nowa. Po raz pierwszy jednak obliczenia uczonych pozostawiły ziemi tak krótki czas życia. P. Veronnet przedstawił dwukrotnie w paryskiej Akademii swe, oparte na ściśle naukowych podstawach, obliczenia.

Paryski matematyk oparł swe dowodzenia na teoryi Helmholtza, stwierdzającej, że słońce oziębia się stopniowo, tracąc swą w postać ciepła ujętą energię.

Obecna temperatura słońca ma wynosić około 6.200 stopni. Opierając się na tem, Veronnet wyliczył, że ziemia nasza posiada dzisiaj temperaturę 16 stopni, dochodzącą do 34 stopni w okolicach równika.

Cofając się wstecz, uczony francuski stwierdza, że przed dwoma milionami lat promień słońca był półtora razy dłuższy niż promień dzisiejszy. Ziemi więc przypadała w udziale daleko większa ilość ciepła. Temperatura ziemi wynosiła wówczas w okolicach biegunów mniej-więcej 90 stopni. W tym to czasie — przypuszcza p. Veronnet — musiały powstać w okolicach biegunów pierwsze zaczątki życia na ziemi.

Rozumując w identyczny sposób, doszedł p. Veronnet do wniosku, że w ciągu dwóch milionów lat promień słoneczny zmniejszy się do jednej dziesiątej obecnej swej długości.

Ziemia wówczas będzie najzupełniej zlodowaciała, średnia jej temperatura będzie wynosiła zaledwie 0 stopnia. Wszelka egzystencya stanie się niemożliwą. Stan ten będzie zapewne poprzedzony epoką powrotu do barbarzyństwa.

Podobne wyliczenia, zastosowane do Marsa, wykazały p. Veronnet, że planeta owa znajduje się już oddawna w stanie zlodowacenia i że życie na jej powierzchni już doszczętni zanikło.

Wywody p. Veronnet'a wywołały bardzo ożywioną dyskusyę na ostatniem posiedzeniu paryskiego Towarzystwa astronomicznego. Większość oponentów p. Veronnet'a twierdziła, że życie na ziemi będzie trwało stanowczo dłużej niż dwa miliony lat. Nie zgadzano się również z twierdzeniem, jakoby Mars był już doszczętnie wymarłą planetą.

TELEGRAMY GAZETY LWOWSKIEJ

Wojna.

Wiedeń, 8 sierpnia. *Reichspost* donosi: Najd. Arcyks. Eugeniusz przybył wczoraj w mundurze pułkownika pułku Deutschmeister celem pożegnania się z pułkiem, przyczem wygłosił mowę, w której wyraził nadzieję, że pułk okaże się godnym swej sławnej tradycyi i pełen chwały wróci do Ojczyzny. Mowę przyjęto z entuzyazmem.

Wiedeń, 8 sierpnia, godz. 11·30 przed południem. Jak donoszą z granicy rossyjskiej, także wczoraj rano kawalerya nieprzyjacielska starała się przedostać na nasze terytoryum koło Adamówki. Przyszło o godz. 8 rano do walki między tamtejszemi naszemi strażami granicznemi a kozakami, których po dłuższej wymianie strzałów odparto i zmuszono do odwrotu.

Wiedeń, 8 sierpnia. Według najnowszych wiadomości z Paryża, gmach tamtejszej ambasady austro-węgierskiej pełen jest obywateli naszych, których Francuzi delożowali, tak, iż musieli oni szukać schronienia w ambasadzie. Wśród obywateli austro-węgierskich jest wiele osób, zajmujących wybitne stanowiska społeczne, a wszyscy oni muszą dostawać w ambasadzie nawet wikt, gdyż w restaracyach i sklepach Francuzi nie chcą im sprzedawać środków żywności.

Wiedeń, 8 sierpnia. Wczoraj wieczorem ambasador rossyjski Szeboko wraz z personalem ambasady i konsulatu odjechał osobnym pociągiem, który Rząd austr.-węg. dał mu do dyspozycyi. Wypadku nie było.

Wiedeń, 8 sierpnia. Dzienniki jednomyślnie wyrażają serdeczną radość z powodu zajęcia Leodyum, jakoteż z powodu skutecznej ofenzywy Austro-Węgier przeciw Rossyi. Sukcesy te Austryi są początkiem wspólnych operacyj austro-niemieckich przeciw Rossyi.

Wiedeń, 8 sierpnia. *Neue Fr. Presse* donosi: Węgierski prezydent ministrów Tisza, który przybył tu wczoraj, odbył konferencyę z hr. Berchtoldem, a w południe był przyjęty przez Najj. Pana na osobnem posłuchaniu. Po południu odbyła się w ministerstwie spraw zagranicznych narada, w której wzięli udział hr. Berchtold i obaj prezydenci ministrów hr. Stürgkh i hr. Tisza.

Wiedeń, 8 sierpnia. Dolno-austr. Rada szkolna krajowa odbyła konferencyę z dyrektorami wiedeńskich szkół średnich, seminaryów nauczycielskich, wyższych szkół handlowych i przemysłowych, oraz z inspektorami okręgowymi w sprawie korpusu pomocniczego uczniów. Akcya ta ma na celu pociągnięcie uczniów i uczenic powyżej 14 lat na czas wojny do usług dobrowolnych na rzecz ogółu. Wydano odezwę, w której są wyliczone usługi wchodzące w rachubę: 1. objęcie służby wszelkiego rodzaju, jak posłańców, robót kancelaryjnych, w szczególności przy władzach wojskowych i wszystkich innych publicznych urzędach i przedsiębiorstwach, jakoteż przy przedsiębiorstwach prywatnych, które są czynne w interesie stosunków gospodarczych w związku z mobilizacyą. 2. Popieranie prac aprowizacyjnych. 3. Popieranie dążności „Czerwonego Krzyża“. 4. Roboty w polu, w winnicach i ogrodach. U młodzieży żeńskiej wchodzą w rachubę przedewszystkiem czynności na polu humanitarnem, zajęcie się gospodarstwem w szpitalach i u rodzin powołanych do wojska, opieka nad dziećmi, szycie i t. d. Objęcie tych usług odbywa się dobrowolnie i bezpłatnie.

Praga, 8 sierpnia. *Prager Tagblatt* pisze, że wczorajsza manifestacya wspólna Czechów i Niemców z powodu wiadomości o ofenzywie wojsk austryackich w Galicyi przeciw Rossyi i o zajęciu Leodyum przez wojska niemieckie, jest wypadkiem historycznym. Od czasu walk narodowościowych jeszcze nigdy się nie wydarzyło, ażeby Niemcy i Czesi tak byli złączeni. Dzień wczorajszy dowiódł, że wielka chwila zastaje wszystkie narody Austryi zgodnymi.

O przebiegu manifestacyi donosi jeszcze to pismo: Gdy przed Namiestnictwem zaintonowano Hymn ludowy, jeden z Niemców zawołał „Niech żyje zbratanie między Niemcami a Czechami!“ Słowa te przyjęto z wielkim entuzyazmem i od tej chwili słyszano naprzemian okrzyki: „Niech żyją Niemcy!“ „Niech żyje zbratanie z Czechami!“ We wszystkich domach pootwierano okna, zewsząd słyszano radosne okrzyki. Powiewano chusłkami. Wracając z Namiestnictwa, ks. Wacław Lobkowitz ponownie wygłosił mowę. Przed pomnikiem Radeckiego naprzód po czesku, potem po niemiecku zawołał: „Niech żyje zbratanie ludów Austryi!“, „Niech żyje Austrya“! Mowę jego przyjęto okrzykami: „Hoch“ i „Slawa!“

Takie same manifestacye odbyły się także w innych ulicach. Przed gmachem dyrekcyi policyi dyrektor policyi Krikawa zjawił się na balkonie i przemówił do publiczności po niemiecku i po czesku. Wspólna manifestacya niemiecka i czeska trwała do późnej nocy.

Budapeszt, 8 sierpnia. Właściciele kawiarń i restauracyj w Budapeszcie uchwalili wszystkie zapasy towarów pochodzenia francuskiego odstąpić bezpłatnie „Czerwonemu Krzyżowi“. Ruch bojkotowy przeciw towarom francuskim wzrasta. Wczoraj wieczorem panie z arystokracyi uchwaliły wdrożyć energiczną akcyę i natychmiast rozpocząć bojkot towarów pochodzących z Francyi, jak tualety, a niemniej bojkot francuskich miejscowości kąpielowych. W przyszłym tygodniu odbędzie się w Kasynie narodowem konferencya w tej sprawie.

Berlin, 8 sierpnia. Biuro Wolfa donosi z Petersburga: Urzędowy komunikat powiada: W ostatnich dniach nadeszła do Petersburga wiadomość o tem, że publiczność niemiecka, nawet organa rządowe zachowują stanowisko mniej poprawne względem poddanych rossyjskich, a nawet względem przedstawiciela Rossyi, który wyjeżdżał z Niemiec. Niemieckie organa rządowe zajęły nawet stanowisko pozbawione respektu wobec carowej wdowy i jednego z wielkich książąt. Mimo głębokiego wzburzenia narodu rossyjskiego, jakie wywołało to stanowisko Niemiec, ubolewamy z powodu użycia brutalnej siły względem gmachu ambasady niemieckiej w Petersburgu.

Biuro Wolfa dodaje do tego, że wiadomości o zachowaniu się organów rządowych bez respektu wobec carowej-wdowy i wielkiego księcia są nieprawdziwe, tak samo jak twierdzenie, jakoby organa rządowe zajęły stanowisko niepoprawne wobec dyplomatycznych przedstawicieli Rossyi.

Berlin, 8 sierpnia. *Berliner Tageblatt* pisze w artykule „Jak rząd angielski pertraktował z Rossyą“, co następuje: Z początkiem czerwca zamieściliśmy artykuł, w którym na podstawie pewnych informacyj donieśliśmy, że między Anglią a Rossyą odbyła się konferencya co do angielsko-rossyjskiego porozumienia flotowego. Dn. 11 czerwca angielski sekretarz stanu Grey w Izbie gmin na odnośne zapytanie odpowiedział, że niema wcale umowy, któraby mogła ograniczyć swobodę decyzyi rządu angielskiego lub parlamentu angielskiego. Rokowania co do takiej umowy flotowej nie są w toku, ani też nie są zamierzone. Cała dwuznaczność tego oświadczenia wynika z faktu, że, jak wiemy pozytywnie, podczas wizyty króla Jerzego w Paryżu na inicyatywę ambasadora Izwolskiego co do zawarcia konwencyi flotowej między Rossyą a Anglią propozycya taka rzeczywiście została przedłożona Greyowi i za poradą Greya Rada ministrów zgodziła się na tę propozycyę. Rzeczywiście wywiązały się między admiralicyą angielską a rossyjską rokowania w sprawie kooperacyi sił morskich obu tych państw. Mimoto *Westminster Gazette*, utrzymująca jak najściślejszą styczność z rządem, jeszcze 13 czerwca zaprzeczyła, jakoby prowadzono jakiekolwiek rokowania o rossyjsko-angielską konwencyę flotową.

Berlin, 8 sierpnia. Cesarz Wilhelm nadał generałowi piechoty Emichowi, który osobiście kierował szturmem na Leodyum, order *Pour le merité.*

Berlin, 8 sierpnia. (B. Wolfa). Donoszą z Londynu: Policya przeszukała wiele domów zamieszkałych przez Niemców na przedmieściach Londynu i w innych miejscowościach angielskich. Wielu Niemców pod zarzutem szpiegostwa aresztowano.

Drezno, 8 sierpnia. W ministerstwie spraw wewnętrznych odbyło się zgromadzenie przedstawicieli władz cywilnych wielkich banków saskich, giełd, Towarzystw i t. d. w sprawie sytuacyi ekonomicznej. Okazało się, że zaopatrzenie Niemiec w żywność prawdopodobnie na cały rok jest zabezpieczone. Także sił roboczych w rolnictwie nie brak.

Kopenhaga, 8 sierpnia. Rząd ogłosił zupełną neutralność Danii w wojnie między Austryą a Rossyą.

Berno szwajcarskie 8 sierpnia. Szwajcarska Rada związkowa postanowiła przesłać mocarstwom podpisanym na traktacie z r. 1815 i kilku innym państwom deklaracyę swej neutralności. W deklaracyi tej powiedziano, że wobec tego, iż Sabaudya w myśl oświadczenia mocarstw z r. 1815, dalej paryskiego traktatu z r. 1815 i dokumentów w sprawie uznania i poręczenia neutralności Szwajcaryi pochodzących z 20 listopada 1815, cieszy się taką samą neutralnością, jak gdyby była częścią Szwajcaryi, dalej w myśl postanowień, które zawarte są w art. 2 traktatu turyńskiego z r. 1860, Rada związkowa sądzi, że powinna wskazać na to, iż Szwajcarya ma prawo do obsadzenia tych terytoryów. Rada związkowa zrobiłaby użytek z tego, jeżeliby stosunki tego wymagały dla zabezpieczenia neutralności i całości terytoryum szwajcarskiego, nie omieszkałaby jednak przytem sumiennie przestrzegać ograniczeń zawartych we wspomnianych traktatach, zwłaszcza co się tyczy zarządu tego terytoryum. Szwajcarya będzie się starała porozumieć się w tej mierze z rządem Republiki francuskiej Rada jest silnie przekonana o tem, że oświadczenie to będzie życzliwie przyjęte przez mocarstwa prowadzące wojnę, jakoteż przez inne państwa, które podpisały traktat z r. 1815, jako wyraz przywiązania narodu szwajcarskiego do swej tradycyi, jako sumienne utwierdzenie stosunków wynikających dla Szwajcaryi z traktatu wiedeńskiego.

Londyn 8 sierpnia. Książę Walii wstąpił do pułku grenadyerów.

Londyn 8 sierpnia. (Drogą na Kopenhagę) *Lloyd* donosi, że parowiec duński „Jens Bang“, który wczoraj przybył do Mersey w drodze ze Szczucina do Manchesteru, został przytrzymany przez władze. Wojska zajęły parowiec. Okręt obecnie znajduje się na kotwicy w Mersey.

Londyn, 8 sierpnia. (Drogą na Berlin). W Izbie gmin premier Asquith prosił imieniem ministerstwa wojny o pełnomocnictwo do powiększenia armii o pół miliona ludzi.

Sofia, 8 sierpnia. Rząd przedłoży jutro Sobraniu wniosek ogłoszenia stanu oblężenia ze względu na międzynarodowe zawikłania.

Sofia. 8 sierpnia. (Agencya bułg.) Sobranie uchwaliło 3-miesięczne moratoryum. Proces przeciw byłym ministrom ze stronnictwa Stambułowa wstrzymano.

Praca młodzieży i opieka nad młodzieżą.

Wiedeń, 8 sierpnia. *Wiener Zeitung* ogłasza: reskrypt P. Ministra oświaty w sprawie intenzywnego pociągnięcia młodzieży szkolnej do pracy społecznej oraz w sprawie opieki nad dziećmi bez niej pozostającemi. Współdziałanie młodzieży szkolnej dotyczy w pierwszym rzędzie pracy na roli i w różnych dziedzinach humanitarności. Reskrypt zwraca się do Szefów rządów krajowych i Rad szkolnych oraz do nauczycielstwa w sprawie stworzenia specyalnych organizacyj młodzieży, w których ją grupowanoby i czuwanoby przy pracy. W szczególności co do opieki nad dziećmi nauczycielstwo powinno gromadzić je w szkołach czy na wolnem powietrzu i tam je czemś zajmować. Rady szkolne mają wydać odpowiednie odezwy do całego niepowołanego pod broń nauczycielstwa z apelem do natychmiastowego powrotu na stanowiska. Reskrypt wskazuje w końcu na wciągnięcie w tę działalność instytucyj chłopięcych i skautów.

Naczelny komendant floty angielskiej.

Berlin, 8 sierpnia. Biuro Wolfa dowiaduje się, że admirał Sir John Jellicoe został mianowany naczelnym komendantem floty angielskiej, a admirał Madden szefem sztabu marynarki.

Lojalność Serbów w Tuzli.

Serajewo, 8 sierpnia. Serbowie w Tuzli z metropolitą Radoniczem na czele wystosowali do kancelaryi gabinetowej depeszę z wyrazami hołdu i wierności. Obywatelstwo serbskie gotowe jest poświęcić krew i mienie dla Najj. Cesarza i Króla, dobrotliwego i rycerskiego Monarchy i dla Domu Cesarskiego. Ponadto serbscy obywatele w Tuzli wystosowali do Rządu krajowego telegram, w którym zapewniają o swojej tradycyjnej wierności i lojalności wobec Monarchy i o tem, że w tej ciężkiej chwili zasyłają gorące modlitwy do Boga o powodzenie dla Monarchy.

Zatonięcie angielskiego krążownika.

Londyn, 8 sierpnia. (Telegram otrzymaliśmy *via* Paryż i Rzym). Ogłoszono następujące urzędowe zawiadomienie: „Dziś rano najechał angielski krążownik „Amphion“ na minę podmorską i zatonął. Utonęło 131 ludzi z załogi. Uratowano 152 ludzi z załogi, między innymi kapitana i 16 oficerów.

Wiedeń, 8 sierpnia. Starszy radca rachunkowy Julian Sieczyński, zamianowany został dyrektorem rachunkowym *ad personam* w dyrekcyi dóbr i lasów państwowych w Galicyi.

Odpowiedzialny redaktor:

ADAM KRECHOWIECKI.

Przyjechali do Lwowa

dnia 8 sierpnia 1914.

Hotel Georgea: Pp: W. hr. Grocholski z Rossyi.

Hotel Europejski: Pp.: J. Sanoj z Wieczorek.

CENNIK IZBY HANDLOWEJ I PRZEMYSŁOWEJ.

Lwów, dnia 26 lipca 1914.

Waluta koronowa	płacą	żądają
I. Akcye za sztukę. (bez kuponu bieżącego)		
Banku hip. galic. po 200 zł. w. a.	605·—	615·—
Banku galic. dla handlu i przem. po 200 zł.	362·—	372·—
Kolei Lwów-Czerniowce-Jassy po 200 zł. w. a. w srebrze	483·—	—·—
Fabryki wagonów w Sanoku po 500 koron	—·—	—·—
II. Listy zastawne za 100 koron. (bez kuponu bieżącego)		
Banku hip. gal. 5 pr. w. a. wylosował z 10 pr. prem.	—·—	—·—
Banku hip. gal. 4½ pr. w. a. los w 50 l.	89·—	89·70
Banku hip. gal. 4 prc. w. a los w 60 l.	82·—	82·70
Banku kraj. 4½ pr. w. a. los w 51 l.	89·50	90·20
Banku kraj. 4 pr. w. a. los w 57 l.	84·20	84·90
Banku gal. ziem. kred. 4½ pr. 60 l.	89·50	90·20
Banku gal. dla handlu i przem. w Krakowie 4½ pr. 60 l.	89·50	90·20
Ziemski Bank hipoteczny Lwów	89·80	90·50
[1]) Tow. kredyt. galic. ziem. 4 pr. (pierwsza emisya)	94·—	94·70
Tow. kredyt. gal. ziem. 4 prc. los w 41½ l.	86·30	87·—
[1]) Tow. kredyt. gal. ziem. 4 pr. los w 56 l.	81·—	81·70
Tow. kred. gal. ziem. 4½ los. 52 l.	87·30	88·—
III. Obligi za 100 koron. (bez kuponu bieżącego)		
Galic. fund. propin. 4 pr.	99·—	—·—
Komun. Banku kraj. 4½ pr. (3 em.)	88·20	89·90
Komun. Banku kraj. 4 pr. (4 em.)	80·70	81·40
Kolej. lokal. Banku kraj. 4 pr.	80·70	81·40
Pożyczki krajowej 4 pr. z r. 1893	80·30	81·—
„ „ 4 pr. z r. 1908	79·60	80·30
[2]) „ miasta Lwowa 4 pr.	80·—	80·70
„ „ „ 4 pr.	79·30	80·—
„ „ „ 4 pr.	78·—	78·70
„ „ Krakowa	80·50	81·20
IV. Monety.		
Dukat cesarski	11·35	11·47
20 frankówka	19·06	19·18
100 rubli rossyjskich srebrnych	250·—	252·—
100 „ „ papierowych	251·—	253·—
100 marek niemieckich	117·75	118·40

[1]) Kupony opłacają ½% podatek rentowy.
[2]) Kupony opłacają 2% podatek rentowy.

Kurs giełdy wiedeńskiej.

dnia 25 lipca 1914.

	płacą	żądają
A. Ogólny dług państwa.		
Jednolity dług państwa w banknot. maj-listopad	78·60	78·80
luty-sierpień [sic: styczeń-lipiec]		
styczeń-lipiec	78·60	78·80
Jednolity dług państwa w srebrze luty-sierpień	81·80	82·—
kwiecień-październik	82·20	82·40
„ z r. 1860 po 500 zł. w. a. 4 prc.	1680·—	1720·—
„ „ 1860 po 100 zł. 4 prc.	412·—	417·—
„ „ 1864 po 100 zł.	670·—	690·—
„ „ 1864 po 50 zł.	320·—	330·—
B. Dług państwa (wszystkich w Radzie państwa reprezentowanych krajów koronnych).		
Austr. renta złota wolna od podatku za 100 zł. 4 pr.	98·50	98·70
Austr. renta w wal. kor. wolna od podatku 4 pr.	79·—	79·20
C. Obligacye kolejowe.		
Kol. Arcyks. Albrechta za 100 zł. 4 pr.	84·45	85·45
Kol. Cesarz. Elżbiety w złocie wolne od podatku za 100 zł. 4 pr.	102·40	103·40
Kol. Cesarza Franciszka Józefa za 100 zł. 5¼ pr.	105·30	106·30
Kol. Karola Ludwika po 200 zł. mk. (ostempl. akcye)	84·10	85·10
Kol. Arcyks. Rudolfa w wal. koron. wolne od podatku 4 pr.	83·25	84·25
Kol. Ces. Elżbiety za 200 zł. mk. 5¼ pr. (ostempl. akcye)	426·—	431·—
Obligacye pierwszeństwa (kolejowe).		
Kol. Arc. Albrechta za 300 zł. 5 pr.	100·50	—·—
w złocie za 200 zł. 5 pr.	115·—	—·—
Kol. czeskiej zach. za 200, 1000 i 5000 zł. 4 pr.	84·80	85·80
Kol. czeskiej emiss. z r. 1895 za 400 kor. 4 pr.	82·75	83·75
Kol. bukowińskiej lokalnej za 400 kor. 4 pr.	82·35	83·35
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1886, 4 prc.	91·25	92·25
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1887, 4 prc. (ar.)	91·50	92·50
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1887, 4 prc.	91·50	92·50
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1888, 4 prc.	86·50	87·50
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1891, 4 prc.	90·50	91·50
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1898 4 prc.	87·50	88·50
Kol. północnej ces. Ferdynanda em. z r. 1904 4 prc.	87·10	88·10
Kol. galic. Karola Ludwika 4 prc.	83·25	84·25

Koronowa waluta.	płacą	żądają
Kol. lwowsko-czern.-jasskiej z roku 1894 4 pr.	84·25	85·25
Kol. Arcyks. Rudolfa (Salzkammergut) za 400 M. 4 pr.	102·50	103·50
D. Dług państwa (krajów korony węgierskiej).		
Węg. złota renta 4 pr.	—·—	—·—
„ „ „ w wal. kor. 4 pr.	91·—	94·20
„ poż. prem. za 100 zł. (200 kor.)	502·50	512·50
„ „ „ „ 50 zł. (100 kor.)	250·—	258·—
„ obl. pr. regul. Cisy 4 prc.	277·—	287·—
E. Obligacye indemnizacyjne.		
Węgier za 100 zł. 4 prc.	81·10	82·10
Kroacyi i Slawonii	—·—	—·—
F. Inne publiczne pożyczki.		
Poż. reg. Dunaju z r. 1878 los 5 pr.	101·—	—·—
Poż. kraj. Bukowiny z r. 1893 los za 200 kor. 4 prc.	80·—	80·90
Gal. poż. kr. z roku 1893 4 prc.	79·40	80·40
Gal. obl. prop. z roku 1889 4 prc.	99·10	100·10
Pożyczka miasta Lwowa z r. 1896 4 prc.	80·20	—·—
Poż. serb. prem. za 100 fr. 2 prc.	92·—	100·—
Tureckie obl. prem. kol. za 400 fr.	200·25	203·25
G. Listy zastawne. Oblig. hipot. i listy dłużne za 100 zł. nom.		
Austr. zakł. obl. prem. z r. 1880 3 pr.	282·—	292·—
„ „ „ „ „ 1889 3 pr.	236·—	246·—
Austro-węg. banku 50 lat 4 pr.	91·20	92·20
„ 50 lat w. k. 4 pr.	91·50	92·50
Banku Galicyjskiego dla handlu i przemysłu 4½ prc. 60 l.	89·50	90·50
Bukow. zakład kred. ziem. los 5 pr.	98·10	99·10
Banku gal. ziem. kred. 4½ pr. 60 l.	89·—	90·—
Gal. akc. b. hip. 10 pc. pr. los. 4½ pr.	89·—	90·—
„ „ „ „ los. 50 l. 4½ pr.	89·—	90·—
„ „ „ „ „ 60 l. 4 pr.	82·—	83·—
Gal. Tow. kr. ziem. 4 pr. los 56 l.	80·30	81·30
„ „ „ „ 4 pr. los 41 l.	87·25	88·25
„ „ „ „ 4 pr. starsze	94·—	95·—
„ „ „ „ 4½ pr. 52 lat.	87·50	88·50
Banku kraj. dla Galicyi i Lodomeryi 4½ pr. 51½ lat zwrotne	89·25	90·25
Banku krajowego oblig. komun. 3 emisya 42 lat 4½ pr.	88·25	89·25
Banku kr. obl. kol. żel. 57½ l. 4 pr.	80·75	81·75
H. Obligacye z prawem pierwszeństwa za 100 zł. nom.		
Kolej Lwów-Czern.-Jassy z r. 1884 za 300 złr.	75·85	76·85
Kolej Lwów-Czerniowce z r. 1884 za 200 złr. 4 prc.	81·60	82·60
Węg. gal. kol. em. 1870 za 200 złr. 5 prc.	—·—	—·—
Tow. żegl. par. po Dunaju za 400 i 10.000 m. 4 prc. z r. 1882	106·—	107·—
Tow. żeglugi parow. po Dunaju em. z r. 1886 4 prc.	104·—	105·—

Koronowa waluta.	płacą	żądają
I. Losy (za sztukę).		
Budapeszteńskie (Basilika) 5 złr.	23·50	27·50
Zakł. kred. dla handl. i przem. 100 złr.	487·—	497·—
Clary 40 złr. m. k.	—·—	—·—
Pożyczka miasta Lublany 20 złr.	56·50	60·50
Czerwonego Krzyża austr. Tow. 10 złr.	45·—	49·—
„ „ węg. Tow. 5 złr.	25·50	29·50
Losy fund. Arcyks. Rudolfa 10 złr.	—·—	—·—
J. Akcye Banków (za sztukę).		
Banku Anglo-Austr. 240 kor.	318·50	319·50
Gal. banku dla han. i przem. 200 złr.	366·—	370·—
Peszt. Banku handlu i przem.	3420·—	3430·—
Zakł. kred. dla handlu 400 kor.	484·50	485·50
Węg. Banku kredyt. 200 złr.	735·50	736·50
Dolno-austr. tow. esk. 400 kor.	689·50	690·50
Gal. banku hip. 200 złr.	604·—	606·—
Banku dla krajów koronnych 200 zł.	459·50	460·50
„ Austro-węg. 1400 kor.	1943·—	1953·—
„ Związku (Unionbank) 200 zł.	534·50	535·50
Czeskiego banku związkowego 100 zł.	276·50	277·50
Zivnostenska banka 100 złr.	255·50	256·25
K. Akcye przedsiębiorstw transportowych.		
Bukow. kolei lok. akc. pierw. 200 złr.	400·—	410·—
„ „ „ akc. zakład. 200 złr.	398·—	404·—
Austr. Tow. żegl. na Dunaju 500 zł. mk.	958·—	968·—
Kolei półn. Ces. Ferd. 1000 złr. mk.	4770·—	4790·—
„ Lwów-Bełżec (akc. pierw.) 200 zł.	—·—	364·—
„ Lwów-Czerniowce-Jassy 200 zł.	483·—	487·—
„ Lwów-Kleparów-Jaworów lokal. 400 kor.	290·—	295·—
L. Akcye przedsiębiorstw przemysłowych.		
Austr. Tow. górnicze Alpina 100 złr.	721·50	722·50
Prag. Tow. żelazn. przem. 500 złr.	2042·—	2062·—
Tow. kopalń węgla w Brüx 100 złr.	777·—	779·—
Trifail. Tow. kop. węgla 70 złr.	231·—	235·—
Galic. karpac. naft. Tow. 500 kor.	673·—	683·—
Schodnicy 500 kor.	337·—	343·—
Tow. sprz. tytoniow. 500 franków	345·—	349·—
M. Weksle.		
Niemieckie Banki	118·17½	118·37½
Włoskie Banki	95·82½	95·97½
Londyn za 10 funt. szt. 4 prc.	24·24¾	24·28¾
Paryż za 100 franków	96·27½	96·47½
Petersburg za 100 rubli 4½ prc.	251·25	252·25
Szwajcarskie Banki	96·25	96·40
N. Waluty.		
Dukat cesarski	11·42	11·46
Austr.-węg. 8 guld. złota moneta	—·—	—·—
20-frankówka	19·29	19·33
20-markówka	23·63	23·67
Rossyjski półimperyał	—·—	—·—
Niem. banknoty za 100 marek	118·17½	118·37½
Włoskie banknoty za 100 lir	95·70	95·90
Ruble	251·37½	252·37½

DZIENNIK URZĘDOWY.

Licytacye.

L. cz. E. IX. 558/14 (17) (198 2—3)

Edykt licytacyjny.

Na żądanie Salamona Worlsmanna w Krowodrzy jako cesyonaryusza Emilii Lambertowej odbędzie się dnia 2 września 1914 o godzinie 10 przed południem w sądzie niżej wymienionym, w biurze Nr. 44 licytacya realności lwh: 624 ks. gr. gm. kat. Kraków-Zwierzyniec składającej się z parc. bud. l. 399 obszaru 255 m.² z domem II piętrowem.

Nieruchomości wystawione na licytacyę oszacowano na 57.759 kor. 60 h.

Najniższa cena wynosi 28.879 kor. 80 h. Poniżej tej ceny sprzedaż nie nastąpi.

Warunki licytacyjne i odnoszące się do tych nieruchomości dokumenta (wyciąg tabularyjny, wyciąg katastralny, protokoły oceniania i t. d.) może każdy, mający chęć kupienia, przejrzeć podczas godzin urzędowych w sądzie niżej wymienionym, w biurze Nr. 44.

C. k. Sąd powiatowy cyw., Oddział IX.

Kraków, dnia 2 lipca 1914.

L. cz. E. 856/14 (1917 2—3)

Edykt.

Dnia 12 sierpnia 1914 o godzinie 9 rano, w sądzie Monasterzyska, odbędzie się licytacya:

1. 1/4 cz. lwh. 15, — ocenionej na 300 kor.,

2. 1/3 cz. lwh. 451, — ocenionej na 1120 kor.,

3. 1/3 cz. lwh. 563. — ocenionej na 2166 kor. 66 hal., ks. gr. gminy Słobódka górna.

Najniższa cena wynosi:
ad 1. 200 kor.,
ad 2. 811 kor. 67 h.:
ad 3. 1444 kor.

Warunki licytacyjne i inne dokumenta można przejrzeć w kancelaryi sądowej w biurze nr. 6.

C. k. Sąd powiatowy.

Monasterzyska, dnia 16 czerwca 1914.

L. cz. E. XI. 6184/13 (12) (1899 2—3)

Edykt licytacyjny
oraz wezwanie do zgłoszenia wierzytelności.

Na wniosek strony egzekwującej Tarnopolskiego Towarzystwa dyskontowego odbędzie się dnia 21 sierpnia 1914 o godzinie 11·30 przed południem w biurze Nr. 27, na zasadzie niniejszem zatwierdzonych warunków licytacya realności:

a) lwh. 291 ks. gr. Denysów, plac budowlany, chata, budynki gosp., rola,

b) lwh. 596 ks. gr. gm Denysów, pgr. 1340/1 i 1341/1 rola,

c) lwh. 936 ks. gr. gm. Denysów pgr. 2639/1 rola,

d) lwh. 1312 ks. gr. gminy Denysów pgr. 353/2, 1424/1, 1680, 1946/1 i 2503/1 rola, z wyjątkiem pb. 236/2.

Wartość szacunkowa:
a) 3210 kor.,
b) 500 kor.,
c) 550 kor.
d) 3800 kor.

Najniższa oferta:
a) 2140 kor.,
b) 333 kor. 32 h.,
c) 366 kor. 66 h.,
d) 2433 kor. 32 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

C. k. sąd powiatowy w Tarnopolu jako sąd hipoteczny zanotuje wyznaczenie terminu licytacyjnego.

Wezwanie rzeczowo uprawnionych w szczególności wierzycieli hipotecznych, dalej wierzycieli, których preten ye powstały z tytułu udzielenia kredytu lub oparte są na zapisie kaucyjnym, wreszcie organów publicznych wymierzających podatki i daniny publiczne zamieszczone jest na osobnym arkuszu.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział IX.

Tarnopol, dnia 2 lipca 1914.

L. 838/3 III. 1914 (1931)

Ogłoszenie.

W myśl telegraficznego zarządzenia c. k. Ministerstwa kolejowego przekłada się wyjątkowo termin ustanowiony do wnoszenia ofert na dostawę progów kolejowych i podkładów dębowych z dnia 10 sierpnia na dzień 1 września b. r.

Równocześnie przedłuża się termin dla dostawy progów ustanowiony w formularzach dotyczących, o jeden miesiąc później, a mianowicie: dla progów bukowych do dnia 30 czerwca, dla wszystkich innych progów, dla pierwszej trzeciej części do końca kwietnia, dla drugiej trzeciej do końca lipca, a dla reszty progów do końca października roku kalendarzowego.

Kraków, dnia 9 sierpnia 1914.

C. k. Dyrekcya kolei państwowych.

L. cz. E. 4398/13 (1871)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek Towarzystwa dla handlu i przemysłu w Bóbrce, odbędzie się dnia 31 sierpnia 1914 o godzinie 9 przed południem w sądzie niżej wymienionym w biurze Nr. 3, na zasadzie zatwierdzonych warunków licytacyjnych, licytacya połowy realności lwh. 101 gm. Chlebowice wielkie, składającej się z chaty murowanej z opoki, słomą krytej, budynków gospodarczych, pól ornych, łąki, oraz pastwisk łącznego obszaru 6 ha. 58 ar. 76 m².

Wartość szacunkowa 7902 kor. 25 h.

Najniższa oferta 5268 kor. 17 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział VI.

Bóbrka, dnia 20 czerwca 1914.

L. N. VIII. b. 1059/33 (1892 2—3)

Rozpisanie konkursu.

Celem zabezpieczenia dostawy kamieni łamanych do budowli wodnych na Popradzie od ujścia do Dunajca do Muszyny klm. 0·0 do 53·9, wykonać się mającej w latach 1914, 1915, 1916 i 1917, t. j. począwszy od dnia 1 września 1914 do końca roku 1917, odbędzie się dnia 17 sierpnia 1914, o godz. 12 w południe, rozprawa ofertowa w c. k. Kierownictwie regulacyi górnego Dunajcą w Nowym Sączu, przy której mogą być obecni oferenci.

Ilość w powyższym czasie dostawić się mających kamieni wynosi 10.000 m.³.

Podana ilość kamieni ma być w powyższym okresie czasu z zastrzeżeniem, podanem w § 5 ogólnych warunków dostawy dostarczona do budowy w częściach i w terminach oznaczonych przez c. k. Kierownictwo regulacyi górnego Dunajca w Nowym Sączu i może być w razie potrzeby o 50 prc. zwiększona lub zmniejszona, przedsiębiorca jednak w razie zwiększenia dostawy nie może żądać wyższej ceny za materyał w większej ilości dostarczony, ani też rościć sobie jakichkolwiek pretensyi do Funduszu budowy regulacyi rzek w Galicyi w razie zmniejszenia dostawy.

Warunki dostawy składające się z ogólnych warunków, szczegółowych warunków, wzoru oferty, wzoru kontraktu, można przejrzeć z wolnością brania odpisów w godzinach urzędowych w wymienionem c. k. Kierownictwie regulacyi, gdzie także do godziny 12 w południe oznaczonego na rozprawę dnia mają być wnoszone oferty sporządzone ściśle według przepisanego wzoru zaopatrzone znaczkiem stemplowym na 1 koronę, przy dołączeniu dowodu złożenia wadyum w kwocie 1.000 kor. w gotówce lub w papierach wartościowych, odpowiadających wymogom podanym w ogólnych warunkach dostawy.

Wadyum złożyć należy w odnośnem Kierownictwie regulacyi.

W ofercie sporządzonej według podanego wzoru, ma być podana w walucie koronowej cena za 1 m.³ kamienia (jeden metr sześcienny) wyrażony cyframi i słowami.

Wniesiona oferta obowiązuje oferenta przez 8 (ośm) tygodni od następnego dnia po dniu rozprawy ofertowej liczyć się mających i do tego czasu zostaną oferenci zawiadomieni w drodze pisemnej o przyjęciu lub nieprzyjęciu ofert.

Oferty wniesione po godzinie 12 oznaczonego dnia nie będą przyjęte, oferty zaś oddane w innym urzędzie, albo niezaopatrzone znaczkiem stemplowym lub w dowód złożenia wadyum, niesporządzone ściśle w sposób przepisany, opiewające na częściową dostawę lub zaopatrzone dopiskami. nie będą uwzględnione.

Równocześnie z ofertą należy przedłożyć próbkę kamienia zaopatrzoną w nazwę kamieniołomu, z którego pochodzi, oraz nazwisko i miejsce zamieszkania oferenta.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 23 lipca 1914.

UWAGA. Oferta łączna wniesiona przez więcej jak jedną osobę, ma zawierać oświadczenie, że oferujący zobowiązują się solidarnie co do oferty. Nadto należy wymienić osobę upełnomocnioną do załatwienia całego interesu tej dostawy i odbioru zapłaty w zastępstwie wszystkich współoferentów.

(Wzór oferty).

Stempel na 1 K	Oferta.

Mocą której obowiązuję się (obowiązujemy się) solidarnie w latach . . . . dostarczyć w terminach oznaczyć się mających przez c. k. Kierownictwo regulacyi . . . . . . w . . . . . . kamienie łamane do budowli regulacyjnych na . . . . w ilości i pod warunkami podanymi w rozpisaniu konkursu i żądam (my) za:

1 m.³ kamienia po . . . . . K . . . h, wyraźnie: . . . . Koron . . . halerzy.

Warunki dostawy powołane w rozpisaniu konkursu są mi (nam) dokładnie znane i poddaję (jemy) się im bez żadnych zastrzeżeń.

Stosunki miejscowe, miarodajne dla tej budowy, które zbadałem (liśmy) na miejscu. są mi (nam) dokładnie znane.

Jako wadyum składam (my), złożyłem (złożyliśmy) wedle dołączonego dowodu . . . .

Ofertą niniejszą jestem związany (jesteśmy związani) aż do upływu ośmiu tygodni od następnego dnia po dniu rozprawy ofertowej liczyć się mających i zrzekam się (zrzekamy się) terminów ustanowionych w § 862 ust. cyw. względnie w art. 318 i 319 ust. hand. do przyjęcia ofert.

Zgadzam się (zgadzamy się) na to, iż dla wszelkich z niniejszej oferty względnie z umowy o tę dostawę wywiązujących się sporów, o ile nie należą z mocy ustawy przed wyłączny Sąd szczególny, będą wyłącznie właściwymi w pierwszej instancyi rzeczowo kompetentne c. k. Sądy znajdujące się w miejscu siedziby c. k. galic. Prokuratoryi skarbu we Lwowie.

W . . . . dnia . . . . 19 .

(Podpis, t. j. imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania, oraz bliższy adres).

L. N. VIII. b. 1059/33

Rozpisanie rozprawy ofertowej.

Celem zabezpieczenia dostawy materyałów faszynowych do budowli wodnych na Popradzie od ujścia do Dunajca do Muszyny klm. 0·0 do 53·9, wykonać się mającej w latach 1914—1917 t. j. począwszy od dnia 1 września 1914 do końca roku 1917, odbędzie się dnia 17 sierpnia 1914, o godzinie 12 w południe, rozprawa ofertowa w c. k. Kierownictwie regulacyi górnego Dunajca w Nowym Sączu przy której mogą być obecni oferenci.

Ilość w powyższym czasie dostawić się mających materyałów wynosi:

5.000 m.³ faszyn wiklowych,
10.000 m.³ „ lasowych,
150.000 sztuk kołków faszynowych.

Podana ilość materyałów ma być w powyższym okresie czasu z zastrzeżeniem, podanem w § 5 ogólnych warunków dostawy, dostarczona do budowy w częściach i w terminach oznaczonych przez c. k. Kierownictwo regulacyi górnego Dunajca w Nowym Sączu i może być w razie potrzeby o 50 prc. zwiększoną lub zmniejszoną, przedsiębiorca jednak w razie zwiększenia dostawy nie może żądać wyższej ceny za materyały w większej ilości dostarczone, ani też rościć sobie jakichkolwiek pretensyj do Funduszu budowy regulacyi rzek w Galicyi w razie zmniejszenia dostawy.

Warunki dostawy, składające się z ogólnych warunków, szczegółowych warunków, wzoru oferty, wzoru kontraktu, można przejrzeć z wolnością brania odpisów w godzinach urzędowych w wymienionem c. k. Kierownictwie regulacyi, gdzie także do godziny 12 w południe oznaczonego na rozprawę dnia, mają być wnoszone oferty sporządzone ściśle według przepisanego wzoru, zaopatrzone znaczkiem stemplowym na 1 koronę, przy dołączeniu dowodu złożenia wadyum w kwocie 1.000 kor. w gotówce lub papierach wartościowych, odpowiadających wymogom podanym w ogólnych warunkach dostawy.

Wadyum złożyć należy w odnośnem Kierownictwie regulacyi.

W ofercie sporządzonej według podanego wzoru, ma być podana w walucie koronowej cena za:

1 m.³ (jeden metr sześcienny) faszyn wiklowych,

1 m.³ (jeden metr sześcienny) faszyn lasowych,

1 szt. (jedną sztukę) kołka faszynowego wyrażone cyframi i słowami.

Wniesiona oferta obowiązuje oferenta przez 8 (ośm) tygodni od następnego dnia po dniu rozprawy ofertowej liczyć się mających i do tego czasu zostaną oferenci zawiadomieni w drodze pisemnej o przyjęciu lub odrzuceniu ofert.

Oferty wniesione po godzinie 12 oznaczonego dnia nie będą przyjęte, oferty zaś oddane w innym urzędzie, albo niezaopatrzone znaczkiem stemplowym lub w dowód złożenia wadyum nie sporządzone ściśle w sposób przepisany, opiewające na częściową dostawę lub zaopatrzone dopiskami, nie będą uwzględnione.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 23 lipca 1914.

UWAGA. Oferta łączna wniesiona przez więcej jak jedną osobę, ma zawierać oświadczenie, że oferujący zobowiązują się solidarnie co do oferty. Nadto należy wymienić osobę upełnomocnioną do załatwienia całego interesu tej dostawy i odbioru zapłaty w zastępstwie wszystkich współoferentów.

(Wzór oferty.)

(Stempel na 1 kor.	Oferta.

Mocą której zobowiązuję się (zobowiązujemy się) solidarnie w latach . . . dostarczyć w terminach, oznaczyć się mających przez c. k. Kierownictwo regulacyi . . . . w . . . . materyały faszynowe do budowli regulacyjnych na . . . . w ilości i pod warunkami, podanymi w rozpisaniu konkursu i żądam (my) za:

1 m.³ faszyn wiklowych po . . . . . K . . . h, wyraźnie . . . . koron . . . halerzy.

1 m.³ faszyn lasowych po . . . . . K . . . h, wyraźnie . . . . koron . . . halerzy.

1 sztukę kołka faszynowego po . . . K . . . h, wyraźnie . . . . koron . . . halerzy.

Warunki dostawy, powołane w rozpisaniu konkursu są mi (nam) znane i poddaję (jemy) się im bez żadnego zastrzeżenia.

Stosunki miejscowe, miarodajne dla tej budowy, które zbadałem (liśmy) na miejscu, są mi (nam) dokładnie znane.

Jako wadyum składam (my), złożyłem (złożyliśmy) wedle dołączonego dowodu . . . .

Ofertą niniejszą jestem związany (jesteśmy związani) aż do upływu ośmiu tygodni od następnego dnia po dniu rozprawy ofertowej liczyć się mających i zrzekam się (zrzekamy się) terminów, ustanowionych w § 862 ust. cyw. względnie w art. 318 i 319 ust. handl. do przyjęcia ofert.

Zgadzam się (zgadzamy się) na to, iż dla wszelkich z niniejszej oferty względnie z umowy o tę dostawę wywiązujących się sporów. o ile nie należą z mocy ustawy przed wyłączny Sąd szczególny, będą wyłącznie właściwymi w pierwszej instancyi rzeczowo kompetentne c. k. Sądy znajdujące się w miejscu siedziby c. k. gal. Prokuratoryi skarbu we Lwowie.

W . . . . dnia . . . . 1914.

(Podpis, t. j. imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania, oraz bliższy adres).

L. cz. E. 1039/14 (3) (1927)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek strony egzekwującej Ferdynanda Kameckiego w Radomyślu, odbędzie się dnia 12-go sierpnia 1914 o godzinie 10 przed południem w biurze Nr. 10, na zasadzie zatwierdzonych warunków licytacya następujących realności: połowa lwh. 67 ks. gr. Zalesie pniowskie, obj. pgr. 292, łąka.

Wartość szacunkowa 650 kor.

Najniższa oferta 434 kor.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

Warunki licytacyjne i odnoszące się do tej nieruchomości dokumenta (wyciąg tabularny, wyciąg katastralny, protokoły oceniania), może każdy mający chęć kupienia, przejrzeć w godzinach urzędowych w oddziale kancelaryjnym Nr. 10.

Takie prawa wobec których niniejsza licytacya byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej przy wyznaczonym terminie licytacyjnym, inaczej roszczenia tego rodzaju, co do samej nieruchomości nie mogłyby być już ze skutkiem podnoszone.

Te osoby, dla których jakie prawa lub ciężary na powyższej nieruchomości bądź obecnie już istnieją, bądź w toku postępowania licytacyjnego powstaną, zawiadamiane będą o dalszych wydarzeniach tego postępowania jedynie przez przybicie na tablicy sądowej, jeśli nie mieszkają w okręgu sądu niżej wymienionego i nie wskażą temuż sądowi pełnomocnika do doręczeń, w siedzibie sądu zamieszkałego.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział V.

Rozwadów, 24 czerwca 1914.

L. cz. E. 632/14 (6) (1922)

Edykt.

Dnia 27 sierpnia 1914 o godzinie 10 przed południem w biurze Nr. 1, odbędzie się licytacya realności lwh. 42 gm. Brzana dolna.

Wartość szacunkowa 1250 kor.

Najniższa oferta 834 kor.

Poniżej tej ceny sprzedaż nie przyjdzie do skutku.

Warunki licytacyjne i inne dokumenta można przejrzeć w sądzie tutejszym w biurze Nr. 1.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział I.

Ciężkowice, dnia 7 lipca 1914.

L. cz. E. VII. 1250/14 (5) (1848)

Edykt licytacyjny.

Dnia 5 września 1914 o godzinie 9 przed południem w podpisanym sądzie w biurze Nr. 4, odbędzie się licytacya realności 2/3 części lwh. 18 gm. Bobrowniki małe.

Wartość szacunkowa wynosi 3313 kor. 32 h.

Najniższa oferta wynosi 2208 kor. 85 hal.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział VII.

Tarnów, 1 lipca 1914.

L. cz. E. 466/14 (4) (1912)

Edykt licytacyjny.

Dnia 2 września 1914 o godzinie 9·30 przed południem w sądzie niżej wymienionym w biurze Nr. sali 2, odbędzie się licytacya:

a) 1/4 części realności lwh. 245 gm. Miechocin składającej się z pgr. o łącznym obszarze 40 ar. 65 m.²,

b) połowy realności lwh. 246 gm. Miechocin składającej się z pgr. o łącznym obszarze 1 ha. 18 ar. 50 m.².

Nieruchomości te oszacowano:

ad a) na 725 kor.,
ad b) 1550 kor.

Najniższa oferta:
ad a) 483 kor. 34 h.,
ad b) 1035 kor. 34 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

Dokumenta powyższe można przejrzeć w biurze Nr. 4.

Takie prawa wobec których niniejsza licytacya byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej do dnia licytacyi.

C. k. Sąd powiatowy Oddział IV.

Tarnobrzeg, dnia 28 lipca 1914.

L. cz. E. 1481/14 (6) (1908)

Edykt licytacyjny.

Dnia 1 września 1914 o godzinie 9 przed południem w biurze Nr. 17 licytacya następujących realności:

a) lwh. 331 ks. gr. Brzozdowce 1/4 realności składającej się z pb. lk. 445,

b) lwh. 332 ks. gr. Brzozdowce 1/3 realności składającej się z pgr. lk. 166/3, 167/1,

c) lwh. 334 ks. gr. Brzozdowce 1/2 realności składającej się z pgr. lk. 1039/4,

d) lwh. 581 ks. gr. Brzozdowce 1/4 realności składającej się z pgr. lk. 1920, 1921, 1922.

Wartość szacunkowa:
ad a) 162 kor 50 h.,
ad b) 313 kor. 33 h.,
ad c) 90 kor.,
ad d) 80 kor.

Najniższa oferta:
ad a) 108 kor. 32 h.,
ad b) 208 kor. 88 h.,
ad c) 60 kor.,
ad d) 53 kor. 32 h.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział II.

Chodorów, dnia 13 lipca 1914.

L. cz. E. 2906/13 (13) (1910)

Edykt licytacyjny.

Dnia 2go września 1914 o godzinie 10 przed południem odbędzie się w sądzie niżej wymienionym w biurze Nr. sali 2, licytacya realności:

a) lwh. 1114,
b) lwh. 1115 i
c) lwh. 1116 ks. gr. gm. Gorzyce objętych, składających się z pgr. o powierzchni
ad a) 27 ar. 50 m.²,
ad b) 33 ar. 46 m.²,
ad c) 1 h. 33 ar.

Nieruchomości te oszacowano:
ad a) na 382 kor.,
ad b) na 314 kor. 50 h.
ad c) 1471 kor.

Najniższa oferta:
ad a) 254 kor. 67 h.,
ad b) 209 kor. 67 h.,
ad c) 980 kor. 67 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

Dokumenta powyższe można przejrzeć w biurze Nr. 4.

Takie prawa, wobec których niniejsza licytacya byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej do dnia licytacyi.

C. k. Sąd powiatowy, Oddz. IV.

Tarnobrzeg, dnia 28 lipca 1914.

L. cz. E. 682/14 (4) (1245)

Edykt licytacyjny.

Dnia 4-go września 1914 o godzinie 10 przed południem w sądzie niżej wymienionym, w biurze Nr. 7, odbędzie się licytacya:

a) 1/2 realności lwh. 19 ks. gr. gm. Przedmieście dubieckie,

b) 88/200 części realności lwh. 20 ks. gr. gm. Przedmieście dubieckie.

Wartość szacunkowa:
ad a) 1607 kor. 14 h.,
ad b) 1474 kor. 88 h.

Najniższa cena, niżej której sprzedaż nie nastąpi, wynosi:
ad a) 1171 kor. 43 h.,
ad b) 983 kor. 26 h.

Warunki licytacyjne, które jako odpowiadające przepisom ustawy się zatwierdza, oraz kompletne akty odnoszące się do sprzedać się mającej nieruchomości, może każdy, mający chęć kupienia, przejrzeć w sądzie tutejszym w biurze Nr. 2.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział II.

Dubiecko, dnia 9 lipca 1914.

Rozmaite obwieszczenia.

L. cz. C. II. 230/14 (1884)

Edykt.

W sprawie Karola Bicza przeciw Janowi Biczowi w Myślenicach o 600 kor., dla niewiadomego z miejsca pobytu Jana Bicza, ustanawia się kuratorem dra Klakurkę adwokata w Myślenicach.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział II.

Myślenice, dnia 7 lipca 1914.

L. XVI. 6890/70

Wykaz

panujących w Galicyi chorób zaraźliwych zwierzęcych, zestawiony na podstawie sprawozdań c. k. Starostw, przedłożonych od 1 do 8. sierpnia 1914.

Epizoocya	Powiat	Miejscowość
Pryszczyca	Bóbrka	Wodniki (25 zagr.);
	Bochnia	Łapczyca (9 zagr.);
	Brzesko	Rajsko (21 zagr.);
	Chrzanów	Czerna (1 zagr.), Długoszyn (4 zagr.);
	Dąbrowa	Bieniaszowice (49 zagr.), Borusowa (18 zagr.), Demblin (60 zagr.), Gręboszów (21 zagr.), Gruszów Mały (1 zagr.), Lubiczko (26 zagr.), Miechowice Wielkie (15 zagr.), Nowopole (36 zagr.), Pałuszyce (13 zagr.), Strojców (17 zagr.), Świebodzin gm. i ob. dw (10 zagr.), Szczucin (2 zagr.), Wola Gręboszowska (5 zagr.), Wola Rogowska (36 zagr.), Ujście Jezuickie (10 zagr.);
	Gródek Jagielloński	Bartatów (8 zagr.), Obroszyn (21 zagr.), Stawczany gm. i ob. dw. (119 zagr.);
	Jarosław	Wulka Pełkińska (9 zagr.);
	Jaworów	Kurniki (15 zagr.), Starzyska (2 zagr.);
	Kolbuszowa	Cmolas (1 zagr.), Ostrowy Tuszowskie (1 zagr.), Ranizów (15 zagr.);
	Łańcut	Brzyska Wola (35 zagr.), Jastrzębiec (11 zagr.);
	Lwów	Barszczowice gm. i ob. dw. (88 zagr.), Dublany (2 zagr.), Glinna (1 zagr.), Jaryczów Nowy (116 zagr.), Krzywczyce (4 zagr.), Laszki Murowane gm. i ob. dw. (5 zagr.), Maliczkowice (2 zagr.), Mikłaszów gm. i ob. dw. (19 zagr.), Mostki (2 zagr.), Nawarya (6 zagr.), Pasieki Zubrzyckie (1 zagr.), Pikułowice (1 pastw.), Prusy (1 zagr.), Pustomyty (4 zagr.), Rudańce (1 zagr.), Wisłoboki gm. i ob. dw. (3 zagr.), Zubrza (11 zagr.);
	Mielec	Czajkowa (1 zagr.), Czermin (3 zagr,), Gawłuszowice (26 zagr. i 1 pastw.), Gliny Małe (1 zagr.), Hohenbach (1 zagr.), Ostrówek (59 zagr. i 1 pastw.), Otałęż gm. i ob. dw. (2 zagr.), Przykop gm. i ob. dw. (91 zagr. i 1 pastw.), Sadkowa Góra (4 zagr.), Trześń (2 zagr.), Tuszyma (7 zagr. i 1 pastw.), Wola Zdakowska gm. i ob. dw. (1 zagr. i 1 pastw.), Ziempniów (32 zagr. i 1 pastw.);
	Nisko	Pysznica (1 zagr.);
	Nowy Targ	Pyzówka (1 zagr.);
	Przeworsk	Jagiełła (41 zagr.);
	Rawa Ruska	Rzyczki gm. i ob. dw. (6 zagr. i 1 pastw.), Tarnoszyn (31 zagr. i 2 past.);
	Tarnobrzeg	Antoniów (32 zagr.), Dąbrowica (12 zagr.), Domacyny (31 zagr.), Dymitrów Mały (3 zagr.), Dymitrów Duży (12 zagr.), Gorzyce (55 zagr.), Grębów gm. i ob. dw. (11 zagr.), Jastkowice (62 zagr.), Jadachy (8 zagr.), Jeziorko (35 zagr.), Motycze Poduchowne (36 zagr.), Motycze Szlacheckie gm. i ob. dw. (2 zagr.), Miechocin (1 zagr.), Orzechów (18 zagr.), Pniów (80 zagr.), Radomyśl (39 zagr.), Sielec (45 zagr.), Sobów (148 zagr.), Skopanie (25 zagr.), Sokolniki (40 zagr.), Skowierzyn (22 zagr.), Turbia (25 zagr.), Wrzawy (6 zagr.), Witkowice (15 zagr.), Wielowieś (1 zagr.), Zakrzów gm. i ob. dw. (60 zagr.), Zalesie Górzyckie (5 zagr.), Zaleszany gm. i ob. dw. (19 zagr. i 1 pastw.);
	Wadowice	Wieprz (2 zagr.);
	Złoczów	Zakomarze (7 zagr.);
	Żółkiew	Mokrotyn Wieś (3 zagr.), Żółkiew (13 zagr. i 1 pastw.);
	Żywiec	Ryceka Górna (1 pastw.), Ujsoły (2 pastw.);
Wąglik	Gorlice	Wapienne (1 zagr.);
	Rudki	Mosty (3 zagr.), Ostrów (1 zagr.), Tuligłowy (3 zagr.);
	Śniatyn	Krasnostawce ob. dw (1 zagr.), Trojca (1 zagr.), Wołczkowce (1 zagr.);
Szelestnica	Gorlice	Bednarka (1 zagr.);
	Jasło	Bryły (1 zagr.);
Nosacizna	Buczacz	Potok Złoty ob. dw. (1 zagr.);
	Myślenice	Tokarnia (1 zagr.);
	Sokal	Hatowice ob. dw. (1 zagr.), Uhrynów ob. dw. (1 zagr.);
	Lwów miasto	Dziel. I.
Otręt u koni i bydła	Biała	Lipnik (2 zagr.);
	Bóbrka	Horodyszcze Cetnarskie (2 zagr.), Hrusiatycze ob. dw (1 zagr.);
	Brody	Komarówka (1 zagr.);
	Stanisławów	Knihinin Wieś (1 zagr.), Pasieczna (3 zagr.);
Swierzb u koni	Bóbrka	Chlebowice Wielkie (1 zagr.), Chodorów (4 zagr.), Horodyszcze Królewskie (2 zagr.), Podsosnów ob. dw. (1 zagr.), Romanów (2 zagr.), Strzeliska Nowe (1 zagr.), Wołoszczyzna (1 zagr.);
	Borszczów	Germakówka ob. dw. (1 zagr.);
	Brzeżany	Kalne ob. dw. (1 zagr.);
	Czortków	Pauszówka (4 zagr.);
	Drohobycz	Podbuż (1 zagr.);
	Horodenka	Czernelica (2 zagr.), Dżurków (5 zagr.), Głuszków (2 zagr.), Probabin ob. dw. (1 zagr.), Siekierczyn ob. dw. (1 zagr.);
	Jarosław	Sobiecin (1 zagr.);
	Kałusz	Nowica (3 zagr.), Siwka Wojniłowska (2 zagr.), Zawadka (3 zagr.);
	Kołomyja	Tłumaczyk (1 zagr.);
	Kosów	Kobaki (2 zagr.);
Świerzb u koni	Nadwórna	Dora (1 zagr.);
	Podhajce	Bożyków ob. dw. (1 zagr.), Burkanów (2 zagr.), Sosnów ob. dw. (2 zagr.), Toustobaby (1 zagr.), Złotniki (2 zagr.);
	Przemyślany	Biłka gm. i ob. dw. (6 zagr.), Błotnia (1 zagr.), Brzuchowice (1 zagr.), Hanaczówka ob. dw. (1 zagr.), Janczyn (2 zagr.), Kosteniów (1 zagr.), Pniatyn (1 zagr.), Poluchów Mały ob. dw. (1 zagr.), Przemyślany (2 zagr.);
	Radziechów	Dmytrów (4 zagr.);
	Rohatyn	Chochoniów (1 zagr.), Jabłonów (4 zagr.), Jahłusz (2 zagr.), Jezierzany (1 zagr.), Podgrodzie (1 zagr.), Podszumlańce (1 zagr.), Sarnki Górne ob. dw. (1 zagr.), Słoboda Bołszowiecka (8 zagr.), Słoboda Konkolnicka (6 zagr.);
	Sambor	Babina (2 zagr.), Bilinka Mała ob, dw. (1 zagr.), Radłowice (2 zagr.);
	Sanok	Nadolany (1 zagr.), Wola Wyżna (1 zagr.);
	Skałat	Korszyłówka ob. dw. (1 zagr.), Supranówka (1 zagr.);
	Śniatyn	Karłów, (2 zagr.), Rudniki (1 zagr.), Stecowa (7 zagr.), Trojca (4 zagr.), Zawada (2 zagr.);
	Stanisławów	Jeziorko (2 zagr.), Kończaki Nowe (1 zagr.), Kozina (1 zagr.), Łany (1 zagr.), Meducha (1 zagr.), Perłowce (3 zagr.);
	Stryj	Łany Sokołowskie (7 zagr.);
	Tarnopol	Jankowce ob. dw. (1 zagr.);
	Tłumacz	Korolówka (1 zagr.);
	Trembowla	Laskowce (1 zagr.);
	Turka	Komarniki (1 zagr.), Łomna (1 zagr.), Łopuszanka Lechniowa (2 zagr.);
Wścieklizna	Przeworsk	Gniewczyna Łańcucka;
	Lwów Miasto	Dziel. V., Dziel. VI.;
Pomór świń	Bóbrka	Hołdowice (1 zagr.);
	Borszczów	Oleksińce gm. i ob. dw. (2 zagr.);
	Brody	Ponikwa ob. dw. (1 zagr.), Zwyżyń (2 zagr.);
	Śniatyn	Krasnostawce (1 zagr.);
	Sokal	Sokal (2 zagr.);
	Tarnopol	Konstantynówka (3 zagr.);
	Kraków miasto	Dzielnica XX. (1 zagr.);
Różyca świń	Brzesko	Bogumiłowice (2 zagr.), Górka (1 zagr.), Kończyska (1 zagr.), Łętowice (1 zagr.), Wola przemykowska (2 zagr.);
	Chrzanów	Balin (3 zagr.), Bobrek (1 zagr.), Jaworzno (5 zagr.), Młynka (2 zagr.), Nowa Góra (1 zagr.), Nowojowa Góra (3 zagr.), Płaza (1 zagr.), Sanka (2 zagr.), Trzebinia miasto (2 zagr.);
	Gorlice	Zagorzany (1 zagr.);
	Husiatyn	Trybuchowce (2 zagr.);
	Jarosław	Mołodycz (1 zagr.);
	Jasło	Wolica (1 zagr.);
	Kamionka Str.	Nieznanów (3 zagr.);
	Kolbuszowa	Turza (2 zagr.);
	Kraków	Grębałów (3 zagr.), Rakowice (4 zagr.);
	Lisko	Tyskowa (2 zagr.);
	Myślenice	Malejowa (1 zagr.);
	Radziechów	Ruda Brodzka (1 zagr.);
	Ropczyce	Góra Ropczycka (1 zagr.);
	Wieliczka	Brzegi (2 zagr.), Stryszowa (2 zagr.).

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 8. sierpnia 1914.

L. cz. lg. IX. 584/14 (1) (1893 2—3)

E d y k t.

Przeciw drowi Janowi Kasparkowi, którego miejsce pobytu obecnie jest nieznane, wniesionym został do c. k. sądu krajowego cywilnego we Lwowie przez Pejsacha Ozyasza Rosenbauma, Jakóba Junga i Chaję Jung pozew o zezwolenie na wydanie książeczek władkowych.

Na podstawie pozwu wyznaczoną została I. audyencya na dzień 28-go lipca 1914, o godz. 10-tej przed południem, sala rozpraw Nr. 31.

Celem strzeżenia praw pozwanego ustanawia się kuratora w osobie p. adwokata dr. Czesława Nieduszyńskiego, we Lwowie, Romanowicza 10.

Tenże kurator zastępywać będzie pozwanego w rzeczonej sprawie na jego koszt i niebezpieczeństwo, dopóki on w sądzie się nie zgłosi lub pełnomocnika nie zamianuje.

C. k. Sąd krajowy cywilny, Oddział XI.

Lwów, dnia 20 lipca 1914.

L. cz. C. III. 386/14 (1875)

E d y k t.

Przeciw Franciszkowi Zurkowi, którego miejscepobytu jest nieznane wniesiony został do c. k. sądu powiatowego w Chrzanowie przez Jana Liszkę, gospodarza w Kościelcu, pozew o zapłatę kwoty 200 kor. zpn.

Na podstawie pozwu wyznaczony został termin do rtzprawy ustnej w sądzie powiatowym w Chrzanowio w sali Nr. 14 na dzień 10 sierpnia 1914 o godz. 9 przed poł.

Celem strzeżenia praw niewiadomego z miejsca pobytu pozwanego, ustanawia się dra Karola Smolenia adwokata w Chrzanowie, kuratorem tegoż.

Tenże kurator zastępywać będzie wyżej wspomnianego kuranda w rzeczonej sprawie na jego koszt i niebezpieczeństwo, dopóki on w sądzie się nie zgłosi lub pełnomocnika nie zamianuje.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział III.

Chrzanów, dnia 27 lipca 1914.

L. cz. C. I. 488/14 (1876)

E d y k t.

Przeciw nieobjętej masie spadkowej po bł. p. Sarze Weintraub wniesiony został do c. k. sądu powiatowego w Dynowie przez Możesa Lorinera w Dynowie pozew o zapłatę kwoiy 700 kor. zpn.

Na podstawie pozwu wyznacza się audyencyę na dzień 27 sierpnia 1914, o godz. 8 przed południem biuro Nr. 7.

Celem strzeżenia praw tejże masy ustanawia się p. dra Sosnowskiego w Dynowie kuratorem.

Tenże kurator zastępywać będzie powyższą masę w rzeczonej sprawie na jej koszt i niebezpieczeństwo, dopóki objętą nie zostanie lub pełnomocnika nie zamianuje.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział I.

Dynów, dnia 24 lipca 1914.

L. cz. C. II. 367/14 (3) (1889)

E d y k t.

Przeciw niewiadomej z miejsca pobytu Izydorze Peruckiej z Dąbrówki tuchowskiej, której miejsce pobytu jest nieznane, wniesiony został do c. k. sądu powiatowego w Tuchowie przez Lejzora Salomona w Tuchowie pozew o 213 kor. 02 h.

Na podstawie pozwu wyznaczono audyencyę do ustnej rozprawy na dzień 21-go sierpnia 1914, o godzinie 9 przed południem w biurze Nr. 8.

Celem strzeżenia praw niewiadomej z miejsca pobytu Izydory Peruckiej ustanawia

się p. Franciszka Pękalę, wójta w Dąbrówce tuchowskiej kuratorem.

Tenże kurator zastępywać będzie pozwaną w rzeczonej sprawie na jej koszt i niebezpieczeństwo, dopóki ona w sądzie się nie zgłosi lub pełnomocnika nie zamianuje.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział II.

Tuchów, dnia 21 lipca 1914.

L. cz. C. I. 462/14 (2) (1877)

Edykt.

Przeciw Wojciechowi Majda i Salomei Majda zam Karnas, których miejsce pobytu jest nieznane, wniesiony został do c. k. sądu powiatowego w Dynowie przez Walentego Majda w Wesołej przez i do rąk dr. Z Fichmana w Lisku, pozew o zapłatę kwoty 800 kor. zpn.

Na podstawie pozwu wyznaczoną została audyencya na dzień 27 sierpnia 1914, o godz. 8 rano.

Celem strzeżenia praw Wojciecha Majdy i Salomei Majda zam Karnas ustanawia się p. dr. Sosnowskiego w Dynowie kuratorem.

Tenże kurator zastępywać będzie tychże w rzeczonej sprawie na ich koszt i niebezpieczeństwo, dopóki oni w sądzie się nie zgłoszą lub pełnomocnika nie zamianują.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział I.

Dynów, dnia 21 lipca 1914.

Licytacye.

L. cz. E. I. 324/14 (15) (1567)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek strony egzekwującej Towarzystwa zaliczkowego w Kałuszu odbędzie się dnia 7 września 1914 o godz. 9 przed południem, w biurze Nr. I., na zasadzie obecnie zatwierdzonych warunków licytacya realności lwh. 1199 ks. gr. gm. Kałusz, pb. z domem murowanym i budynki ekonomiczne przy ul. Dolińskiej.

Wartość szacunkowa 11.130 kor.

Najniższa oferta 5.565 kor.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

Warunki licytacyjne i odnoszące się do tej nieruchomości dokumenta (wyciąg tabularny, wyciąg katastralny, protokoły oceniania i t. d.), może każdy, mający chęć kupienia, przejrzeć podczas godzin urzędowych w sądzie niżej wymienionym w biurze Oddz. kanc. Nr. V.

Takie prawa, wobec których niniejsza relicytacya byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej przy wyznaczonym terminie licytacyjnym, inaczej roszczenia tego rodzaju co do samej nieruchomości nie mogłyby być już ze skutkiem podnoszone.

Te osoby, dla których jakie prawa lub ciężary na powyższej nieruchomości bądź obecnie już istnieją bądź w toku postępowania licytacyjnego powstaną, zawiadamiane będą o dalszych wydarzeniach tego postępowania jedynie przez przybicie na tablicy sądowej, jeśli nie mieszkają w okręgu sądu niżej wymienionego i nie wykażą temuż sądowi pełnomocnika do doręczeń, w siedzibie sądu zamieszkałego.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział I.

Kałusz, dnia 3 lipca 1914.

L. cz. E. 1517/14 (6) (1907)

Edykt licytacyjny.

Dnia 1 września 1914 o godzinie 9 przed połud. w biurze Nr. 17, odbędzie się licytacya następującej realności:

a) lwh. 367 ks. gr. Wierzbica realności składającej się z pgr. lk. 602/2, 603/2, 1217/2.

b) lwh 365 ks. gr. Wierzbica 1/2 realności składającej się z pgr. lk. 1404,

c) lwh. 366 ks. gr. Wierzbica 1/2 realności składającej się z pgr. lk. 209/1, 209/2, 210, 297, 395, 443, 444, 552, 602/1, 603/1, 1041, 1079, 1217/1, 1260, 1284, 1472, 1632.

d) lwh. 141 ks. gr. Wierzbica 5/8 realności składającej się z pb. 86 i gr. 130, 131, 132.

Wartość szacunkowa:
ad a) 258 kor. 40 h.,
ad b) 142 kor. 60 h.,
ad c) 2268 kor. 85 h.,
ad d) 2144 kor. 37 h.

Najniższa oferta:
ad a) 172 kor. 26 h.,
ad b) 95 kor. 06 h.,
ad c) 1525 kor. 86 h.,
ad d) 1429 kor. 58 h.

Do realności lwh. 141 ks. gr. Wierzbica należą następujące przynależności: 60 metrowy parkan, 20 śliw. 5 grusz, 10 jabłoni, 6 czereśni oszacowane na 238 kor. 75 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział II.

Chodorów, dnia 13 lipca 1914.

L. cz. E. 1764/14 (5) (9786)

Edykt licytacyjny.

Dnia 7 września 1914 o godz. 12 w południe odbędzie się w c. k. sądzie powiatowym O. III. w Samborze, biuro Nr. 52 licytacya:

a) realności lwh. 1477,
b) realności lwh. 1694,
c) 1/2 realności lwh. 963,
d) 1/2 realności lwh. 1695,
e) 1/2 realności lwh. 1646 ks. gr. gm kat. Babina objętych.

Wartość szacunkowa realności:
ad a) 1200 kor.,
ad b) 500 kor.,
ad c) 250 kor.,
ad d) 250 kor.,
ad e) 250 kor.

Najniższa oferta wynosi:
ad a) 800 kor.,
ad b) 334 kor.,
ad c) 167 kor.,
ad d) 167 kor.,
ad e) 167 kor.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział III.

Sambor, dnia 14 maja 1914.

L. cz. E. VIII. 730/14 (5) (1918)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek I-aka Majera Iogbera w Rzeszowie strony egzekwującej odbędzie się dnia 1-go września 1914 o godzinie 10 przed południem w biurze Nr. 14, na zasadzie równocześnie zatwierdzonych warunków licytacyjnych licytacya realności lwh. 66 ks. gr. gm. Krzeczkowa, składającej się z realności wiejskiej oszacowanej na 560 kor.

Najniższa oferta wynosi kwotę 373 kor. 40 h., poniżej której sprzedaż nie nastąpi.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział VIII.

Przemyśl, dnia 25 maja 1914.

L. cz. E. III. 5507/13, E. III. 2113/14 (16) (1689)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek strony egzekwującej Ber narda Leiba i Gal. Kasy oszczędności miasta Lwowa, odbędzie się dnia 7 września 1914 o godz. 10 przed południem w biurze Nr. 27, na zasadzie zatwierdzonych warunków licytacya realności lwh. 758 ks. gr. Tarnopol.

Dom jednopiętrowy na pbud. lk. 182 1 obciążony służebnością używania ściany, wpuszczania belków i t. p. o wartości 600 kor.

Wartość szacunkowa wynosi: 34.492 kor. 40 h.

Najniższa oferta wynosi: 17.246 koron 20 h.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

C. k. Sąd obwodowy w Tarnopolu jako Sąd hipoteczny zanotuje wyznaczenie terminu licytacyjnego.

Warunki licytacyjne i odnoszące się do tej nieruchomości dokumenta (wyciąg tabularny, wyciąg katastralny, protokoły oceniania i t. d.), może każdy, mający chęć kupienia, przejrzeć podczas godzin urzędowych w sądzie niżej wymienionym, w biurze Oddz. kanc. Nr. 27.

Takie prawa, wobec których niniejsza licytacya byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej przy wyznaczonym terminie licytacyjnym, inaczej roszczenia tego rodzaju co do samej nieruchomości nie mogłyby być już ze skutkiem podnoszone.

Te osoby, dla których jakie prawa lub ciężary na powyższej nieruchomości bądź obecnie już istnieją, bądź w toku postępowania licytacyjnego powstaną, zawiadamiane będą o dalszych wydarzeniach tego postępowania jedynie przez przybicie na tablicy sądowej, jeśli nie mieszkają w okręgu sądu niżej wymienionego i nie wskażą temuż sądowi pełnomocnika do doręczeń, w siedzibie sądu zamieszkałego.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział III.

Tarnopol, dnia 22 lipca 1914.

L. cz. E. 8680/13 (10) (823)

Edykt licytacyjny.

Na wniosek Tarnopolskiej filii akcyjnego Banku hipotecznego w Tarnopolu, odbędzie się dnia 4-go września 1914. o godz. 9·30 przed południem w biurze Nr. 30, licytacya realności odpl. lwh. 3172 gm. Czortków z Wygnanką, składającej się z pbud. 251/7 obszaru 1 a. 38 m², wraz ze znajdującą się na niej kamienicą 1-piętrową z suterensami.

Wartość szacunkowa 40.000 kor.

Najniższa oferta 20.000 kor.

Do realności tej należą następujące przynależności: wodociągi, elektryka, kanalizacya wartości 650 kor., która uwzględnioną jest w powyższej cenie szacunkowej.

Poniżej najniższej oferty sprzedaż nie nastąpi.

C. k. Sąd powiatowy, Oddział V.

Czortków, 10 lipca 1914.

Drobne ogłoszenia od wyrazu petitem 3 hal., tłustym petitem 4 hal.

WYSIEWKI

z najlepszych herbat pół klgr. 2 kor. 60 hal. i 3 kor. 20 hal.

poleca handel herbaty i kawy

Edmunda Riedla, Lwów.

Do zawierania ubezpieczeń życiowych posagowych, na renty, ludowych i dla dzieci pod nader korzystnymi warunkami, niskiemi premiami, nadaje się najbardziej

ALLIANZ

Akcyjne Towarz. ubezpieczeń na życie i renty.

Filia dla Galicyi i Bukowiny

Lwów, ul. Zimorowicza l. 5 I. p.

Zdolnych i rutyn. agentów poszukuje się.

Księgarnia Polska

we Lwowie, ulica Akademicka l. 2 a,

poleca dzieła pedagogiczne

P. REUSSNERA

do bardzo prędkiej i najłatwiejszej nauki **Obcych Języków w Szkole i Domu bezpłatnie, bo bez nauczyciela,** z objaśnieniem wymowy i kluczem p. t.:

SAMOUCZEK

Polsko-niemiecki kurs I-szy kor. 2·40, kurs II-gi kor. 4·80.
Polsko-Francuski kurs I-szy kor. 3·60, kurs II-gi kor. 9·60.
Polsko-Angielski kurs I-szy kor. 2·30, kurs II-gi kor. 3·60.
Polsko-Rosyjski kurs I-szy kor. 4·20 kurs II-gi kor. 5·40.

Bezpłatne zeszyty wysyła księgarnia po nadesłaniu 15 hal. na porto.

Świeży miód wprost z ula, najsmaczniejszy. — Miodobranie cały lipiec. Gęstopłynna patoka „rarytas" 8 kor. 50 hal. za 5 klgr. franko. Korzeniewicz, em. naucz. Iwanczany.

Lwów, ul. Akademicka 5.

Największy magazyn jubilerski i zegarmistrzowski

Juliana DĄBROWSKIEGO

kupuje i sprzedaje stare srebro, złoto i kamienie. Zlecenia załatwiać można pocztą i przez koresp.

Zmiana lokalu!

KOPERNICKI i Syn

optycy i mechanicy

przenieśli dnia 1 lutego 1913 swoją **pracownię skład towarów optycznych i mechanicznych** do nowego sklepu przy ulicy

Hetmańskiej l. 10.

(Obok Kawiarni Wiedeńskiej).

TUSZE ANGIELSKIE
STANISŁAW ABL
LWÓW, SYKSTUSKA 3.

TABLICE i NAPISY

z metalu lane oraz mosiężne grawirowane dla pp. adwokatów, lekarzy, biur i t. p., tablice graniczne i drogowskazy dla Rad powiatow., odznaki dla straży wykonuje najtaniej

MAKS GLASERMAN, rytownik.

Lwów, ul. Sykstuska 19, telefon 1585.

Odznaczony MEDALEM RZĄDOWYM.

Cenniki bezpłatnie.

Rządowo uprawniona

Fabryka wód mineralnych sztucznych

i specyalnych leczniczych

pod firmą

K. RZĄCA i CHMURSKI

w Krakowie, ul. św. Gertrudy l. 4

wyrabia pod kontrolą Komisyi przemysłowej Tow. Lek. Krak. polecone przez to Towarzystwo

Wody mineralne

odpowiadające składem chemicznym wodom: **Bilińskiej, Gieshüblerskiej, Selterskiej, Vichy, Maryenbadzkiej, Homburg, Kissingen,** tudzież **SPECYALNE LECZNICZE,** jak litową, bromową, jodową, żelazistą, kwaśną, oraz **normalne wody mineralne** z przepisu **prof. Jaworskiego.**

Sprzedaż cząstkowa w aptekach i drogueryach. Cenniki na żądanie franco.

Kawa palona

za pomocą gorącego powietrza

ściśle podług zasad hygieny, znakomita w smaku i aromacie

codziennie świeżo palona

½ kilo kawy palonej Melange	Nr. I.	1 kor. 80 hal.
½ „ „ „ „	Nr. II.	2 kor. — hal.
½ „ „ „ „	Nr. III.	2 kol. 30 hal.
½ „ „ „ „	Nr. IV.	2 kor. 60 hal.
½ „ „ Melange cesarska	Nr. U.	3 kor. — hal.

poleea

Handel herbaty i kawy

Edmunda Riedla

we Lwowie, Teatralna 3.

Naprzeciw Katedry.

C. k. uprzyw. Galic. Akcyjny

BANK HIPOTECZNY

we LWOWIE.

FILIE:		**EKSPOZYTURY:**
w Krakowie	KAPITAŁ AKCYJNY 20,000.000 kor.	**w Stanisławowie**
w Czerniowcach	REZERWY . . 11,025.000 kor.	**w Podwołoczyskach**
w Tarnopolu		**w Nowosielicy**

Kantor wymiany **kupuje i sprzedaje** wszelkie papiery wartościowe i monety po najdokładniejszym kursie dziennym, **nie licząc żadnej prowizyi.**

Zlecenia giełdowe uskuteczniа się pod najprzystępniejszymi warunkami i udziela wszelkich informacyj co do pewnej i korzystnej **lokacyi kapitałów.** — **Wszelkie kupony** i wylosowane papiery wartościowe wypłaca się bez potrącenia prowizyi i kosztów. — **Bezpłatne przeglądanie** numerów losów i innych papierów podlegających losowaniu. — **Ubezpieczenie losów** przed stratą z powodu wylosowania.

Oddział depozytowy przyjmuje wkładki na rachunek bieżący od **500** koron począwszy, oprocentowuje takowe po **4½ prc.** od sta, wydaje na wkładki **książeczki.** — Kwoty do **5000** koron wypłaca bez wypowiedzenia.

Wynajmuje za opłatą kwartalną, półroczną lub roczną **Schowki depozytowe** (Safe Deposits) w kasach stalowo pancernych do wyłącznego użytku depozytaryusza pod własnym jego kluczem, gdzie bezpiecznie i dyskretnie przechowywać można papiery wartościowe, dokumenta i kosztowności.

Z drukarni Wł. Łozińskiego (pod zarządem Jana Niedopada) ul. Czarnieckiego l. 12. — Telefon 527.

Rozporządzenia Cesarskie i ministeryalne

wydane dotychczas w sprawie zarządzeń wyjątkowych na wypadek wojny.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 154,

dotyczące współdziałania gmin i urzędników publicznych przy wykonywaniu zadań obrony kraju i o karaniu naruszenia obowiązków urzędowych.

Na zasadzie § 14 ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, wydaję następujące zarządzenia, obowiązujące w Królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

Gminy i ich organa są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu przepisów ustawowych, odnoszących się do siły zbrojnej lub do wojskowej obrony Monarchii.

§ 2.

Każdy urzędnik publiczny, któremu powierzono sprawę, służącą do celów siły zbrojnej lub wojskowej obrony Monarchii, winien sprawę tę prowadzić tak długo, aż zostanie od tego zwolniony przez przełożoną nad nim państwową władzę służbową, lub przez państwową władzę, przełożoną nad jego urzędem.

§ 3.

Urzędnik publiczny, który rozmyślnie naruszy obowiązek urzędowy lub służbowy, ciążący na nim ze względu na siłę zbrojną, lub obronę wojskową Monarchii, będzie karany za występek ścisłym aresztem od jednego miesiąca do roku.

Jeżeli czyn zagrażał bezpieczeństwu interesów Monarchii, należy orzec areszt ścisły od trzech miesięcy do trzech lat.

Jeżeli przepisy powszechnej ustawy karnej są surowsze, należy je zastosować.

§ 4.

Publicznymi urzędnikami są osoby, wymienione w § 101, ustęp drugi, powszechnej ustawy karnej.

§ 5.

To rozporządzenie Cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 6.

Wykonanie jego poruczam Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i obrony krajowej.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 155.

w sprawie karania za robienie przeszkód służbie publicznej lub przedsiębiorstwu publicznemu i za naruszenie obowiązku dostawy.

Na zasadzie § 14 ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam z mocą obowiązującą dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, co następuje:

§. 1.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może przedsiębiorstwa, mające szczególne znaczenie dla celów państwowych lub dobra publicznego, uznać za przedsiębiorstwa, chronione przez Państwo.

§ 2.

Jeżeli urzędnik publiczny, funkcyonaryusz przedsiębiorstwa państwowego, funkcyonaryusz kolei żelaznej, przedsiębiorstwa żeglugi lub jednego z przedsiębiorstw, chronionych przez Państwo, w związku z drugimi wzbrania się lub zaniedbuje wypełniać swoje obowiązki w całości lub w części w zamiarze przeszkadzania w służbie lub ruchowi, albo spełnia swą pracę w sposób, mogący utrudnić służbę lub ruch, będzie karany za występek ścisłym aresztem od sześciu tygodni aż do jednego roku.

§ 3.

1. Kto działa na drugiego zapomocą nastraszenia lub gwałtu, aby uskutecznić, rozszerzyć lub gwałtem przeprowadzić zmowę, mającą na celu przez niezgodne z obowiązkiem zachowanie się w rodzaju, określonym w § 2, robienie przeszkód służbie publicznej, służbie w przedsiębiorstwie państwowem lub ruchowi kolei żelaznej, przedsiębiorstwa żeglugi lub jednego z przedsiębiorstw, przez państwo chronionych,

2. kto w zamiarze robienia przeszkód takiej służbie lub takiemu ruchowi uszkadza środki ruchu lub urządzenia dla utrzymania ruchu lub usuwa je od użycia,

będzie karany za występek ścisłym aresztem od sześciu tygodni aż do jednego roku.

§. 4.

1. Kto narusza rozmyślnie swój na umowie lub przepisie polegający obowiązek dostawiania dla siły zbrojnej Monarchii lub jednego z przymierzeńców przedmiotów do użytku wojennego, przewożenia takich przedmiotów lub wojsk lub wykonywania pewnych robót,

2. subliwerant, pośrednik lub funkcyonaryusz, zatrudniony przy takiej dostawie, takim przewozie lub takiej robocie, który przez naruszenie swych obowiązków naraża rozmyślnie na szwank odnośne świadczenie lub je udaremnia,

będzie karany za występek ścisłym aresztem od jednego miesiąca aż do jednego roku.

Obok kary na wolności można w obu wypadkach nałożyć karę pieniężną aż do dwudziestu tysięcy koron.

§ 5.

Jeżeli wskutek jednego z czynów, wymienionych w §§ 2 do 4, zostały narażone interesa wojskowe Monarchii lub jednego z przymierzeńców na niebezpieczeństwo, należy orzec ścisły areszt od trzech miesięcy aż do trzech lat.

W przypadkach, wymienionych w § 4, można wymierzyć nadto oznaczoną tamże karę pieniężną.

§ 6.

Postanowienia karne §§ 2 do 5, winny stosować także sądy wojskowe co do osób, wymienionych w § 9 ustawy z dnia 26 grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, o ile one podlegają sądownictwu wojskowemu według powyższego postanowienia ustawowego.

§. 7.

Niezależnie od karno-sądowego ścigania za wspomniane w §§ 2 i 3 czyny karygodne może generalna inspekcya austryackich kolei żelaznych zarządzić za pośrednictwem swych organów bez dalszego postępowania natychmiastowe wydalenie winnego funkcyonaryusza, czy to kolei państwowych czy prywatnych i nakazać wykonanie tego zarządzenia. Zarząd kolejowy jest obowiązany dokonać bezzwłocznie wydalenia, zarządzonego przez organa generalnej inspekcyi.

Co do funkcyonaryuszy zakładu pocztowego i telegraficznego, funkcyonaryuszy państwowych, pełniących przy ruchu kolejowym i żeglarskim jakoteż na poczcie służbę dochodową i co do funkcyonaryuszy drukarń państwowych, mogą z powodu tych samych czynów orzec wydalenie urzędy służbowe, podlegające bezpośrednio odnośnym Ministerstwom.

Przeciw tym orzeczeniom można wnieść w ciągu 14 dni zażalenie do właściwego Ministerstwa. Zażalenie to nie ma mocy wstrzymującej.

§§ 78 do 84 rozporządzenia Cesarskiego z dnia 16 listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, jakoteż przepisy dyscyplinarne, obowiązujące dla funkcyonaryuszy państwowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z powyższemi postanowieniami.

§ 8.

Urzędnikami publicznymi są osoby, wymienione w 2 ustępie § 101 powszechnej ustawy karnej.

Wszystkie osoby, zatrudnione trwale albo czasowo przy pewnym ruchu lub w pewnem przedsiębiorstwie, należy uważać za funkcyonaryuszy.

Pod kolejami żelaznemi i przedsiębiorstwami żeglugi należy rozumieć także ich zakłady pomocnicze.

Przepisy te odnoszą się tylko do kolei żelaznych, poruszanych siłą elementarną.

§ 9.

Niniejsze rozporządzenie Cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonaniem jego zajmą się Ministrowie spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 156,

dotyczące czasowego rozciągnięcia sądownictwa wojskowego na osoby cywilne.

Na zasadzie § 14 ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Jurysdykcya karna nad osobami, które po rozpoczęciu się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia Cesarskiego dopuszczą się w okręgu terytoryalnym wojskowym, objętym zarządzeniem mobilizacyjnem, czynów karygodnych, wymienionych w § 2, przeniesiona zostaje na sądy obrony krajowej.

W miejsce sądów obrony krajowej wchodzą wyjątkowo sądy armii wspólnej, jeżeli sądownictwo karne obrony krajowej z powodu wydarzeń wojennych nie może być w poszczególnych wypadkach wykonywane.

§ 2.

Wspomniane czyny karygodne są:

1. zdrada główna (§§ 58 do 62 pow. ust. karn.), obraza Majestatu (§ 63), obraza Członków Domu Cesarskiego (§ 64), zakłócenie spokoju publicznego (§ 65), bunt (§§ 68 do 72), rozruch (§§ 73 do 75), gwałtowne działanie przeciw zgromadzeniu, powołanemu przez Rząd do obradowania nad sprawami publicznemi, przeciw sądowi lub innej władzy publicznej (§§ 76, 77, 80), złośliwe uszkodzenie kolei żelaznych, należących do niej urządzeń, środków do przewozu maszyn, przyborów lub innych przedmiotów, służących do ruchu (§§ 85, lit. *c*, i 86), złośliwe działania i zaniechania, popełnione na kolejach żelaznych wśród okoliczności, szczególnie niebezpiecznych (§§ 87 i 88), złośliwe uszkodzenia lub naruszenia telegrafów państwowych (§ 89), wspieranie zbrodni przez ukrywanie zbiega wojskowego lub danie mu innej pomocy (§§ 220, 221);

2. gwałtowne targnięcie się na osoby urzędowe lub niebezpieczne pogróżki względem tychże w sprawach urzędowych (§§ 81, 82 pow. ust. karn.), morderstwo (§§ 134 do 138), zabójstwo (§§ 140 do 142), ciężkie uszkodzenie cielesne (§§ 143, 152 do 157), rabunek (§§ 190 do 196), jeżeli odnośne czyny karygodne popełniono na osobach, odbywających czynną służbę w armii, w marynarce wojennej, w obronie krajowej, w pospolitem ruszeniu, na organach żandarmeryi polnej, lub na innych osobach, należących do żandarmeryi, o ile te ostatnie pozostają w zorganizowanej wojskowo służbie dla ochrony kolei żelaznych lub telegrafów (telefonów), albo też w zorganizowanej wojskowo służbie dla ochrony granic (wybrzeży);

3. inne przypadki gwałtu publicznego, określone w §§ 85 do 88 pow. ust. karn., oraz podpalenie (§§ 166 do 168), jeżeli odnośne czyny karygodne popełniono na własności, należącej do skarbu wojskowego lub skarbu obrony krajowej, albo też zostającej pod zarządem tego skarbu lub utrzymywanej przezeń w ruchu, albo wreszcie z zagrożeniem osób, wymienionych pod punktem 2;

4. nadto czyny karygodne, określone:

a) w artykułach I., II. i IX. ustawy z d. 17 grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1863;

b) w ustawie o środkach wybuchowych z dnia 27 maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134;

c) w ustawie z dnia 30 marca 1888, Dz. u. p. Nr. 41, o zabezpieczeniu telegrafów podmorskich;

d) w §§ 66 do 69 ustawy o służbie wojskowej z dnia 5 lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128;

5. dawania pomocy do jednej z oznaczonych powyżej zbrodni (§§ 211 do 219 pow. ust. karn.)

Czyny karygodne, przytoczone pod 2 i 3, podlegają nawet wtedy wyłącznie właściwości sądów wojskowych, jeżeli jeden i ten sam czyn popełniony będzie nie tylko na oznaczonych tamże osobach, lub na określonej tamże własności, albo z zagrożeniem tych osób, lecz także na innych osobach, na ich własności lub z zagrożeniem innych osób.

§ 3.

Sądy wojskowe stosują powszechną ustawę karną, oraz uzupełniające ją postanowienia karne.

Postępowanie odbywa się według postanowień i przepisów ustawowych, obowiązujących w sądach wojskowych.

Pisma drukowe, skonfiskowane przez władzę bezpieczeństwa, lub z polecenia prokuratora z powodu jednego z czynów karygodnych, wymienionych w § 2, należy bezzwłocznie oddać sądowi wojskowemu.

§ 4.

Postępowanie sądów wojskowych ma się ograniczyć do przydzielonych im czynów karygodnych (§ 2) i nie uwzględniać innych czynów karygodnych. Gdyby za te inne czyny karygodne ścigały kogoś sądy cywilne, winny one przy wymierzaniu kary uwzględnić odpowiednio karę, nałożoną przez sąd wojskowy.

§ 5.

Rząd określi w drodze rozporządzenia, kiedy niniejsze rozporządzenie Cesarskie przestanie obowiązywać. Śledztwa, które w tym czasie nie będą jeszcze ostatecznie załatwione wyrokiem sądu wojskowego, przechodzą do sądów cywilnych.

§ 6.

To rozporządzenie Cesarskie wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

§ 7.

Wykonanie jego polecam Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem wojny.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 157,

dotyczące poddania niezaprzysiężonych na artykuły wojenne osób wojskowych, pozostających w czynnej służbie, pod postanowienia części II. wojskowej ustawy karnej.

Na zasadzie § 14 ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, Dz. n. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Następujące postanowienia części II. wojskowej ustawy karnej, odnoszące się do osób wojskowych, zaprzysiężonych na artykuły wojenne, a mianowicie:

rozdział 2, 3 i 4,

rozdział 5 z wyjątkiem § 2 8, *a*, *b*, *c* i *e*,

rozdział 6,

rozdział 8, z wyjątkiem §§ 244 do 250 i 251 *a* i *d*,

rozdział 9,

rozdział 10, z wyjątkiem §§ 272 *h* i i 284 *d* i *e*, w końcu

rozdział 11

stosują się także do pozostających w służbie czynnej osób wojskowych, niezaprzysiężonych na artykuły wojenne, jeżeli osoby te dopuszczą się wymienionych w tych postanowieniach czynów i zaniechań w czasie, kiedy należą do etatu mobilizowanej lub już zmobilizowanej części siły zbrojnej lub do załogi fortecy, będącej w stanie uzbrojenia na sposób wojenny lub już do tego przeznaczonej.

Jeżeli osoby wojskowe tego rodzaju dopuściły się w tym czasie współwiny lub innego współdziałania w wojskowych czynach karygodnych, popełnionych przez inne osoby, wówczas należy postąpić z niemi zamiast po myśli §§ 314 do 317 wojskowej ustawy karnej, po myśli ustawowych przepisów, zamieszczonych przy poszczególnych zbrodniach wojskowych, jeżeli zaś niema tam osobnego przepisu o współwinie lub innem współdziałaniu, po myśli ogólnych przepisów, podanych w §§ 11, 12, 14 i 17 wojskowej ustawy karnej.

Duchownych wojskowych, audytorów, lekarzy wojskowych, rachmistrzów wojskowych i urzędników wojskowych należy przy zastosowywaniu postanowień części II. wojskowego kodeksu karnego uważać na równi z oficerami, należącymi do stanu żołnierskiego, niewcielonych zaś do żadnej rangi gażystów na równi z podoficerami, z tą zmianą, że odnośnie do wspomnianych na ostatku gażystów należy zamiast degradacyi orzec wydalenie ze służby.

§ 2.

To rozporządzenie Cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 3.

Wykonanie tegoż poruczam Ministrowi obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem wojny.

Rozporządzenie Cesarskie ogłoszone w Dzienniku ustaw Państwa Nr. 195,

dotyczące zakazu ogłaszania wojskowych wiadomości o armii państwa niemieckiego.

§ 1.

Kto w piśmie drukowem ogłasza wiadomości o planie i kierunku operacyj wojskowych siły zbrojnej państwa niemieckiego, o ruchach, sile i miejscu ustawienia wojsk i okrętów tegoż państwa, o stanie jego fortyfikacyj, wreszcie o przechowywaniu lub transporcie dla tejże siły zbrojnej przeznaczonych rzeczy, potrzebnych na wojnie, będzie, o ile czyn ten według powszechnej ustawy karnej nie podlega surowszej karze, karany za występek w myśl artykułu IX. ustawy z dnia 17 grudnia 1862 Dz. u. p. Nr. 8 z roku 1863.

Powyższy przepis nie ma zastosowania do wiadomości, ogłaszanych przez c. k. Biuro korespondencyj telegraficznych, przez czasopisma urzędowe, lub za zezwoleniem wojennej kwatery prasowej c. i k. głównej komendy armii, lub biura prasowego c. i k. Ministerstwa wojny.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158,

którem wydaje się postanowienia wyjątkowe co do ustaw obowiązujących.

Wskutek uchwały całego Ministerstwa i po zasięgnięciu Najwyższego zezwolenia zawiesza się czasowo w myśl ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, na zasadzie artykułu 20 ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, postanowienia artykułów 8, 9, 10, 12 i 13 tej ustawy zasadniczej dla wszystkich królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Powyższe zarządzenie pociąga za sobą wszystkie skutki, przewidziane w §§ 3 do 7 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66.

Co do karania za przekroczenia zawartych w tych paragrafach nakazów i zakazów, jakoteż rozporządzeń i poleceń, wydanych przez władzę celem wykonania odnośnych postanowień, wreszcie za przekroczenia zarządzeń policyjnych, wydanych na zasadzie § 8 wspomnianej na końcu ustawy, ma zastosowanie § 9 tejże ustawy.

Niniejsze rozporządzenie nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami skarbu i handlu z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 161,

w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się w Serbii, tudzież rewizyi nadchodzących ztamtąd drukowanych pism nieperyodycznych.

Na czas trwania mocy obowiązującej rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułu 13 państwowej ustawy zasadniczej o powszechnych prawach obywateli Państwa z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się co do pism drukowanych, pojawiających się w Serbii, następujące zarządzenia dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

Zabrania się wydawania pism drukowanych peryodycznych, wychodzących w Serbii.

Zakaz ten odnosi się również do wydawania wszelkiego tłumaczenia, jakoteż innego wydania, sporządzonego w kraju lub zagranicą, bez względu na to, czy tłumaczenie to lub wydanie zawiera całą treść peryodycznego pisma drukowanego czy też tylko pewną jego część.

Nikomu nie wolno wprowadzać lub rozszerzać takich pism drukowanych.

C. k. Zakład pocztowy nie może przyjmować prenumeraty na te pisma ani też ich przewozić.

§ 2.

Peryodyczne pisma drukowane wspomnianego w § 1 rodzaju, które nadeszły do oclenia lub do ekspedycyi pocztowej, należy oddawać prokuratoryom Państwa.

§ 3.

Pisma drukowane nieperyodyczne, które nadchodzą z oznaczonej zagranicy, podlegają rewizyi policyjnej przed wydaniem ich uprawnionym odbiorcom.

Rewizya posyłek, nadchodzących do Austryi niższej, Czech, Moraw, Styryi, Krainy, Pobrzeża i Bukowiny należy do Dyrekcyi policyi w Wiedniu, względnie w Pradze, Bernie, Gracu, Lublanie, Tryeście i Czerniowcach, rewizya przesyłek, przeznaczonych dla Galicyi, o ile one nadchodzą w obrębie lwowskiego wyższego Sądu krajowego do c. k. Dyrekcyi policyi we Lwowie, zaś o ile przesyłki te nadchodzą w obrębie krakowskiego wyższego Sądu krajowego do c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie. Rewizya przesyłek, nadchodzących do innych krajów, należy do prezydyum politycznej władzy krajowej.

Wobec tego winny urzędy cłowe oddane im do oclenia przesyłki nieperyodycznych pism drukowanych, nadchodzące z oznaczonej zagranicy, bez względu na to, czy przesyłki te są przeznaczone dla księgarzy czy też dla innych osób, odstępować do ekspedycyi celnej głównemu urzędowi cłowemu w siedzibie tej władzy, która jest powołana do uskutecznienia rewizyi po myśli obu poprzeduich ustępów.

O przesyłkach pism drukowanych, nadchodzących do wspomnianych głównych urzędów cłowych, należy zawiadamiać bezzwłocznie w celu przeprowadzania rewizyi odnośne dyrekcye policyi, względnie prezydyum politycznej władzy krajowej.

Nieperyodyczne pisma drukowane, które nadchodzą z oznaczonej zagranicy jako pocztowe przesyłki listowe i które nie mają być oddawane urzędowi cłowemu, winny graniczne urzędy pocztowe odstępować bezpośrednio wymienionym wyżej władzom.

§ 4.

Przesyłki nieperyodycznych pism drukowanych, co do których nie zachodzi żadna przeszkoda, należy bezzwłocznie wydawać.

Pisma drukowane, znalezione przy rewizyi, a orzeczeniem sądowem zakazane, jakoteż te, których rozszerzanie wstrzymała już władza administracyjna stosownie do postanowień ustępu czwartego tego paragrafu, należy wyłączać, konfiskować i wdrażać co do nich dochodzenie karne.

Inne pisma drukowane wspomnianego wyżej rodzaju należy brać w urzędowe przechowanie, jeśli co do ich dopuszczenia nasuwają się wątpliwości ze względu na interes publiczny.

Dyrekcye policyi, względnie prezydya politycznych władz krajowych mają się z wszelkim możliwym pośpiechem zapoznawać z treścią takich pism drukowych. Jeśli się okaże, że rozszerzanie pisma drukowanego należy w interesie publicznym wstrzymać, natenczas winien Naczelnik kraju zarządzić wstrzymanie rozszerzania.

Wstrzymanie należy ogłosić w gazecie krajowej.

§ 5.

Za przekroczenia tego rozporządzenia karać będą według § 9 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, sądy, powołane do orzecznictwa karnego w sprawach prasowych.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 162,

dotyczące postępowania z posyłkami pocztowemi.

Odnośnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułu 10 ustawy zasadniczej o powszechnych prawach obywateli Państwa z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się co do postępowania z posyłkami pocztowemi wszelkiego rodzaju następujące postanowienia z mocą obowiązującą dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

Właściwe rządowe władze bezpieczeństwa, upoważnione są do zarządzania każdej chwili w zakładach pocztowych przeglądania wszystkich posyłek pocztowych jakiegokolwiek rodzaju przez urzędników, posiadających należytą legitymacyę do tego, oraz konfiskaty lub otwierania posyłek bez wymieniania powodów.

Takie przeglądanie posyłek przez wydelegowanego urzędnika rządowej władzy bezpieczeństwa może się odbywać tylko w ciągłej obecności naczelnika urzędu pocztowego lub urzędnika, przeznaczonego umyślnie do tej czynności urzędowej przez dyrekcyę poczt i telegrafów.

§ 2.

Poszczególne, dokładnie oznaczone urzędy pocztowe o małym ruchu muszą na specyalne żądanie rządowej władzy bezpieczeństwa posyłki, nadane w celu odesłania albo też nadchodzące w celu oddania, przekazywać do innego urzędu pocztowego w celu ewentualnego przeglądnięcia przez delegata rządowej władzy bezpieczeństwa.

Dzień zaprowadzenia i uchylenia każdego takiego zarządzenia, podany będzie na czas przez rządową władzę bezpieczeństwa do wiadomości właściwej dyrekcyi poczt i telegrafów, która odnośnym urzędom pocztowym udzieli potrzebnych wskazówek.

§ 3.

Wszystkie zakłady pocztowe są obowiązane wyłączyć tymczasowo pewne posyłki pocztowe, które im będą szczegółowo wskazane przez władze przełożone, jakoteż przez rządowe władze bezpieczeństwa, od przesyłania i doręczania i utrzymywać je w pogotowiu do dyspozycyi właściwych rządowych władz bezpieczeństwa.

§ 4.

Wszystkie zakłady pocztowe są obowiązane przedkładać wszelkie posyłki pocztowe, co do których zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że mogłyby szkodzić interesom wojskowym, dyrekcyi poczt i telegrafów, która niezwłocznie ma zasięgnąć zarządzenia właściwej rządowej władzy bezpieczeństwa.

§ 5.

Listy wartościowe, oraz pakiety z deklarowaną wartością powyżej 100 kor. przechowywane będą aż do rozstrzygnięcia co do konfiskaty w urzędzie pocztowym, który je dopiero wtedy wyda rządowym władzom bezpieczeństwa, gdy ulegną konfiskacie.

Otwieranie listów wartościowych i pakietów z deklarowaną wartością powyżej 100 kor. może się odbywać tylko w obecności wydelegowanego w tym celu urzędnika urzędu pocztowego, z przestrzeganiem ostrożności przepisanych co do otwierania takich posyłek w obrocie pocztowym.

§ 6.

Posyłki pocztowe wszelkiego rodzaju, które zostają oddane rządowym władzom bezpieczeństwa w celu konfiskaty lub otwarcia, winien urząd pocztowy zaciągnąć według ich cech znamiennych do konsygnacyi, którą sporządzić należy w dwóch egzemplarzach. W oryginale, który zostaje w urzędzie pocztowym, poświadcza rządowa władza bezpieczeństwa odbiór; kopię oddaje się władzy odbierającej.

Gdy rządowa władza bezpieczeństwa po oglądnięciu lub otwarciu jakiejkolwiek posyłki oddaje ją urzędowi pocztowemu napowrót, winien tenże urząd, odbierając posyłkę, poświadczyć jej odbiór we wspomnianej powyżej kopii.

Posyłki, które zostały otwarte, winna rządowa władza bezpieczeństwa zamknąć urzędowo i opatrzyć dopiskiem „Otwarte przez policyę państwową“.

Posyłki, zwrócone urzędowi pocztowemu przez rządową władzę bezpieczeństwa, podlegają zwyczajnemu postępowaniu.

§ 7.

W miastach, posiadających własny statut, a nie mających władzy policyjnej rządowej, upoważnienia, nadane tem rozporządzeniem właściwej rządowej władzy bezpieczeństwa, wykonywać będzie owo starostwo, które ma siedzibę urzędową w dotyczącem mieście lub któremu wykonywanie tych upoważnień poleci Naczelnik politycznej władzy krajowej.

§ 8.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 164,

w sprawie rozciągnięcia wojskowego sądownictwa karnego na osoby cywilne, które dopuszczają się czynów karygodnych przeciw sile zbrojnej Państwa.

Na zasadzie § 14 ustawy z dnia 5 lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 131, o postępowaniu karnem wojskowem dla obrony krajowej, wydaje całe Ministerstwo następujące zarządzenie z mocą obowiązującą dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

Osoby, podlegające cywilnemu sądownictwu karnemu, poddaje się, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia sądownictwu karnemu obrony krajowej co do zbrodni nieuprawnionego werbunku, nakłaniania do naruszenia zaprzysiężonego obowiązku służby wojskowej lub udzielania w tym względzie pomocy, szpiegostwa i innych porozumiewań się z nieprzyjacielem lub co do wszelkich innych czynów, mających na celu wyrządzenie szkody sile zbrojnej lub jej wojskom sprzymierzonym albo przysporzenia korzyści nieprzyjacielowi, następnie co do nakłaniania do nieusłuchania rozkazu, powołującego do wojska lub co do czynu karygodnego, popełnionego przez takie działanie, a podlegającego surowszej karze.

Za czyny karygodne, popełnione przed tym czasem, winny ścigać sądy cywilne.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 165,

którem zabrania się wyraźnie ogłaszania w pismach drukowych wiadomości wojskowych.

Na zasadzie artykułu IX. ustawy z dnia 17 grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 8 z roku 1863, zabrania się na obszarze królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych ogłaszania w pismach drukowych wiadomości o planie i kierunku operacyj wojskowych siły zbrojnej Monarchii austryacko-węgierskiej, o ruchach, sile i miejscu ustawienia wojsk i okrętów, o stanie fortyfikacyj, wreszcie o przechowywaniu lub transporcie rzeczy potrzebnych na wojnie.

Powyższy przepis nie ma zastosowania do wiadomości ogłaszanych przez c. k. Biuro korespondencyj telegraficznych, przez czasopisma urzędowe lub za zezwoleniem wojennej kwatery prasowej c. i k. głównej komendy armii, lub biura prasowego c. i k. Ministerstwa wojny.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej i Ministra spraw wewnętrznych z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 166,

dotyczące zapobiegania naruszeniom obowiązku służby wojskowej przez przekroczenie granicy.

Na zasadzie § 17, punkt 4, ustęp 2 ustawy z dnia 5 lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128, dotyczącej wprowadzenia nowej ustawy o służbie wojskowej, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Osobom, obowiązanym do służby wojskowej, jest przekroczenie granic Monarchii w kierunku ku zagranicy zabronione.

§ 2.

Na wyjątki od tego zakazu może w przypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących zezwolić na prośbę strony polityczna władza krajowa jej miejsca zamieszkania w porozumieniu z właściwą komendą korpusu (obrony krajowej), jeżeli naruszenie obowiązku służby wojskowej przez przekroczenie granicy zdaje się być wykluczonem.

§ 3.

Niezależnie od ścigania według ustawy o służbie wojskowej lub powszechnych ustaw karnych, będzie karała za przekroczenie niniejszego rozporządzenia polityczna władza powiatowa, w której powiecie obwiniony jest obowiązany stawać do poboru, a to według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30 września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywną od dwóch do dwustu koron lub aresztem od sześciu godzin do czternastu dni.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914. Dz. u. p. Nr. 167,

dotyczące ograniczenia i nadzorowania ruchu telegraficznego i telefonicznego.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia wydaje się ze względów na bezpieczeństwo publiczne następujące zarządzenia, obowiązujące w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

§ 4. regulaminu telegraficznego, obwieszczonego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 18 kwietnia 1905, Dz. u. p. Nr. 64, zostaje czasowo zawieszony.

§ 2.

Wszystkie telegramy można poddać specyalnej cenzurze urzędowej.

Nadawca telegramu prywatnego, oddanego w krajach tutejszych w celu przesłania, jest obowiązany na oryginale depeszy podać swe nazwisko i miejsce zamieszkania.

Telegramów prywatnych, ułożonych częściowo lub całkowicie w mowie tajnej, t. j. umówionej lub szyfrowanej, oraz telegramów prywatnych w mowie jawnej, które zawierają w sobie wyrazy skrócone z języka kupieckiego albo znaki handlowe, dalej telegramów prywatnych bez tekstu, w końcu telegramów prywatnych, zawierających w sobie daty wojskowe, nie mogą urzędy telegraficzne ani przesyłać, ani w razie nadejścia adresatowi doręczać.

Na telegramy prywatne z wiadomościami wojskowemi można zezwolić tylko wtedy, jeżeli są opatrzone uwagą dodaną przez wojenną kwaterę prasową c. k. naczelnej komendy armii lub przez biuro prasowe c. i k. Ministerstwa wojny „Zatwierdzony przez wojenną kwaterę prasową“ lub „Zatwierdzony przez biuro prasowe Min. woj.“. Telegramy takie można oddawać tylko w głównym u-

rzędzie telegraficznym w siedzibie wojennej kwatery prasowej lub w centralnej stacyi telegraficznej w Wiedniu.

§ 3.

Telegramy prywatne w obrocie wewnętrznym tutejszokrajowym, oraz telegramy prywatne do krajów Korony węgierskiej, do Bośnii i Hercegowiny i za granicę mogą być układane w następujących językach: w językach używanych powszechnie w miejscu tutejszokrajowego urzędu przyjmującego, a nadto w języku niemieckim, francuskim, angielskim i włoskim, do Węgier także po węgiersku.

Telegramy prywatne z krajów Korony węgierskiej muszą być wystosowane po węgiersku albo w innym języku używanym powszechnie w miejscu urzędu przyjmującego, albo po niemiecku, francusku, angielsku lub włosku.

Telegramy prywatne z Bośnii i Hercegowiny muszą być ułożone w języku serbsko-chorwackim, niemieckim, francuskim, angielskim lub włoskim.

Telegramy prywatne z miejscowości, leżących poza granicami Monarchii austro-węgierskiej, będą dopuszczane tylko w takim razie, gdy są ułożone w języku niemieckim, francuskim, angielskim lub włoskim; w telegramach takich do Węgier pozwala się nadto na język węgierski.

Telegramy prywatne, niezgadzające się z temi postanowieniami, nie będą przesyłane, względnie doręczane.

§ 4.

O ileby to było koniecznem, ze względu na interesa wojskowe, mogą urzędy telegraficzne na jakiś czas być zupełnie zamknięte dla prywatnego ruchu telegraficznego.

Stacye sygnałowe i stacye telegrafów bez drutu są dla ruchu prywatnego zupełnie zamknięte, wyjąwszy w przypadkach niebezpieczeństwa na morzu.

Nadawanie depesz zapomocą telefonu po myśli § 52, punkt 1, lit. *a* i *c* regulaminu telefonicznego, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 24 lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134, oraz nadawanie telegramów przez pocztę jest zupełnie wstrzymane.

§ 5.

Ruch telefoniczny międzymiastowy zostaje dla rozmów prywatnych zupełnie wstrzymany, dopóki co do poszczególnych połączeń nie będą wydane zarządzenia wyjątkowe.

Także w lokalnych sieciach telefonów rządowych może ruch prywatny w razie potrzeby być ograniczony lub wstrzymany.

Ruch na prywatnych liniach telegraficznych i telefonicznych, prowadzących poza granice Monarchii austryacko-węgierskiej, zostaje zupełnie przerwany.

§ 6.

Wszystkie prowadzące poza granicę austryacko-węgierskiej Monarchii przewody druciane, nie przeznaczone dla telegrafów lub telefonów, które jednakowoż dają się użyć do tych celów, można w razie, jeżeli to jest koniecznem ze względu na interesa wojskowe przerwać lub w inny sposób uczynić niezdatnymi de celów telegrafu (telefonu).

Właściciele tych przewodów są obowiązani na pisemne żądania najbliższej władzy wojskowej dokonać ich przerwania lub uczynić je niezdatnymi. Jeżeli żądaniu temu nie uczyni się zadość w przeciągu czasokresu, wyznaczonego z odpowiedniem uwzględnieniem stosunków, władza wojskowa może zarządzić przerwanie przewodów na koszt właściciela.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 168,

dotyczące zakazu dowozu niektórych artykułów.

Na zasadzie art. VII. ustawy o taryfie celnej obu Państw Monarchii austryacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30 grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, zarządza się, względnie ogłasza się wskutek uchwały Rady Ministrów, oraz w porozumieniu z królewsko-węgierskim Rządem, co następuje:

§ 1.

Zabrania się dowozu:

1. broni i wszelkiego rodzaju części składowych broni,

2. amunicyi i wszelkiego rodzaju części składowych amunicyi,

3. wszelkiego rodzaju materyj wybuchowych, środków strzelniczych, wybuchowych i zapalnych,

4. gołębi.

Ministerstwo skarbu jest upoważnione do zezwalania w szczególnych przypadkach w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny na wyjątki od niniejszego zakazu.

§ 2.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do transportów, służących do celów tutejszego zarządu wojskowego.

§ 3.

Działania wbrew niniejszemu rozporządzeniu będą karane według obowiązujących norm prawnych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejszo wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 170,

którem na zasadzie § 2 ustawy z dnia 26 grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, ogłasza się termin rozpoczęcia się zobowiązania do świadczenia powinności wojennych.

§ 1.

Zobowiązanie do świadczenia powinności wojennych stosownie do ustawy z dn. 26 grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, rozpoczyna się z wejściem w życie niniejszega rozporządzenia.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie zaraz po ogłoszeniu.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 171,

którem ustanawia się w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami wynagrodzenia za pełnienie usług osobistych i dostarczanie wozów, zwierząt, pojazdów motorowych i artykułów żywności po myśli ustawy z dnia 26 grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Do § 7.

1. Wynagrodzenie za świadczenia osobiste polega na dziennej płacy pieniężnej i na zwrocie ewentualnych wydatków na podróż, połączonych z pełnieniem usług.

Przy udzielaniu utrzymania „in natura“ należy z płacy pieniężnej potrącić wynagrodzenie, ustanowione w niniejszem rozporządzeniu (do § 22) za utrzymanie w naturze.

Dzienne wynagrodzenie pieniężne dla osób, które się powołuje do usług, pełnionych w wojsku przez oficerów lub osoby z nimi na równi postawione, jak lekarzy, inżynierów, lekarzy weterynaryjnych, wymierza się na podstawie należytości pieniężnych, przypadających gażystom X. klasy rangi najniższego stopnia płacy. Zwrot wydatków podróżnych należy się im jak gażystom X. klasy rangi.

Wynagrodzenie pieniężne za pełnienie usług w charakterze osób, pielęgnujących chorych, wynosi dziennie 8 kor., za usługi w charakterze innych pomocników sanitarnych, kierowników, względnie dozorców ruchu pojazdów motorowych, mechaników, maszynistów, konduktorów lub kowali dla środków przewozowych, oraz w charakterze kierowników partyi przy pędzeniu bydła rzeźnego, dziennie 5 kor., wreszcie za usługi w charakterze woźniców, prowadzących zwierzęta juczne, poganiaczy, parobków, przeznaczonych do sprzęgania, lub wyrobników dziennych, dziennie 3 kor., przyczem jednak nie należy przekraczać wynagrodzenia, zwyczajnego w danem miejscu, jak długo odnośnych osób używa się w miejscach ich pobytu. Wynagrodzenie oraz płacę pieniężną za ewentualne inne świadczenia usług winien ustanawiać wojskowy kierownik stacyi zatrudnienia, w danym razie o ile możności w porozumieniu z naczelnikiem gminy, a ewentualnie także w porozumieniu z polityczną władzą powiatową. Przytem należy według rodzaju świadczonych usług lub wykonywanej pracy uwzględniać poprzednio wspomniane stopy maksymalne a w żadnym wypadku nie można przekraczać najwyższej kwoty dziennej 8 kor.

Wynagrodzenie pieniężne oraz zwrot ewentualnych wydatków podróżnych, połączonych z pełnieniem usług uiszcza się wedle wojskowych przepisów należytościowych, o ile w następujących przepisach nie postanowiono czego innego.

2. Osoby, których się używa w zakładzie przemysłowym lub w innym zakładzie, objętym w zarząd wojskowy, należy wynagradzać w sposób, przyjęty dotychczas w tym zakładzie. Świadczenia ponad zwykłą miarę należy odpowiednio wynagradzać.

3. Wysokość odszkodowania, które należy płacić za zużycie i uszkodzenie narzędzi, winny ustanawiać władze (organa), którym przydzielono robotników do pełnienia usług, według wartości zwyczajnej w porozumieniu z zastępcą gminy, w której robotnika się uwalnia; odszkodowanie należy wypłacić w dniu uwolnienia.

Do postępowania z osobami, przyjętemi do stanu chorych wojskowego zakładu sanitarnego, należy także bezpłatne utrzymanie i bezpłatne dostarczanie lekarstw, natomiast za czas ten należy się tylko połowa dziennego wynagrodzenia pieniężnego. Przez wojskowe zakłady sanitarne należy także rozumieć zajęte przez zarząd wojskowy szpitale i szpitale w koniecznej potrzebie, należące do gmin (§ 25).

Do § 8.

1. Przy ocenie warunków ewentualnego roszczenia o zaopatrzenie oraz przy przyznaniu i wypłacaniu poborów zaopatrzenia należy analogicznie stosować ustawowe postanowienia o zaopatrzeniu osób wojskowych i osób po nich pozostałych. Potrzebne dochodzenia należy przeprowadzać z urzędu, jeżeli środki dowodowe, dostarczone przez stronę (świadectwo lekarskie), nie wystarczają.

2. Pod względem wymiaru poborów zaopatrzenia należy uważać na równi:

a) osoby, powołane do świadczenia usług, pełnionych w wojsku przez oficerów lub osoby z nimi na równi postawione, jak lekarzy, inżynierów, lekarzy weterynaryjnych, z gażystami X. klasy rangi na najniższym stopniu płacy;
b) osoby pielęgnujące chorych, z nienależącymi do żadnej klasy rangi gażystami na najniższym stopniu gaży;
c) innych pomocników sanitarnych, kierowników względnie dozorców ruchu pojazdów motorowych, mechaników, maszynistów, konduktorów dla środków przewozowych, oraz kierowników partyi przy pędzeniu bydła rzeźnego, z plutonowymi;
d) kowali przy środkach przewozowych i profesyonistów wszelkiego rodzaju, z kapralami;
e) woźniców lub prowadzących zwierzęta juczne, poganiaczy, parobków, przeznaczonych do sprzęgania, oraz wyrobników dziennych, z żołnierzami bez stopnia szarży.

Jeżeli rozchodzi się o roszczenia do zaopatrzenia, przysługujące innym osobom, nie zaliczonym do wspomnianej poprzednio kategoryi, względnie osobom po nich pozostałym, ustala w każdym przypadku wysokość poborów zaopatrzenia komisya ministeryalna, wspomniana w § 33 ustawy.

Do § 10.

Za wozy i zwierzęta, oddane do służby w celu przewożenia (służby zwierząt jucznych), płaci się dziennie następujące wynagrodzenia:

za wóz dwuzaprzężny, zaprzężony w konie	6 kor.
za wóz jednozaprzężny, zaprzężony w konie	4 „
za wóz dwuzaprzężny, zaprzężony w woły	5 „
za dwa konie pociągowe z uprzężą	4 „
za zwierzę juczne	2 „
za konia pod wierzch . . .	3 „

Oprócz tego należy się pasza dla zwierząt. Również ponosi zarząd wojskowy koszta utrzymania wozów w dobrym stanie, koszta uprzęży i siodeł z przyborami do jazdy oraz podkucia.

Przynależnemu personalowi należą się wynagrodzenia według postanowień wykonawczych do § 7.

Wynagrodzenia i zapłaty należą się od dnia odebrania aż do oddania, a potem jeszcze za tyle dni, ile potrzeba na powrót najkrótszą drogą do miejsca, w którem nastąpiło odebranie (miejsca oddania), przyczem każde 40 kilometrów jakoteż resztę, przewyższającą 20 kilometrów, należy liczyć za świadczenie w jednym dniu.

Wozy i zwierzęta (wozy lokalne), potrzebne do przejściowego użytku dla wojskowych celów lokalnych, zabiera się na dni w miejscu zapotrzebowania lub jego najbliższej okolicy i używa się ich w taki sposób, aby w razie użytku całodziennego mogły wrócić do miejsca, gdzie stoją, w ciągu 16 godzin, w razie zaś użytku przez pół dnia, w ciągu 8 godzin od chwili odjazdu z tegoż miejsca. Za całodzienny użytek tych wozów lokalnych należą się wynagrodzenia, względnie zapłaty, ustanowione w postanowieniach wykonawczych do niniejszego paragrafu i do § 7, za użytek przez pół dnia należy się połowa tychże, w żadnym jednak razie nie należy się skarbowe utrzymanie dla ludzi lub zwierząt.

Do § 11.

Za oddane pojazdy, poruszane siłą motoru, płaci się dziennie następujące wynagrodzenia:

za koło motorowe bez wozu . .	4 K
za koło motorowe z wozem	5 „
za samochód osobowy z dwoma siedzeniami włącznie z siedzeniem kierownika	15 „
za samochód osobowy z więcej siedzeniami	20 K
za autobus	30 „
za samochód ciężarowy, a mianowicie:	
dla ciężaru użytkowego do 1500 kilogramów	25 „
dla ciężaru użytkowego od 1500 do 3000 kilogramów . .	30 „
dla ciężaru użytkowego ponad 3000 kilogramów . .	35 „
za lokomotywę drogową lub płużą albo inną maszynę pociągową .	40 „
za taczkę doczepną	5 „
za wózek doczepny	10 „

Najwyższy ciężar użytkowy należy ustalić przy odbieraniu pojazdów ewentualnie zapomocą świadectw firmy.

Utrzymanie pojazdów, poruszanych siłą motoru, i dostarczanie przedmiotów potrzebnych do ich ruchu, należy do zarządu wojskowego.

Kierownikom, względnie dozorcom ruchu (maszynistom, mechanikom), używanych do pełnienia usług na zasadzie niniejszej ustawy, należy się wynagrodzenie według przepisów wykonawczych do § 7.

Wynagrodzenia i zapłaty należą się od dnia odebrania aż do oddania, a potem jeszcze przez tyle dni, ile potrzeba do powrotu najkrótszą drogą do miejsca, gdzie je w swoim czasie oddano, przyczem należy liczyć za świadczenie w jednym dniu co do samochodów osobowych i kół motorowych po 200 kilometrów, co do autobusów i samochodów ciężarowych po 100 kilometrów a co do lokomotyw drogowych i płużowych oraz innych maszyn pociągowych po 30 kilometrów jakoteż resztę, przewyższającą więcej jak o połowę odnośną ilość kilometrów.

Pojazdy poruszane siłą motoru (wozy lokalne), potrzebne do przejściowego użytku dla wojskowych celów lokalnych, zabiera się na dni w miejscu zapotrzebowania lub jego najbliższej okolicy i używa się ich w ten sposób, aby w razie użytku całodziennego mogły wrócić do miejsca, gdzie stoją, w ciągu 16 godzin, w razie zaś użytku przez pół dnia, w ciągu 8 godzin od chwili odjazdu z tegoż miejsca. Za całodzienny użytek tych wozów lokalnych należy się posiadaczowi pojazdu, poruszanego siłą motoru, wynagrodzenie, ustanowione w postanowieniach wykonawczych do niniejszego paragrafu, kierownikowi (dozorcy ruchu) zapłata, przepisana w postanowieniach wykonawczych do § 7, za użytek zaś przez pół dnia połowa tych kwot, w żadnym jednak wypadku nie należy się skarbowe utrzymanie. Przedmiotów potrzebnych do ruchu ma dostarczać posiadacz bez prawa do wynagrodzenia za nie.

Do § 14.

Za zabrane gołębie należy uiszczać jednorazowe wynagrodzenie w kwocie 1 kor. 50 hal. za sztukę.

Do § 21.

Za umieszczenie bydlęcia w stajni lub w stodole, pod szopą lub pod dachem rozpiętym płaci się dziennie 2 hal., za umieszczenie owcy lub bydlęcia, przeznaczonego na zakłucie, 1 hal.

Do § 22.

1. Przy pożywieniu w naturze (pożywieniu na kwaterach) wynosi cała porcya dzienna, należąca się człowiekowi:

700 gramów chleba,

2 porcye kawy, z których każda składa się z 20 gramów palonych ziarnek kawy i 25 gramów cukru,

400 gramów świeżego mięsa wołowego,

140 gramów jarzyn (ryżu, krup, kaszki pszennej, owoców strączkowych, jagieł, kaszy tatarczanej, suszonych potraw mącznych),

przyprawy (30 gramów soli, 0·5 grama pieprzu lub papryki, 20 gramów świeżej zieleniny do zupy, 2 centylitry octu, 20 gramów tłuszczu, 5 gramów cebuli lub czosnku) i 50 centylitrów wina lub $^3/_4$ litra piwa.

Każde jedzenie winno składać się:

śniadanie z jednej porcyi kawy,

obiad z przyrządzonej całej porcyi mięsa i połowy porcyi jarzyny oraz z połowy porcyi napojów,

wieczerza z przyrządzonej połowy porcyi jarzyn oraz połowy porcyi napojów.

Porcya chleba przypada na śniadanie, obiad i wieczerzę, drugiej porcyi kawy można żądać do obiadu lub do wieczerzy, również można żądać porcyi mięsa po połowie do obiadu i do wieczerzy.

Wynagrodzenie za pożywienie w naturze wynosi, a mianowicie:

za całą porcyę dzienną	1 K.	79 h
za śniadanie	— „	25 „
za obiad z całą porcyą mięsa . .	1 „	15 „
za obiad z połową porcyi mięsa .	— „	85 „
za wieczerzę z połową porcyi mięsa	— „	69 „
za wieczerzę bez porcyi mięsa	— „	39 „

2. Wynagrodzenie za artykuły żywności wraz z żywem bydłem, przeznaczonem na rzeź i zakłucie, ustanowione jest w załączniku.

Do § 37.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po jego ogłoszeniu.

Załącznik.

Stopy wynagrodzenia

za artykuły żywności i żywe bydło, przeznaczone na rzeź i zakłucie, oraz za materyał na opał, do oświetlenia i do ruchu.

	Artykuły żywności	Wynagrodzenie za	K	h
Chleb i pasza	Pszenica	q	29	—
	Żyto		21	50
	Poślad		24	90
	Jęczmień		20	—
	Owies		20	—
	Wyka		27	—
Mąki	Mąka do pieczenia chleba pszennego		39	—
	Mąka do pieczenia chleba żytniego		35	—
	Mąka do pieczenia sucharów pszennych		42	50
	Mąka pszenna do gotowania		43	—
	Mąka kukurydziana do gotowania		34	—
	Mąka z owoców strączkowych		35	—
Gotowy chleb (używany w kraju)	Chleb pszenny	kg.	—	59
	Chleb żytni		—	40
	Chleb mieszany		—	44
Suche jarzyny	Ryż		—	70
	Krupy		—	60
	Grys		—	60
	Groch i fasola		—	55
	Soczewica		—	75
	Groch		—	70
	Groch łuskany		—	80
	Jagły		—	52
	Hreczka		—	50
	Tarhonya		1	35
	Inne suszone potrawy mączne		1	15
	Makaron		1	20
Jarzyny świeże	Ziemniaki		—	13
	Inne świeże jarzyny (kapusta, rodzaje kielu, buraki, rzepa i t. d.)		—	40
	Kwaśna kapusta i kwaśne buraki (rzepa)		—	31
Przysmaki i zaprawy	Kawa		4	50
	Herbata		12	50
	Kakao		7	50
	Cukier		1	15
	Sól		—	26
	Pieprz		3	—
	Papryka		4	50
	Kminek		1	50
	Zielenina do zupy (suszona)		3	—
	Cebula		—	24
	Czosnek		—	65
Napoje, ocet i oliwa	Wino	l.	1	40
	Piwo		—	50
	Wódka		1	90
	Rum		3	60
	Koniak		8	—
	Ocet		—	30
	Oliwa do jedzenia		2	90
Mięso, tłuszcz, ser	Żywe bydło rzeźne z wyjątkiem bydła do chowu i dającego mleko: Woły, krowy	q. żywej wagi	108	—
	Żywe bydło przeznaczone na zakłucie: Owce		110	—
	Swinie		160	—
	Kozy		105	—
	Cielęta		180	—
	Swieże mięso w stanie porąbanym: Wołowina	q.	200	—
	Baranina		180	—
	Swinina		250	—
	Kozina		150	—
	Cielęcina		275	—
	Mięso wędzone		265	—
	Salami		550	—
	Inne dające się przechowywać kiełbasy		340	—
	Słonina		250	—
	Smalec świński		260	—
	Masło	kg.	4	10
	Ser		2	50
Pasza	Siano	q.	12	30
	Krupy owsiane		25	—
	Krupy jęczmienne		24	50
	Krupy kukurydziane		27	70
	Otręby		15	—
	Słoma		6	30
Materyał na opał, do oświetlenia i do wytwarzania ruchu	Twarde drzewo opałowe	m.³	12	50
	Miękkie drzewo opałowe		11	—
	Węgiel kamienny	q.	4	—
	Węgiel drzewny		14	—
	Koks		5	—
	Nafta	kg.	—	40
	Olej do palenia		1	20
	Benzyna		1	—
	Spirytus		—	80
	Olej do motorów		—	95
	Tłuszcz spoisty		1	20
	Olej do maszyn		—	70
	Karbid		—	60

Rozporządzenie Ministerstw obrony krajowej i skarbu w porozumieniu z Ministerstwem wojny z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 172,

w celu zapobieżenia nadużywaniu gołębi pocztowych.

Na zasadzie § 14 ustawy z dnia 26 grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, wydaje się następujące postanowienia:

§ 1.

Gołębie pocztowe można trzymać tylko za zezwoleniem władzy. Zezwolenia tego udzielają komendy terytoryalne wojskowe w porozumieniu z politycznemi władzami krajowemi.

O zezwolenie to winni postarać się posiadacze gołębi pocztowych, o ile nie udzielono im już tego zezwolenia z urzędu, w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia u rządowych władz bezpieczeństwa (u rządowej władzy policyjnej lub w starostwie) albo w wojskowej komendzie terytoryalnej.

Gołębie pocztowe, co do których tego zezwolenia nie udzielono, lub gołębie, co do których można przypuszczać, że będą używane jako gołębie pocztowe, będą zabierały władze wojskowe za wynagrodzeniem w kwocie 1 korony 50 halerzy za sztukę.

§ 2.

Tylko zarządowi wojskowemu wolno przewozić żywe gołębie kolejami żelaznemi, statkami parowymi i pocztą. Do przewozu gołębi pocztowych w inny sposób potrzeba zezwolenia władz wojskowych.

Gołębie pocztowe wolno puszczać w powietrze tylko pod nadzorem upoważnionych do tego osób wojskowych.

§ 3.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegają karze na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30 września 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

Gołębie, trzymane wbrew zakazowi i wprowadzane w obrót wbrew zakazowi, należy skonfiskować i zniszczyć.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 31 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 186,

o przeniesieniu uprawnień administracyi politycznej.

Na podstawie § 14 państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

W królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w księstwie Bukowinie, w obrębie starostw bielskiego, frysztackiego, frydeckiego i cieszyńskiego i gmin miejskich Bielsko i Frydek w Księstwie śląskiem, tudzież w obrębie starostw misteckiego, nowojiczyńskiego, morawsko-ostrawskiego i morawsko hranickiego w Margrabstwie morawskiem upoważnia się Głównego komendanta armii do wydawania rozporządzeń i rozkazów, tudzież do stosowania w celu ich wykonania środków przymusowych przeciw tym, których te zarządzenia i rozkazy obowiązują, a to dla ochrony interesów wojskowych w obrębie administracyi politycznej i w granicach urzędowego zakresu, przysługującego Naczelnikowi politycznej władzy krajowej.

Główny komendant armii, czyniąc użytek z powyższego uprawnienia, winien jest podawać wydane przez siebie zarządzenia bezzwłocznie do wiadomości Naczelnika politycznej władzy krajowej.

Naczelnicy politycznych władz krajowych, tudzież podległe im władze polityczne i policyjne, jakoteż zwierzchności gminne obowiązane są do ścisłego przestrzegania i wykonywania powyższych rozporządzeń i rozkazów Głównego komendanta armii.

Niniejsze rozporządzenie Cesarskie wchodzi w moc obowiązującą w dniu jego ogłoszenia.

Wykonanie polecam całemu Ministerstwu.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31 lipca 1914 Dz. u. p. Nr. 187,

którem wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

Odnośnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułów 8go, 9go, 10go, 12go i 13go państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21 grudnia 1867 Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się wskutek uchwały całego Ministerstwa na podstawie § 8 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, następujące policyjne zarządzenia ograniczające co do pasportów:

§ 1.

Przekraczanie granic królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, Księstwa Bukowiny, starostw bielskiego, frysztackiego i frydeckiego w Księstwie śląskiem, o ile te granice tworzą zarazem granice Monarchii austryacko-węgierskiej, dozwolone jest tylko w punktach przejścia, oznaczonych przez Naczelnika kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym, i tylko po otrzymaniu pozwolenia do dalszej podróży ze strony c. k. władz sprawujących nadzór nad granicami.

Pozwolenia do dalszej podróży można udzielić tylko takim osobom podróżującym, które się w stosowny sposób wylegitymują.

§ 2.

Obcokrajowcy, którzy przyjeżdżają (przychodzą) przez granice, oznaczone w § 1 na obszar tutejszy, muszą mieć pasport podróży, wystawiony według przepisu § 22 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10 maja 1867, Dz. u. p. Nr. 80; tak samo winni wykazać się wystawionym należycie pasportem podróży ci obywatele tutejsi i zagraniczni, którzy przez powyższe granice udają się na terytoryum zagraniczne.

Inne dokumenta podróży, jako to karty legitymacyjne, książki robotnicze, książki służbowe i karty pasportowe, wychodzą co do tych podróżujących z użycia. Władza nadzoru granicznego winna pasport podróży, o ile nie zachodzi żadna przeszkoda, zawidymować.

§ 3.

Dla mieszkańców nadgranicznych może Naczelnik kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym zaprowadzić ułatwienia co do postanowień §§ 1 i 2 tego rozporządzenia.

§ 4.

Osobom, należącym do siły zbrojnej, żandarmeryi i do straży skarbowej, nie wolno wydawać dokumentów pasportowych w celu podróży za granicę.

§ 5.

Za przekroczenia tego rozporządzenia karać będą według postanowień w § 9 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, polityczne władze powiatowe i własne rządowe władze policyjne, ostatnie w miejscach, w których istnieją.

Gdy osoba, która dopuściła się takiego przekroczenia, jest obcokrajowcem, należy ją nadto stosownie do istniejących przepisów wydalić z królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych.

§ 6.

Naczelnik kraju ma w porozumieniu z krajowemi władzami skarbowemi wydać potrzebne zarządzenia co do przeprowadzania rewizyj pasportów przez graniczne organa cłowe i organa bezpieczeństwa na granicach powyższych krajów, o ile tworzą zarazem granice Państwa.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 188,

o posiadaniu broni, amunicyi i materyałów wybuchowych tudzież o obrocie tych przedmiotów.

Odnośnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, o zawieszeniu mocy obowiązującej artykułów 8, 9, 10, 12 i 13 państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się wskutek uchwały całego Ministerstwa na podstawie § 8 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66 i § 1 ustawy z dnia 27 maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134 następujące policyjne zarządzenia, ograniczające co do posiadania broni, przedmiotów amunicyi i materyałów wybuchowych, jakoteż co do obrotu tych rzeczy, z tem, że zarządzenia te obowiązywać mają w królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w księstwie Bukowiny, w obrębie starostw bielskiego, frysztackiego, frydeckiego i cieszyńskiego oraz gmin miasta Bielska i Frydka w Księstwie Śląska, tudzież w obrębie starostw misteckiego, nowojiczyńskiego, morawsko-ostrawskiego i morawsko-hranickiego w Margrabstwie Moraw:

§ 1.

Naczelnik kraju może, jeśli tego bezpieczeństwo publiczne wymaga, w miarę potrzeby ograniczać lub całkiem zawieszać,

miejscowo lub także odnośnie do poszczególnych osób, uprawnienia do posiadania lub do noszenia broni i amunicyi dla broni palnej (amunicyi w ściślejszem znaczeniu).

§ 2.

Posiadacze materyałów wybuchowych (amunicyi w obszerniejszem znaczeniu), będących przedmiotem monopolu państwowego. jakoteż materyałów wybuchowych, podpadających pod postanowienia § 1 ustawy z dnia 27 maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, winni są przedmioty te w terminie, oznaczonym obwieszczeniem przez Naczelnika kraju, złożyć za poświadczeniem odbioru w miejscu, wskazanem przez rządową władzę bezpieczeństwa (rządowa władza policyjna lub starostwo). Ten sam obowiązek ciąży na osobach uprawnionych do wyrobu lub do sprzedaży materyałów wybuchowych.

Od obowiązku oddawania są zwolnione:

a) osoby uprawnione do wyrobu i do sprzedaży materyałów wybuchowych odnośnie do tego gatunku i tej ilości tych materyałów, co do których mogą się wykazać, że mają je dostarczyć na zamówienie albo tutejszej administracyi wojennej albo osobom, które przebywają na obszarze, w którym to rozporządzenie obowiązuje i które według postanowień tego rozporządzenia uprawnione są do posiadania materyałów wybuchowych;

b) przedsiębiorstwa górnicze co do tych materyałów wybuchowych, które są potrzebne dla celów utrzymywania przedsiębiorstwa w ruchu, o ile tych przedsiębiorstw nie wezwał Naczelnik kraju w porozumieniu ze starostwem górniczem do oddania ich zapasów.

Naczelnik kraju może również zezwolić poszczególnym przedsiębiorstwom i przemysłowcom na posiadanie i nabywanie materyałów wybuchowych w ilościach niezbędnie potrzebnych do prowadzenia ich przedsiębiorstwa lub przemysłu.

Prócz tego może Naczelnik kraju zezwolić osobom uprawnionym do wyrobu i do sprzedaży materyałów wybuchowych na utrzymywanie pewnego zapasu tych materyałów; osobom powyższym wolno jednak oddawać te zapasy tylko takim osobom, które przebywają na obszarze, w którym rozporządzenie to obowiązuje i które według postanowień tego rozporządzenia uprawnione są do posiadania materyałów wybuchowych.

Wymienione w ustępie 2, 3 i 4 przedsiębiorstwa i osoby mają się starać w sposób dający pełne bezpieczeństwo o strzeżenie materyałów wybuchowych, pozostających w ich posiadaniu.

§ 3.

Naczelnik kraju ma wydać bliższe postanowienia co do odbioru materyałów wybuchowych, podlegających obowiązkowi oddania, tudzież co do przechowywania tych materyałów i co do zabezpieczenia ich przed samowolnem używaniem, jakoteż co do ich późniejszego zwrotu.

§ 4.

Przyznane § 23 patentu o broni z dnia 24 października 1852, Dz. u. p. Nr. 223, zagranicznym podróżnym uprawnienie do noszenia przy sobie broni i przeznaczonej dla niej amunicyi zawiesza się czasowo na wypadek przejścia przez podróżnego granic obszaru, na którym rozporządzenie to obowiązuje, o ile granice te stanowią zarazem granice Monarchii austryacko-węgierskiej.

§ 5.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia, tudzież zarządzeń, wydanych na podstawie tych postanowień, o ile one odnoszą się do broni i do przedmiotów amunicyi, karać będą na podstawie § 9 ustawy z dnia 5 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, polityczne władze powiatowe lub osobne rządowe władze policyjne, ostatnie w miejscach, w których istnieją, o ile zaś powyższe postanowienia i zarządzenia dotyczą materyałów wybuchowych, podpadających pod postanowienie § 1 ustawy z dnia 27 maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, karać będą odnośne przekroczenia sądy według powyższej ustawy.

Jeśli przekroczenia dopuścił się obcokrajowiec, to należy go nadto stosownie do obowiązujących przepisów wydalić z królestw i z krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 189,

dotyczące wstrzymania działalności sądów przysięgłych.

Na zasadzie § 1 ustawy z dnia 23 maja 1873, Dz. u. p. Nr. 120, rozporządza całe Ministerstwo po wysłuchaniu Najwyższego Trybunału, co następuje:

Działalność sądów przysięgłych w królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w księstwie Bukowiny, w okręgach sądów obwodowych cieszyńskiego i nowo-jiczyńskiego, zostaje wstrzymana co do wszystkich czynów karygodnych, podlegających ich jurysdykcyi, na przeciąg jednego roku, licząc od dnia obwieszczenia tego rozporządzenia.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 1 sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 192,

dotyczące zakazu wywozu i przewozu różnych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej obu Państw Monarchii austryacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30 grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się, względnie ogłasza się wskutek uchwały Rady Ministrów, tudzież w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Wywóz wymienionych poniżej przedmiotów w ogólności i ich przewóz do Serbii jest zabroniony:

I.

1. Zboże (pszenica, poślad, orkisz, żyto, jęczmień o wadze poniżej 65 kg. na hektolitr [jęczmień na paszę], owies, kukurydza, hreczka, jagły),
2. owoce strączkowe (fasola, groch, soczewica, wyka, łubin),
3. ryż,
4. mąka i wszelkiego rodzaju wyroby z mlewa, wyliczone pod Nr. t. 33, przy wywozie jednak z wyłączeniem przedniej mąki pszennej, to jest mąki pszennej typu Nr. 1 lub przedniejszej, za dostarczeniem poświadczeń właściwej Izby handlowej i przemysłowej co do numeru przedniej jakości,
5. jarzyny suszone i konserwy z jarzyn z wyjątkiem konserw luksusowych,
6. mięso świeże i przyrządzone, kiełbasy z mięsa i konserwy z mięsa,
7. suchary, używane w armii i na okrętach,
8. konserwy kawowe,
9. chleb i wyroby z ciasta,
10. jaja.

Zakaz wywozu nie odnosi się do tak zwanego małego obrotu granicznego między mieszkańcami gmin, leżących bezpośrednio nad granicą celną, celem zaspokojenia codziennych potrzeb w wyliczonych wyżej artykułach.

II.

1. Bydło, świnie, owce i kozy,
2. konie, muły, osłomuły i osły,
3. gołębie,
4. siano, słoma i sieczka,
5. węgle do palenia, tudzież koks,
6. skórki futrzane i skóry, w stanie surowym,
7. oliwa,
8. progi kolejowe i słupy telegraficzne,
9. benzyna,
10. oleje ciężkie, wymienione pod Nr. t. 178,
11. bawełna, surowa lub blichowana,
12. wełna, surowa lub oczyszczona,
13. przędze bawełniane Nr. 12 do 36, angielskie, czesana przędza wełniana Nr. 12 do 29 w metrach,
14. nakrycia na wozy i inne płachty z grubych materyałów, także impregnowane, z wyjątkiem przykryw, używanych w zwyczajnym ruchu kolejowym i okrętowym, następnie namioty i płócienne drelichy na namioty Nr. t. 207 a, 2 o wadze od 500—550 g na m²,
15. powrozy o grubości na 10 do 25 mm włącznie,
16. wełniane nakrycia i koce,
17. gotowe mundury wszelkiego rodzaju,
18. grube szczotki (szczotki do koni, zgrzebła),
19. kosze do pakowania i do noszenia,
20. tektura dachowa,
21. łęki i podstawy do siodeł,
22. nosze, służące do przenoszenia na koniach i t. d.,
23. wyprawna skóra wszelkiego rodzaju. z wyjątkiem skóry galanteryjnej,
24. wyroby siodlarskie, rymarskie i miechownickie, o ile one zdatne są dla użytku wojskowego,
25. buty dla mężczyzn o wadze jednej pary ponad 900 g, tudzież opanki,
26. towary futrzane z pospolitych skór,
27. towary drzewne, a mianowicie:
krąglaki i drzewo na drążki, europejskie, pospolite,
słupy z drzewa szpilkowego, dębowego lub bukowego, grube na 5 cm i grubsze,
drzewo kanciaste, ociosane lub pocięte piłą:
a) o długości na 6 do 16 m i grubości na 12/12 cm lub wyżej, z drzewa szpilkowego, dębowego lub bukowego,
b) obrobione drzewo o kwadratowym przekroju poprzecznym, grube na 7/7 do 12 12 cm z drzewa szpilkowego, dębowego lub bukowego; wyroby tartaczne (deski i łaty) o długości na 3 m lub więcej i grubości na 1·3 cm lub więcej do budowy mostów i zwykłych budowli z drzewa szpilkowego, dębowego, bukowego lub jesionowego,
28. baraki i gotowe części składowe baraków, drewniane łodzie, wiosła, tudzież skrzynie do gotowania i taczki,
29. izolatory do zakładania telegrafów i telefonów, zmontowane lub nie,
30. druty z żelaza, stali, miedzi i bronzu, a mianowicie:
druty telegraficzne i telefoniczne o średnicy 0·3 do 5 mm,
druty izolowane o przekroju miedzi aż do 2 mm,
kable telegraficzne i telefoniczne,
wszelkie inne druty, także cynowane lub cynkowane, o grubości 1 do 6 mm,
druty kolczaste wszelkiego rodzaju,
31. I-dźwigary o wadze od 16 do 186 kg. i [-dźwigary o wadze od 8·7 do 50·5 kg na metr bieżący,
32. blacha żelazna i stalowa o grubości od 0·7 do 2 mm przy długości od 1000 do 3700 mm i szerokości od 360 do 850 mm, dalej takie blachy o grubości od 10 do 12 mm,
33. powrozy druciane od 8 do 35 mm grubości,
34. konstrukcye mostów, także rozłożone,
35. kotły (flaszki), do transportu gazów zgęszczonych,
36. tak zwane acetylenowe pochodnie, składające się z naczynia blaszanego dla wywiązywania się gazu i z palnika, połączonego z tem naczyniem rurką żelazną, następnie miny morskie i naczynia na miny,
37. szyny i środki do ich przymocowywania, urządzenia do wymijania, urządzenia dla miejsc krzyżowania się, platformy do przesuwania, hamulcy i pufry,
38. kłonice i przyrządy do łamania grubego kamienia,
39. skoble i łopaty,
40. haki i młoty o wadze poszczególnej sztuki ponad 500 g, czarne lub zwyczajne,
41. zgrzebła końskie z blachy,
42. podkowy, bródki do podków, hufnale,
43. kotwice (o dwu lub więcej łapach),
44. węgielnice stolarskie (fasonowe) o długości na 25×25 do 60×60 i grubości na 3 do 7 mm,
45. większe taśmy do mierzenia w puszkach,
46. pilniki o długości nacięcia 250 mm i większej,
47. świdry wszelkiego rodzaju, heble i rzezaki, dłuta, klucze do śrub, o wadze wyższej niż 250 g,
48. piły z wyjątkiem piłek zakrętowych,
49. łańcuchy żelazne o grubości ogniw na 8 do 10 mm,
50. torpedy i ich części składowe, na przykład: rezerwoary na powietrze, puzdra na patrony wybuchowe, mechanizmy do poruszania, śruby śmigowe,
51. broń, podstawy na broń oraz części składowe broni wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem broni łowieckiej i luksusowej,
52. wozy o ruchomych skrzyniach i podstawy takich wozów dla kolei polnych,
53. sieci dla ochrony torped,
54. pancerze ochronne oraz części składowe tychże i konstrukcye pancerne dla dział,
55. osęki, żelaza włazowe dla zakładania przewodów elektrycznych,
56. antymon, ołów, miedź, mosiądz, nikel, cyna i cynk, w stanie surowym albo też w sztabach, płytach lub blachach,
57. parowe walce drogowe, przewoźne lokomobile parowe, lokomotywy,
58. motory osobno niewymienione przy wywozie jednak z wyjątkiem tych, które są przeznaczone dla celów przemysłowych lub rolniczych, za okazaniem poświadczenia właściwej Izby handlowej i przemysłowej, względnie naczelnej korporacyi rolniczej (na Węgrzech stowarzyszeń rolniczych),
59. przyrządy telegraficzne (także radyotelegraficzne), telefoniczne, tudzież mikrofony, urządzenia piorunochronne, elektryczne przyrządy do mierzenia i liczenia, jakoteż ich części składowe, anteny (części składowe masztów i przewodów dla radyotelegrafów),
60. kondensatory elektryczne,
61. stosy galwaniczne wszelkiego rodzaju, akumulatory,
62. wozy ciężarowe, kuchnie przewoźne i takież piece piekarskie, wozy do transportowania chorych,
63. pompy do tłoczenia gorącego powietrza, pulsometry,
64. kafary różnego rodzaju, wielokrążki, krążki, dźwignie, przewoźne żórawie, maszyny do obrabiania metali,
65. miechy, wymienione w klasie taryfy XL., kuźnie polowe i takież piece piekarskie,
66. koła do jazdy, automobile (także koła motorowe) i motory automobilowe, statki powietrzne wszelkiego rodzaju, wozy towarowe i osobowe dla kolei żelaznych,
67. statki, drewniane lub żelazne, statki parowe,
68. instrumenty chirurgiczne i medyczne,
69, instrumenty niwelacyjne, planimetry, węgielnice bębenkowe,
70. binokle, teleskopy, reflektory i mierniki odległości, optyczne przyrządy sygnałowe i ich części składowe,
71. prawidła do torów i zaciosów dla budowy kolei żelaznych,
72. siarka i kwas siarkowy, saletra i kwas saletrowy, węgliki wapniowe, nitrotoluol, gliceryna w stanie surowym i oczyszczonym, aceton. bezwodnik siarkowy i kwas pikrynowy,
73. wodór i tlen w stanie zgęszczonym lub płynnym,
74. następujące materyały lekarskie i towary lekarskie: antypiryna, aspiryna, atropina, woda migdałowa, kokaina, katgut, jedwab chirurgiczny, fuksyna, jod, jodek potasowy, jodoform, jodyna, rtęć jodowa, morfina, opium, nalewka opiowa, fenacetyna, strofantus, strychnina, styrakowiec, sulfonal, weronal, bismut, oraz przysposobione środki opatrunkowe i waselina,
75. amunicya i jej części składowe wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem patronów śrutowych,
76. materyały wybuchowe, środki do strzelania, rozsadzania i zapalania wszelkiego rodzaju.
77. otręby, oraz pasza wzmacniająca wszelkiego rodzaju (makuchy, siekane buraki, pasza wzmacniająca melasowa i t. d.),

Ministerstwo skarbu jest upoważnione w nadzwyczajnych wypadkach do zezwalania w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny na wyjątki od powyższych zakazów.

§ 2.

Ruch graniczny samochodami (automobilami i kołami motorowemi), kołami do jazdy, wozami ciężarowymi, końmi, mułami, osłomułami, osłami, innemi zwierzętami pociągowemi i jucznemi oraz bydłem pastewnem pędzonem przez granicę umownego obszaru celnego, do państw, do których przewóz nie jest zakazany, jest dopuszczalny tylko według następujących postanowień:

a) Z powiatów granicznych leżących z tej strony, do przyległych powiatów zagranicznych można powyższe artykuły przeprowadzać w obrocie przemysłowym i gospodarskim, jakoteż do innego przejściowego użytku, w ruchu podróżnym i handlowym lub też w celu wygonu na pastwisko, tylko za zezwoleniem rządowych władz bezpieczeństwa (rządowych władz policyjnych lub starostw) i tylko w postępowaniu zapiskowem z obowiązkiem wprowadzenia rzeczy tych z powrotem przez graniczny urząd celny, wymieniony wyraźnie w certyfikacie zezwolenia, a to w ciągu terminu, który będzie wyznaczony odpowiednio do zachodzących okoliczności. Osobom, znanym w urzędzie i zasługującym na zaufanie, mogą graniczne urzędy celne zezwolić w krótkiej drodze na taki ruch graniczny pod takimi samymi warunkami;

b) Artykuły, wyliczone w ustępie pierwszym tego paragrafu, wprowadzane z powiatu granicznego zagranicy do przyległego powiatu granicznego, leżącego z tej strony, dla celów przemysłowych lub gospodarskich, do innego użytku przejściowego, w ruchu podróżnym i handlowym lub też w celu wygonu na pastwisko, należy poddać celnemu postępowaniu zapiskowemu celem zabezpieczenia sobie prawa do wolnego wywiezienia tych rzeczy z powrotem. Wywóz powrotny jest dozwolony tylko przez graniczny urząd celny, oznaczony w rewersie zapiskowym z uwzględnieniem odnośnego wniosku strony, i po stwierdzeniu tożsamości dotyczących przedmiotów;

c) Zakazy w sprawie ruchu granicznego, zawarte w § 1. niniejszego rozporządzenia, jakoteż postanowienia, wydane w § 2, punkt a) i b), nie mają zastosowania do środków komunikacyjnych tych kursów pocztowych, które idą przez granice celne, o ile owych środków komunikacyjnych używa się do służby pocztowej.

§ 3.

W wypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących mogą Naczelnicy krajów na specyalną prośbę zezwolić w porozumieniu z wojskowemi komendami terytoryalnemi na wywóz poszczególnych w § 2 wymienionych artykułów, jakoteż na obrót takiemi rzeczami do tych państw, do których przewóz nie jest zabroniony, także w wypadkach innych aniżeli wymienionych w § 2, punkt *a)* i *b)*.

Naczelnikom krajów wolno również w porozumieniu z krajowemi władzami skarbowemi, a ewentualnie także z wojskowemi komendami terytoryalnemi zezwolić gospodarzom wiejskim, którzy mieszkają w powiatach granicznych z tej lub tamtej strony i posiadają lub dzierżawią pola, łąki lub pastwiska w powiecie granicznym, leżącym z drugiej strony, albo których grunta przecięte są linią celną, a to na prośbę tych gospodarzy i wśród okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie, oraz po wydaniu odpowiednich zarządzeń celem zapobieżenia ewentualnemu nadużyciu:

a) na wolny wywóz przez linię celną wymienionych w § 1 płodów naturalnych tych gruntów, względnie zboża, potrzebnego do ich zasiewu;

b) na przekroczenie granicy drogami bocznemi z własnem bydłem roboczem lub pastewnem.

§ 4.

O zezwolenie na wywóz artykułów, wymienionych w §§ 2 i 3, winni posiadacze tychże prosić rządowe władze bezpieczeństwa (rządowe władze policyjne lub starostwa), względnie graniczne urzędy celne.

Zezwolenia tego, które w miarę ocenienia odnośnych władz można w danym razie uczynić zawisłem od dania odpowiedniego zabezpieczenia, należy udzielać jedynie osobom zupełnie pewnym, a to raz na zawsze, albo w każdym przypadku z osobna.

§ 5.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do transportów, przedsiębranych w interesie państwowego zarządu wojennego.

§ 6.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia będzie się karało według obowiązujących norm prawnych.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Z tym dniem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 169, dotyczące zakazu wywozu i przewozu różnych przedmiotów.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami skarbu i handlu z dnia 4 sierpnia 1914 Dz. u. p. Nr. 196,

w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się w Rossyi, tudzież rewizyi nadchodzących ztamtąd drukowanych pism nieperyodycznych.

Na czas trwania mocy obowiązującej rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25 lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułu 13 państwowej ustawy zasadniczej o powszechnych prawach obywateli Państwa z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się co do pism drukowanych, pojawiających się w Rossyi, następujące zarządzenia dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25 lipca 1914 Dz. u. p. Nr. 161, w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się w Serbii, tudzież rewizyi nadchodzących ztamtąd drukowanych pism nieperyodycznych, rozciągają się w całej jego osnowie na peryodyczne pisma drukowane, pojawiające się w Rossyi, a i na nadchodzące ztamtąd drukowane pisma nieperyodyczne.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z drukarni Wł. Łozińskiego (pod zarządem Jana Niedopada) ul. Czarnieckiego l. 12. — Telefon 527.